

Số Phận Của Nhóc

Contents

Số Phận Của Nhóc	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	12
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	20
12. Chương 12	25
13. Chương 13	26
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	35
19. Chương 19	38
20. Chương 20	40
21. Chương 21	44
22. Chương 22	45
23. Chương 23	48
24. Chương 24	51
25. Chương 25	54
26. Chương 26	56
27. Chương 27	57
28. Chương 28	59
29. Chương 29	61
30. Chương 30	66
31. Chương 31	70
32. Chương 32	72
33. Chương 33	73
34. Chương 34	74
35. Chương 35	76
36. Chương 36	77
37. Chương 37	79
38. Chương 38	79
39. Chương 39	80
40. Chương 41	81
41. Chương 42	82

42. Chương 43	83
43. Chương 44	85
44. Chương 45	86
45. Chương 46	87
46. Chương 47	87
47. Chương 48 - End	88

Số Phận Của Nhóc

Giới thiệu

nó là một cô nhóc vui vẻ, hoà đồng. Nhưng sau tai nó liệu nó còn là một người vui vẻ, hay cười nữa không?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-phan-cua-nhoc>

1. Chương 1

9 năm trước, Nó- là một cô bé hồn nhiên, nói cực kì nhiều, nhưng sau tai nạn đó, nó đã thay đổi? Liệu ai là người kéo con bé ra khỏi cái địa ngục đó???

Ầm ầm _ tiếng sấm chớp nổi lên.

Bác nó đang đèo nó về nhà sau khi mua đồ chơi tặng ngày mới vô lớp 1 cho nó, trời bắt đầu mưa. Đường về nhà nó thì còn xa, mưa mỗi ngày một to. Đường của 9 năm trước còn gồ ghề, đường sỏi. Bác nó dặn nó phải bám chặt lấy bác nó. 2 bác cháu nó thương nhau lắm nên bác nó hay mua đồ chơi cho nó.

2 bác cháu đi trong mưa, không áo mưa, không mũ. 2 bên đường, cây cối đang ngã nghiêng theo gió. Nước mưa tạt vào mặt bác nó làm mắt bác nó nhoè đi. Không may có ô tô tải phóng nhanh đằng trước, mắt bác nó đang nhoè đi, nên 2 xe đã tông nhau. Xe của 2 bác cháu nó đổ xuống, té vào con lươn, nó bị đập đầu xuống đường, bác nó thì nhẹ hơn.

Tí toe tí toe – tiếng xe cấp cứu trong đó có 2 linh hồn, một là nó, 2 là người luôn yêu thương nó, chiều chuộng nó như con ruột.

Bố mẹ nó nhận được điện thoại liền chạy vào bệnh viện Lê Lợi – bệnh viện duy nhất của Vũng Tàu lúc đó.

Qua 2 tiếng phẫu thuật, bác nó đã qua cơn nguy hiểm. Còn nó thì sao???

3 tiếng

4 tiếng

5 tiếng

Bác sĩ cứ chạy ra vào càng làm thêm lo lắng! Bác sĩ kêu cần máu nhưng cả nhà nó không ai cùng nhóm máu với nó là nhóm máu O, bệnh viện thì hết máu. Cả nhà đang rối thì bỗng nhiên bác sĩ thông báo đã tìm được người cùng máu và bắt đầu vào phần thuật tiếp.

7 tiếng

Rồi 8 tiếng, phòng mổ tắt đèn, bác sĩ ra ngoài. Bố mẹ nó, anh nó liền chạy lại hỏi bác sĩ. Ông thở dài rồi nói:

— Cháu đã qua cơn nguy hiểm, nhưng vì quá nhỏ, vết thương lớn nên không chịu được, hôn mê sâu. Có thể bị mất trí nhớ, và gót chân của bé thì gia đình nên chuyển sang Anh để cấy tế bào. Chân của bé bị xe dèn, có thể mất khả năng đi lại. Gia đình cố gắng kể chuyện cho bé nghe để hồi phục trí nhớ, bây giờ thì gia đình có thể vào thăm.

Nghe xong, mẹ nó như muốn ngất đi bà khóc oà lên và than trời đất tại sao lại đổ hết lên đầu nó. Đứa con gái duy nhất của bà, không biết con gái bà có tính hay không? Số phận nó sao mà khó khăn quá.

Anh nó thì sock, dù nó và anh nó hay cãi nhau, nhưng anh nó thương nó hơn bản thân mình. Đi đâu cũng cho nó đi theo. Bố nó thì cũng buồn không kém, nhưng mà trong hoàn cảnh này, nếu bố nó cũng khóc và than trời đất như mẹ nó thì còn ai để vực mẹ với anh nó dậy đây.

Cả hành lang bệnh viện bao trùm một không khí u buồn, lạnh lẽo. Đang tiếc thương cho số phận nó, một con nhỏ từ lúc mới sinh tới khi đi học lớp 1 chưa biết buồn là gì. Ông trời dường như muốn trêu ngươi nó, nó mới tới trường được mấy ngày chưa kịp quen với thể giới mới mà ông trời muốn nó phải chịu đau khổ.

Sau tai nạn này, liệu nó có tỉnh dậy? Liệu nó còn vui vẻ như trước, nếu nó thay đổi, ai là người vực nó dậy. Và cuộc đời nó sẽ thay đổi thế nào???

2. Chương 2

Ngày qua ngày, chuyện nó bị tai nạn dường như đã đi vào lãng quên. Chỉ còn gia đình nó ngày nào cũng vào thăm nó, chăm sóc nó. Kể chuyện cho nó nghe, với lời cầu nguyện của mẹ nó hằng đêm. Nhưng mắt nó vẫn nhắm, vẫn không một lần nào mở ra nhìn gia đình nó. À trong thời gian nó bị tai nạn, ngày nào cũng có 1 cậu nhóc vào thăm nó, cậu nhóc ấy hơn nó 5 tuổi. Đó là Nguyễn Vương Hoàng, cậu nhóc chơi với nó từ lúc nó sinh ra, cậu nhóc thích nó từ lúc bé, từ cái tính hay khóc nhè, đến nụ cười hết cỡ của nó cùng với cái tính nhí nhố khó phai của nó, chỉ riêng nó mới có. Cậu gặp nó lúc mà mẹ cậu tới nhà mẹ nó chơi, thăm em bé mới sinh là nó. Từ đó cậu sang nhà nó thường xuyên và nó lúc đầu cũng hơi nhút nhát, sau khi chơi quen với cậu, nó đã mạnh dạn hơn, nhiều lúc bắt nạt cậu. Nhưng sau này cậu cũng bị lãng quên theo kí ức của nó.

1 tháng nó vẫn chưa tỉnh

2 tháng

3 tháng, dường như mọi người đều muốn từ bỏ. Chỉ còn mẹ và anh nó và cậu bé đó vẫn thăm nó thường xuyên. Bố nó thì đang bận công việc, để trang trải tiền viện phí và chi tiêu cho gia đình nên mỗi tuần đến được 2 lần là nhiều.

Nhưng vào một ngày không nắng và đang có chuyển biến chuẩn bị mưa. Mẹ nó đang nằm cạnh nó, liền bật dậy sau khi thấy máy đo nhịp tim có thay đổi, tay nó thì đang động đậy. Bà hoảng hốt, liền kêu bác sĩ. Bác sĩ chịu trách nhiệm nó là một bác sĩ già, có kinh nghiệm lâu năm, và đặc biệt cũng rất quý nó. Thương tiếc cho số phận của nó, còn quá nhỏ để chịu những vết thương này.

Bác sĩ vô khám và đưa ra kết luận khiến mọi người đều bàng hoàng. Bác bảo:

— Cháu gái đã tỉnh, mọi người có thể thăm cháu nhưng.... – bác sĩ không nỡ phá niềm vui lúc này ông đành thở dài rồi đi để mọi người vui vẻ.

Sau khi nghe bác sĩ nói, mẹ nó ngất đi trong nước mắt, trong niềm vui sướng, những lời cầu nguyện của bà đã thành hiện thực. Bác sĩ đỡ mẹ nó dậy và cười mỉm ra khỏi phòng khám, để nó và mẹ nó có thể nghỉ

ngôi. Anh nó sau khi nghe được tin liền xin phép cô về thăm em gái, bố nó thì bỏ dở dang công việc về luôn. Quên nhắc tới cậu bé nữa, cậu bé thì luôn túc trực ở bệnh viện rồi, là người biết tin đầu tiên và cũng là người báo tin ọi người. Cậu bé hạnh phúc, và mong nó sẽ không quên cậu .

Nó tỉnh, nó tỉnh vào ngày 13 tháng 12 năm 2003. Mọi người trong gia đình nó lấy ngày đó làm ngày sinh nhật mới của nó luôn, dường như niềm vui sướng của mọi người đã làm quên đi những hậu quả của tai nạn dành cho nó. Không một ai còn nhớ đến lời bác sĩ nói hôm phẫu thuật cách đây 3 tháng, trừ cậu bé. Xem diễn biến của nó sau phẫu thuật thế nào, và nó có vượt qua nó hay không nhé???

3. Chương 3

Ui da! – tiếng của nó lúc mới mở mắt

Mọi người trong phòng vui mừng, chờ đợi cái lần nó tỉnh này đã 3 tháng rồi. Vui nhất là mẹ nó, nhưng mọi thứ đều như sụp đổ khi nghe câu nói từ nó:

_ Cô là ai?

Cả nhà đều sửng sốt, cả cậu bé kia, cậu đi nhanh ra ngoài và gọi bác sĩ, gọi trong nước mắt. Điều cậu lo sợ nhất cuối cùng cũng đến. Đường quay về phòng nó dường như dài thêm, vừa chạy, cậu vừa cầu nguyện ọi chuyện không phải như vậy.

Trong phòng nó lúc này, mọi người đang hồi tới tấp nó xem có nhớ ai không. Và sự thật thì nó chẳng nhớ nổi một ai, ngoài một cái đầu rỗng, cùng với những ác mộng mà cô bé đã gặp phải trong 3 tháng hôn mê. Ngoài trời thì đang mưa tầm tã, ông trời đang trêu người nó, ngày nó bị tai nạn cũng vì mưa, và ngày nó tỉnh cũng là ngày mưa. Tiếng gió làm lá cây kêu xào xạc, trong phòng bao trùm một không khí căng thẳng và mọi người đang chờ chờ bác sĩ vô. Nét mặt ai cũng căng thẳng tột độ

Bác sĩ Hoà – Chịu trách nhiệm nó vào khám cho nó và dặn thân nhân ở ngoài chờ.

Thời gian bác sĩ khám cho nó không lâu nhưng ai nấy đều trông như đang trải qua hàng ngàn thế kỉ. Anh nó đang ngồi chờ, bỗng nhớ ra cái gì đó, liền bật dậy và la lên, với một giọng buồn bã nhất:

_ Mọi người còn nhớ lời bác sĩ Hoà nói cách đây 3 tháng sau cuộc phẫu thuật của Thuý không?

Đến lúc này mọi người như bưng tỉnh, nét mặt đau khổ, lo lắng của bố mẹ nó, cậu bé cũng lên tiếng:

_Cháu không bao giờ quên những lời đó nhưng không dám phá hỏng phút giây hạnh phúc của 2 bác ạ!

Mẹ nó đã nhớ ra tất cả và bà ngất tại chỗ, mọi người bàng hoàng lùi đỡ bà dậy. Mọi thứ lúc này đang trôi qua một cách nặng nề. Và ai cũng thầm cầu nguyện là mọi chuyện không tồi tệ như lời bác sĩ đã nói

Bác sĩ bước ra trong khuôn mặt buồn bã, bác sĩ Hoà thở dài và nói:

_ Ai là thân nhân của bé, mời vào phòng riêng của tôi để nói chuyện!

Dường như ai cũng muốn vào nhưng trong lúc này chỉ có bố, anh nó và cậu bé kia là còn tỉnh táo. Mọi người ai cũng kiệt quệ sức lực, chị họ nó đỡ mẹ nó vào phòng nó để nghỉ ngơi.

Và người đi vào phòng bác sĩ không ai khác ngoài bố nó, còn anh nó ngồi ở ngoài trông cậu nhóc và mẹ nó.

Sau 1 tiếng, bố nó bước ra trong gương mặt buồn bã, dường như ông không còn sức để có thể đối mặt thêm một chuyện nào nữa, giọt nước mắt trên khoé mi ông chảy dài. Ông trời dường như cũng đang khóc thương cho nó, ngoài trời mưa ngày một to hơn, tiếng mưa bao trùm không gian nặng nề này. Bố và anh nó cùng cậu bé quay về phòng nó để xem mọi chuyện thế nào.

Thấy mẹ nó đã tỉnh, bà đang nắm tay nó, nhưng đôi mắt nó thì vô hồn. Nó sock, nó đang thắc mắc mấy người này là ai? Có phải là những người luôn xuất hiện trong ác mộng của nó, những con người ấy là ai mà cứ gọi là con con. Còn cậu bé kia, có phải là người mình hay bắt nạt trong mơ?? Hàng ngàn câu hỏi đặt ra

trong đầu nó. Và điều làm nó thắc mắc nhất là tại sao chân nó không cử động được, và mọi người không cho nó gỡ chân ra???

Cuối cùng sau 15 phút ngồi thắc mắc, anh nó đã không chịu nổi mà lên tiếng:

— Em không còn nhớ mọi người là ai?

Nó ngỡ ngàng không hiểu gì, rồi cơn đau đầu ập đến với nó, mọi thứ dường như lại đi vào bóng tối, vào cái nơi nó cố gắng lắm mới thoát ra được. Cái nơi mà một mình nó trôi nổi 3 tháng trời. Mọi người liền gọi bác sĩ cấp cứu.

Cách đây 1 tiếng

Tôi có chuyện cần trao đổi với anh, Bác sĩ HOà lên tiếng phá vỡ cái bầu không khí ảm đạm này. Tiếng mưa ở ngoài vẫn không dứt.

— Cháu gái đã tỉnh, nhưng kí ức của bé gần như bị xóa hoàn toàn. Trong thời gian hồi phục, có lẽ sẽ bị sock sau những lần cố gắng nghĩ để nhớ ra một thứ gì đó. Cháu có thể bị ngắt đi và chìm trong những ác mộng liên quan tới kí ức của bé trước đây như những bệnh nhân trước tôi từng điều trị.

Bố nó liền hỏi:

— Vậy gia đình phải làm gì để giúp cháu?

Bác sĩ suy nghĩ một lúc, rồi thở dài:

— Tùy theo mỗi bệnh nhân mà có cách điều trị khác nhau, trường hợp này là bị mất trí nhớ hoàn toàn, gia đình chỉ cần kể cho bé nghe những chuyện ngày xưa. Những thứ đặc biệt, đưa bé đến những nơi có nhiều kỉ niệm...

— Vậy gia đình sẽ cố gắng – bố nó nói sau khi nghe bác sĩ cho lời khuyên

— Đó là về phần kí ức của bé, còn về khả năng đi lại....

— Khả năng đi lại của cháu không phục hồi hả bác sĩ – bố nó sững sốt khi nghe bác sĩ nói vậy

— Thật sự thì chỉ có 10% để phục hồi, việc bây giờ nếu gia đình có tiền, đưa cháu sang Anh rồi trị liệu, cả về thần kinh lẫn cấy tế bào gốc chân. Bên đó người ta có bệnh viện chuyên về lĩnh vực này. Bé bị mất phần gốc chân vì bị xe dèn, thật bất hạnh cho con bé.

Bố nó suy nghĩ 1 lúc rồi đưa ra quyết định:

— Gia đình sẽ chuyển cháu sang Anh, phiên bác sĩ liên hệ bên đó dùm gia đình để chữa trị cho cháu. – bố nó quyết định ngay sau khi bác sĩ nói về tình hình của con mình

Sau cuộc nói chuyện ấy, vị bác sĩ đã liên hệ bên Anh. Thiết bị hiện đại, đồng thời với chi phí đắt đỏ, nhà nó lại không phải là giàu, mỗi tháng chỉ dư ra một ít, đành phải đi mượn. Sau này bố nó lại thêm một mối lo.

• Quay về hiện tại*

Bố nó kể hết về cuộc nói chuyện ọi người, lúc này dì Quỳnh cũng ở đây, bà là mẹ của cậu nhóc Hoàng, bà là một người thành đạt. Bà đã nói sẽ trang trải một phần tiền trị liệu cho cháu coi như là giúp gia đình.

Bố nó nói:

— Cảm ơn chị, gia đình tôi sẽ mang ơn gia đình chị

— Có gì đâu anh, 2 gia đình chơi với nhau từ lâu, làm gì phải ngại – dì Quỳnh liền nói

Lúc này nó vẫn chưa tỉnh sau lần ngắt ấy, sức khỏe nó chưa tiến triển gì nhiều nên vẫn chưa chuyển sang Anh được, bác sĩ bảo 1 tuần nữa sẽ chuyển.

....

Nó sẽ được chuyển sang Anh để điều trị, liệu nó có hồi phục??

4. Chương 4

Sau 4 tuần sang Anh, nó đã thích nghi dần với mọi thứ. Nó vẫn chưa nhớ ra được gì nhưng sau những lần nó cố nhớ thì chỉ nhận lại được cơn đau đầu và chìm vào những ác mộng. Mọi người khuyên nó không nên nhớ lại nữa, kí ức ấy cũng không quan trọng lắm. Nó dần quen với việc gọi mọi người là gia đình. Riêng chỉ có cậu bé kia, dường như cậu bé đã biến mất khỏi cuộc đời nó. Không có cậu chắc nó cũng không sống nổi. Nó vượt qua từng ngày, nó cố gắng tập luyện vật lí trị liệu. Cả bệnh viện ai cũng khâm phục nó, vì ý chí của nó, vì sự quyết tâm của nó, vì cái tính không chịu khuất phục của nó.

Sau 3 tháng tập vật lí ở bên Anh, nó đã hồi phục khả năng đi lại, mặc dù chân trái hơi yếu vì cây gót. Một sự nỗ lực không ngừng nghỉ, đã làm nên một kì tích. Thời tiết bên Anh lúc đầu cũng làm ảnh hưởng đến vết thương của nó nhưng nhờ thời gian, nó đã làm nên tất cả. 10% hồi phục và cái 10% ấy đã đến với nó.

Nó phải sống với bác nó vì bố mẹ nó phải ở Việt Nam làm việc, kiếm sống. Sống xa ba mẹ, nó phải chịu cảnh cô đơn, mặc dù bác nó cũng thương nó như con ruột. Dần dần nó ít nói đi, nó lảm lì hơn, và ít quan tâm mọi người hơn.

5 tháng để hồi phục sức khỏe của nó, 5 tháng nó phải sống xa gia đình của nó, mặc dù nó vẫn chưa nhớ ra cái gì. 5 tháng nó không nói mọi câu nào khác ngoài câu chào Bác nó mỗi khi đi tập vật lí về.

Và ngày hôm nay, ngày 6 tháng 5 năm 2004, nó quay trở về Việt Nam cùng bác nó, với sức khỏe hồi phục, duy nhất chỉ chân trái nó là không còn được trụ như bao đứa trẻ khác. Trần thương đó gây trở ngại rất lớn cho việc học võ sau này của nó.

Ít nói, lạnh lùng, lảm lì, là tính cách của nó trong 5 năm tiểu học. Nó được bố nó xin vào trường Tiểu học Nguyễn Thái Học – ngôi trường nổi tiếng của Vũng Tàu. Với đội ngũ giáo viên giỏi, cùng với cơ sở vật chất đầy đủ. Nó sống bình thường, trong suốt quãng đời tiểu học, dù có hay bị bắt nạt, nhưng nó luôn phớt lờ mọi thứ. Nó sống như vậy trong 5 năm trời, sống không kí ức, không cảm xúc.

Mọi chuyện thay đổi vào năm nó học lớp 6, khi mới bước vào ngôi trường Trung Học Cơ Sở. Mái trường Nguyễn Văn Linh, một trường gần nhà nó, cơ sở vật chất không đầy đủ cho lắm, đội ngũ giáo viên cũng không giỏi bằng trường tiểu học của nó ngày xưa.

Quên kể ọi người biết là trong 5 năm tiểu học nó theo học organ và piano. Nó có giải 3 cấp thành phố, tham gia cuộc thi festival biển Vũng Tàu được giải nhì. Theo học 5 năm, đến năm thứ 6, có một người con trai bước vào cuộc đời nó, làm nó thay đổi, kéo nó ra khỏi ngục tối.

Người con trai ấy tên là Nguyễn Nguyễn Hoàng Văn

Nguyễn Nguyễn Hoàng Văn: con trai của ông Nguyễn Duy Hoàng, ông là người lai giữa dòng máu Việt và Nhật. Hiện tại ông sở hữu song bạc lớn nhì Nhật Bản, là một con người mưu mô. Văn đẹp trai, học bình thường, lúc quen nó thì tốt, sau này quay về thì hại nó. Sau này thì học trường quốc tế International Australia school, mỗi thứ 7 và chủ nhật về Vũng Tàu học nhạc vì bị bố bắt. Sở hữu 1 hội khoảng 589 người, mưu mô, hãm hại mọi người. Sau này mọi người mới phát hiện là em trai của Bam.

5. Chương 5

Như mọi tuần hôm nay là chủ nhật là ngày nó đi học nhạc. Và hôm nay cũng là ngày lớp nó có học sinh mới. Nó theo học lớp A, là lớp cao nhất trong các lớp có ở đây.

Lớp nó có 14 học sinh, trong đó thì có nó, chị Bam, anh Ken, và anh Kib là học giỏi nhất. Nó là người ít tuổi nhất trong lớp nên rất được mọi người cưng lắm. Nó cũng mang nhiều giải thưởng về chuyên môn

organ về cho lớp nó. Còn về thanh nhạc và nhạc lí thì nó học í ẹ lắm. Toàn nhờ người đi thi hộ cho qua, hoặc bỏ bài thi, vì nó quan niệm môn này học để thư giãn chứ không muốn làm nhạc sĩ.

Nó đi học như bao chủ nhật khác, vẫn hiền và không quan tâm ai nhiều lắm. Chị Bam cũng thương nó nhưng vì sau này chị Bam yêu Văn nhưng Văn yêu nó nên chị Bam vì ghen tuông nên ghét nó rồi mọi thứ cũng ổn sau khi anh họ nó về Vũng Tàu. Và nó chẳng quan tâm lắm là ai ghét nó và ai thương nó, có chị Bam thì có người bảo vệ, không phiền đến bố mẹ.

Nó bước vào hội trường thấy một đám đang tụm 5, tụm 3 của lớp B lại bàn tán về học sinh mới từ nhạc viện thành phố Hồ Chí Minh về. Một nhỏ nói:

— Nghe nói anh ý cũng đẹp trai, là cựu thành viên của nhạc viện thành phố, không biết tại sao lại chuyển về học viện của chúng ta.

— Ừ, chắc anh ý giỏi lắm mới được vào lớp A, là cái lớp mà cái con nhỏ kia kia – một nhỏ khác vừa nói vừa chỉ chỗ nó

— Đúng rồi đó, nhìn mặt thấy ghét, nhưng công nhận là con ấy về chuyên môn của nó thì nó cũng giỏi, nhưng mà hình như chả bao giờ cười với nói với mọi người thí phải – một thằng khác chen vào vừa nói vừa bĩu môi, không phục nó

— Nhỏ ấy chắc bị tự kỉ ấy, học nhiều quá điên mà, nó nhỏ tuổi nhất cái học viện này mà vào được lớp A chắc cũng theo học organ khổ cực lắm

— Chắc thể ấy tụi bay, thôi vào chỗ đi, Sát Thủ vào rồi kìa

Thầy chúng nó bước vào lớp. Được mệnh danh là sát thủ vì ông ấy sở hữu một giọng hát được coi là tuyệt hảo, chỉ có mỗi tội dữ dằn. Đứa nào không lên cao được đến giọng Si GIáng, ông cầm cây ông đánh vào hông cho hét tới qua giọng đó luôn.

Nó ổn định chỗ nó, bỏ ngoài tai những lời bàn bạc của bọn kia, nhưng nó dường như nhận ra sự khác biệt là chỗ mình thằng cha nào ngồi???

Tiến lại về chỗ của mình là góc lớp, thấy có một thằng điên đang ngồi hát nhảm bài The edge of glory của Lady Gaga . Mặt thì thấy ghét, đeo kính đen, gác chân lên bàn của nó. Nó nhìn thẳng đó chăm chăm, không chớp mắt. và con mắt ánh lên tia tức giận. Thằng kia đang ngồi hát, bỗng thấy chột dạ, cảm giác như ai đang nhìn mình, liền ngẩng mặt dậy và nhìn thấy nó. Và cha ấy không ai khác ngoài Văn.

Nó mở miệng, dần từng tiếng:

— Cậu là ai? Mà... dám.... Gác... chân... lên bàn tôi

Lúc này mọi người trong lớp nó quay lại, nhìn xem đang có chuyện gì xảy ra trong lớp, lúc này nó k còn là một người hiền lành nữa. Việc nó mở miệng nói là một điều kì lạ trong hội trường. Ánh mắt lạnh cùng với sự tức giận tột độ của nó khiến mọi người sợ hãi và không dám nói nữa lời. Văn cảm thấy lạnh sống lưng, chưa lần nào cậu thấy một đứa con gái có thái độ như vậy với cậu. Nhưng dần dần Văn lấy lại được phong độ, miệng nhai singum, tháo mắt kính, nháy mắt với nó và cúi xuống nói:

— Định gây sự chú ý à? Mặt mũi cũng được đấy, nhưng đáng người em, chắc chắc...

Nó lúc này lại càng tức giận hơn, thằng cha này đã gác chân lên bàn nó còn nói nó này nọ. Nó không chịu được bèn lên tiếng, lời nói lạnh lẽo nhất có thể:

— Tôi có gây sự chú ý với cậu? Cậu tưởng cậu đẹp trai, sắc đẹp cóc nhái của cậu không đáng để tôi quan tâm !

Lần này Văn không còn thấy hưng thú mà thấy nóng rùng rục trong người, ngọn lửa trong người cậu đang bùng cháy, lần đầu tiên cậu bị sỉ nhục, sỉ nhục bởi một đứa con gái xấu xí. Bọn trong hội trường thì đang đi tới ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, một con bé thường ngày không nói câu nào, hôm nay lại mở miệng nói với hs mới. Là một điều kì lạ, nhưng đối với Văn cậu không quan tâm nó là thường ngày nó làm sao chỉ riêng lúc này, cậu thấy bức bối hơn ai hết vì cậu bị như vậy, mọi người ở nhạc viện thành phố luôn

coi cậu là vua vậy mà con nhỏ này không biết trời cao gì hết. Cậu nhìn bằng tên nó được gắn ở trước ngực được gắn lên gọn gang cùng với huy hiệu lớp A – lớp mà cậu chuẩn bị vào học.

— Hoàng Minh Ngọc à??? Tôi có nghe về cô trong cái học viện này, tưởng mình bé, được mọi người cưng chiều thì ngon à? Có một chút trí tuệ thì hay lắm chắc.

Nó bây giờ không muốn cãi nhau bèn định đi ra ngoài, dù gì cũng bị gác chân lên bàn, bàn dơ, nó chẳng còn hứng học. Không khí trong lớp lúc này căng thẳng, Văn thì thấy đang nói chuyện thì nó bỏ đi, tức lắm, lòi nó lại định tát nó vì nó không tôn trọng cậu thì....

— Cậu mới vô mà định làm loạn lớp? – giọng Một tên con trai tóc dựng ngược, vuốt keo cá tính, miệng nhai Singum giữ tay Văn lại ngăn cản làm loạn

Đó không ai khác ngoài Kib, là Đăng Quang – người thích nó từ lúc nó mới vô, bởi sự lạnh lẽo, và nó đàn cực hay làm cậu cuốn hút

Theo sau là một cô gái và một chàng trai cao to khác, ăn mặc thời trang, tất cả đều đang đeo kính đen. Cô gái bước tới Văn và nói:

— Muốn làm loạn thì bước qua xác tụi này đã nhé! Còn không thì ngoan ngoãn ngồi đó, học viện này không phải chỗ cho cậu làm loạn! – mỗi từ cô gái nói ra càng làm tăng thêm sự tức giận trong con người Văn, nói xong cô làm động tác quỳn rũ Văn rồi ẩn Văn ngồi xuống.

Cô gái đó và người con trai cao to đó không phải ai xa lạ mà chính là trưởng nhóm F7 Hoàng Trúc, và người được coi như người hoàn hảo trong thế giới này là Toàn – Ken.

Không khí đã căng thẳng nay càng căng thẳng thêm khi có thêm sự xuất hiện của bộ 3 này. Bộ 3 nổi tiếng du côn trong trường nhưng luôn bảo vệ chính nghĩa, không phải thích đánh ai thì đánh.

Nó đã bỏ ra ngoài từ lúc nào, vì tính không thích ồn ào, và bây giờ nó cũng không còn muốn ở trong cái hội trường nhạc lí ấy nữa. Bèn đi vào lớp mình, tự luyện kĩ năng để 2 tháng nữa dự thi cấp tỉnh keyboard. Quang sau khi nhận biết được sự bỏ đi của nó, cậu cũng định chạy đi tìm nhưng trước tiên phải đòi lại công bằng đã.

6. Chương 6

Quay về trong hội trường

Lúc này không khí nặng nề hơn hẳn, cái cách bỏ đi của nó công nhận cũng hay, ít nhất là trong lúc này. Văn thì không muốn bỏ qua vì có người dám xúc phạm cậu, vì cậu quen sống là vua trong cái nhạc viện thành phố Hồ Chí Minh. Còn bên bộ 3 thì dường như đang thách thức long kiên nhẫn của cậu. Ngoài kia, tiếng lá cây xào xạc bao trùm cho sự yên lặng, không một tiếng động. Ngay cả hs trong học viện cũng không dám thở mạnh, chỉ còn tiếng của máy lạnh đang chạy. Bam là người phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này:

— Thế nào? Muốn giải quyết nhẹ nhàng hay.... Bạo lực vậy bạn học sinh mới? – Bam héch mặt lên nói với Văn bằng một giọng mỉa mai nhất có thể

— Thích thì chiều, thẳng này không ngán – Văn đáp ngay sau khi nghe lời đề nghị của Bam

— Vậy cuối giờ, lớp A, lên tìm, còn bây giờ bọn này lên lớp, cứ ngồi dưới mà cua gái nhé bạn hs mới. – Bam lại mỉa Văn

Nói rồi bộ 3 lên lớp tìm Jen, để lại những lời xì xào bàn tán. Người thì bênh vực Văn vì đẹp trai, người thì bênh vực bộ 3 và Jen. Nhưng phần đông vẫn là bộ 3 và Jen, đám còn lại chỉ vì nhan sắc của Văn mà bán đứng bộ 3. Sau phen này, anti của Văn tăng lên đáng kể, mới vào trường mà đã tạo nên scandal với bộ 3 và út của trường.

Văn ngồi xuống học nhạc lí trong sự tức giận. À quên nhắc tới Sát Thủ nhỉ, mặc dù có thầy trong lớp nhưng ông cũng không muốn tham gia vào mấy chuyện này. Nhiệm vụ của ông chỉ có dạy học sinh còn mấy chuyện khác ông cũng không quan tâm. Xem ra tính của ông này hơi giống nó phết.

Bọn nó cúp học, là chuyện thường vì lớp A được đặt cách môn nhạc lí và thanh nhạc. Chuyên môn là quan trọng, 2 môn kia chỉ cần trung bình là qua.

Thời gian học trôi qua trong sự nhàm chán của cả hội trường. Nhạc lí là phần khô khan nhất trong các môn học trong nhạc viện này.

Reng Reng – Tiếng chuông báo hết giờ của nhạc viện, qua 3 tiếng thì cuối cùng giờ phút thiêng liêng cũng tới với bọn hs cả trường đối với môn nhạc lí.

Văn đi bộ thông thả đến hành lang lớp A

Trong lớp A lúc này, Ken thì đang nghiên cứu mấy bài nhạc chuẩn bị thi, Quang thì đang ngủ, Trúc thì đang ngồi xoay bút, lâu lâu lại vỗ tay cái bốp. Nó thì đang luyện tập kĩ năng. Đường như chẳng một ai lo lắng cho trận đấu sắp tới, mỗi người đều có một việc riêng.

Văn lúc này đang đi trên hành lang khu phòng học của lớp A. Lớp A được đặt cách ồi kĩ năng một phòng, có phòng thanh nhạc, có đồ thu hiện đại. Phòng sang tác, yên tĩnh và có nhiều bản nhạc của các hs trước. Phòng thực hành, có đủ các loại đàn. Nó và Ken chọn piano và organ. Trúc violin, Quang saxophone. Và phòng nào cũng được gắn máy tính, máy lạnh cùng các thiết bị hiện đại nhất lúc bấy giờ. Chỉ duy nhất ngày chủ nhật, bọn nó phải học nhạc lí chung với các lớp kia. Đó là điều làm tụi nó khó chịu nhất và ai trong giờ ấy cũng tự cô lập mình để Sát Thủ không cho vào tầm ngắm.

Văn bây giờ không biết tụi nó đang tập trung ở phòng nào, cậu đi khắp các dãy phòng và dừng lại ở phòng duy nhất còn sáng đèn trong cái hành lang âm u này. Hôm nay trời không nắng lắm, và có gió to. Dãy phòng Lớp A lại rộng và chỉ có 14 hs vượt qua kì thi tuyển sinh gắt gao của trường. Hôm nay phần nữa phải đi thi thành phố, số còn lại đã ra về chỉ còn tụi nó ở lại để chờ cuộc đối đầu. Cậu đi hết dãy hành lang và dừng lại ở một phòng duy nhất có đèn và tiếng nhạc, biển ngoài để chữ phòng Cẩm. Cậu cười nhếch miệng cái rồi mở cửa bước vào:

— Chúng ta đối đầu nào trưởng nhóm F7, tôi đã đến rồi đây

— Haha, khá khen cho cậu là cậu còn giữ lời hứa, tôi tưởng cậu như con chó cụp đuôi, sợ quá tè ra quần chạy về méc bố rồi chứ con trai ông Nguyễn Duy Hoàng – nói bằng giọng khinh bỉ, Bam làm Văn tức đến phát điên lên

Nhưng cậu chỉ thắc mắc, thông tin của cậu đã giữ kín như vậy sao người này lại biết được. Nhìn người này có nét gì đó quen quen, đã thấy ở đâu rồi thì phải. Một mớ hỗn loạn xuất hiện trong đầu cậu nhưng cũng mau chóng được cậu dẹp đi.

(diemvuong9x_lanhlung1312)

đòi lại cô

(diemvuong9x_lanhlung1312)đòi lại cô

7. Chương 7

Bộ 3 cùng với Văn ra khỏi nhạc viện. Bộ 3 đi chung 1 xe của Ken, còn Văn đi mô tô, cả bọn hẹn nhau ra bãi đất trống đường Hoàng Hoa Thám. Xem ra tình hình thì 2 bên đều không có gì lo lắng về trận đấu sắp tới. Nhưng ai ngờ được sẽ có thêm người đồng thời sẽ có thêm máu cùng với những nỗi đau và có thể một số người sẽ mất mạng.

Cả bọn đến chỗ hẹn sau 10 phút chạy xe tốc độ nhanh. Ai đi đường đều thấy khiếp với vận tốc bọn nó chạy. Mọi người đi đường đều phải dạt qua một bên nếu không muốn chết với 2 xe này.

Văn tạo một cú quay bánh xe 180* kĩ thuật khi đã đến nơi. Bộ 3 từ từ de xe vào bãi đất trống, rồi cũng nhẹ nhàng bước xuống xe nhưng không có chuyện gì xảy ra và mọi chuyện như chuyện cơm bữa. Nhưng ai

ngờ được cả 2 bên đều là chủ hội và cả 2 bên đều gọi quân như mọi lần. Nhưng lần này bên F7 có vẻ ít người hơn. F7 là một hội được tạo nên từ Bam, chọn lựa người vào hội rất kĩ càng. Mỗi năm hội sẽ có 3 đợt tuyển chọn người và lần nào cũng chỉ chọn được 30 người là nhiều trong tổng số 400 người tham gia. Hội được đánh giá là hội có tổ chức, hội mạnh ở Việt Nam. Hội không chấp nhận những người nghiện hút, tư cách không tốt dù họ có đánh nhau giỏi đến đâu. Ai vào hội thì không được rút ra, ai rời hội đều bị giết và việc này làm trong âm thầm nên công an hay quan chức nhà nước đều không làm được gì. Tổng cộng hội bây giờ có 367 người, có 7 người đứng đầu hội, và sau 7 người đứng đầu thì có những người đứng đầu một thành phố. Ai trong hội cũng mạnh và biết cách đánh thế nào để nhanh nhất, gọn nhất. Mỗi năm hội tổ chức 1 cuộc khảo sát, để xếp loại hạng, nếu ai mạnh thì cho lên còn ai yếu đi thì cho xuống.

Bên Văn thì đông hơn bên F7, nhưng chưa chắc F7 đã thua. Mọi người bên F7 vẫn đứng bình chân như vại vì biết hội Văn dù đông nhưng không có tổ chức, mạnh ai người đó đánh. Anh em bên F7 người thì hút thuốc, người thì đứng lướt web cho hết thời gian chờ các lãnh đạo tới. Còn bên Văn mọi người đang bàn tán về F7, họ biết tới danh của F7, một hội đánh chưa bao giờ thua ai, tất cả các hội đều sợ họ sờ tới, nhưng hôm nay không biết đại ca họ làm gì mà lại đi đối đầu với bên này.

Văn đi đến bên hội của mình bàn tán gì đó rồi tập hợp mọi người lại. Bên F7 thì mặc kệ, việc ai người đó làm. Văn mở đầu cho lần đối đầu này:

_ Tôi sẽ phổ biến luật cho từng vòng.

_ ok, tùy cậu, bên tôi coi trận đối đầu này chỉ là tep riu_ bam nói luôn

_ haha, cô đừng có mà tự cao tự đại, nhìn xem bên ai đông hơn

_ haha, đừng tưởng đông hơn là ngon nhé, đông mà ngu thì chỉ có đi mà cap cứt nhá!

_ được được, xem bên ai hơn ai.

_ 2 người cứ đứng đấy mà đấu võ mồm đi, nào phổ biến luật đi Văn – Ken nói sau khi nhìn thấy 2 bên không có ý định đánh

_ Ok, tại bà chị này cứ dây dưa

_ Anh nói ai dây dưa???

_ Nói cô đấy chứ nói ai. Thôi không đôi co nữa, bây giờ phổ biến luật. Vòng một đấu tự do, 2 bên xem bên nào còn nhiều người hơn thì thắng, chủ hội không tham gia

_ ok thôi – bộ 3 đồng thanh

_ Vòng 2 thì đấu 1 – 1 giữa chủ hội với nhau, bên tôi có 3 người chính, bên cô cũng có 3 người chính, vậy thì xong, bên nào có số lần thắng nhiều hơn thì bên đó thắng.

_ Bản lĩnh đấy – Kib nói

_ Vậy còn chần chờ gì nữa, F7 vào! – Ken ra lệnh ọi người

Vậy là 2 bên xông vào đánh nhau, nhìn thì cứ tưởng bên Văn thắng nhưng sau 15 phút, bên Văn đã bị thảm đi một nửa quân, và chiếm ưu thế là bên F7. Văn ở bên đó đang có suy nghĩ trong đầu ‘không chỉ là hư danh, đúng là rất mạnh’

Và sau 30 phút, 2 bên đã biết kết quả, bên F7 thắng mặc dù quân chỉ bằng một nửa bên Văn. Văn thì đang lo sợ, còn bộ 3 thì bình thản như không, dường như đối với họ, trận đấu này chỉ để giãn gân cốt

Đón xem vòng 2, 2 bên sẽ thế nào. F7 dù hơn về quân nhưng về lãnh đạo có hơn không??? Quang, Trúc hay Toàn sẽ thua hay thắng tất cả, liệu họ có bị thương và bên kia có chơi xấu???

Sau khi phân định thắng bại ở vòng 1. Văn có phần lo sợ, bởi mới là quân của F7 đã mạnh như vậy, đánh bại người của hội cậu trong vòng 30 phút ngắn ngủi thì thủ lĩnh của họ mạnh như thế nào?

Đang suy nghĩ thì có một giọng lạnh lạnh làm cắt dòng suy nghĩ của cậu:

_Mấy chị đánh mà không cho em tham gia với là sao? - Vâng giọng đó chính là của JEn đấy ạ

Quang nghe giọng quen thuộc, liền ngẩng mặt lên nhìn về phía đó, cậu ngạc nhiên nói:

_Jen, em đến đây làm gì? lỡ có gì nguy hiểm thì sao?

_Mọi người không cần lo đâu, chuyện vui phải có mặt em chứ - nhếch môi, Jen liền cướp cây gậy của thằng đứng gần đó và quật một gậy vào gáy thằng đó

Văn nhìn ra, thấy thằng đàn em mình bị đánh nhanh gọn như vậy thì có phần sợ sệt, nhưng lấy lại phong độ nhanh chóng. BÈN nói:

_Đây cô em, cô em tránh ra cho bọn anh làm việc nào!

_Đây thì tránh - nói xong Jen liền vùng cây nhắm thẳng thằng đang đứng cạnh Văn một đòn giữa đầu

Thằng IK ngã xuống trước sự ngạc nhiên của mọi người trừ chị Bam, Ken liền quay qua hỏi Bam:

_ Em dạy nhỏ đòn phủ đầu lúc nào vậy?

_Mới đây thôi - Bam Vừa cười vừa nói

_Chịu em - Ken nói

Văn thì được đưa hết sự ngạc nhiên này đến sự ngạc nhiên khác, quả là nghe học viện Nhạc lớp A hầu như là người có máu mặt, dân biết võ, nhưng cậu không ngờ ngay cả đứa nhỏ tuổi nhất của biết đến đòn phủ đầu, đòn của kiếm đạo mà chỉ có người học ới có thể làm nhanh như vậy. Nếu cây gậy đó là cây kiếm thì có lẽ thằng IK đã bị xẻ đôi một cách không thương tiếc. Văn bây giờ mặt cắt không còn một giọt máu, Bam thấy thế cười mỉa nói:

_Đây cậu hs mới, có chịu thua không, hay để bọn này ra tay, nói trước, bọn này ra tay thì không phải chỉ đánh vào đầu như thế kia đâu, quá nhẹ nhàng để chết, mà bọn này phải cho cậu tàn phế, hahaha - Bam nói và chỉ vào IK, nằm giữa vũng máu.

Văn dù rất giận và rất muốn đánh nhưng một mình cậu không thể chống đến 4 người được, dù cho cậu có giỏi đến đâu

nên đành nuốt cục tức và nói:

_Hôm nay coi như tôi thua, rút thôi -Văn nói đang định quay đầu

Nhưng...

_Muốn đi là đi được à? - Jen

_Gác chân lên bàn tôi, xúc phạm tôi mà có thể đi tự nhiên như vậy à? không dễ đâu? - Vừa dứt lời Jen vùng gậy nhắm ngay giữa đầu mà hạ xuống

Văn quay lại, phản xạ nhanh nhạy đã giúp cậu tránh đòn đó khỏi trúng giữa đầu nhưng lại vào vai, và nó xuống tay không nhẹ một chút nào. Đàn em của Văn thì nhìn đại ca la lên một cách đau đớn và gục xuống. Nhưng ngay lập tức Văn đứng dậy dùng chân xoay người đá móc.

Nhưng mọi thứ không dễ dàng như vậy, Kib đã lập tức chạy lại dùng tay nhanh chóng bắt lấy chân VĂN và sử dụng đòn vật 180*, và lúc này thì tiếng xương kêu rắc, cam tưởng như tất cả xương của Văn gãy hết.. Văn kêu lên đau đớn và đàn em của Văn nhanh chóng đưa đại ca của mình tới bệnh viện để cấp cứu.

đến lúc này thì đã phân biệt được thắng thua rồi, tất cả phải khám phục F7. Ken vs Bam tiến lại về phía Jen. Jen lúc này vẫn thất thần trc Kib, không ai biết trước khi nó xuống đòn nó hình xăm của văn ở cổ.

*Trở lại 9 năm trước

Lúc nó gần như ngã xuống, mọi người xung quanh chỉ biết đứng nhìn, bàn tán, riêng có một cậu bé chạy lại, kéo theo một người đàn ông cùng một người con gái, có lẽ là chị của cậu, hốt hoảng kêu lên:

_ Ba ơi, chị ơi, bạn này làm sao rồi này, mau gọi cấp cứu đi ba, chị ơi, đi đi mà, làm ơn cứu bạn đó đi.....

RỒi nó ngất lịm, trước khi ngất nó nhìn thấy hình xăm trên cổ của cậu bé đó, là hình thánh giá, nó sẽ không bao giờ quên.....

*Trở về hiện tại

Từng dòng kí ức đang chạy trong đầu nó, nó lấy 2 tay ôm đầu, và la lên đau thương:

_Đừng vậy mà em, đừng làm anh sợ mà -Kib ôm nó vào lòng và nói

_Đau quá! - La lên rồi ngất đi,

mọi người hốt hoảng đưa nó vào bệnh viện, Kib rất lo, rất lo cho cô bé, người mà anh yêu từ khi mới vào học. Từ khi gặp nó, bắt gặp ánh mắt nó, anh đã cảm nhận được nó có một quá khứ không tốt đẹp, ánh mắt vô hồn, anh đã cảm nhận là nó bị mất trí nhớ, và đến hôm nay, khi nhìn nó như vậy anh càng nghi ngờ hơn. Rằng nó đã gặp chuyện gì khủng khiếp mà đến cả mất trí nhớ, anh sẽ cố gắng bù đắp cho nó. Điều anh thắc mắc nhất là triệu chứng này chỉ xuất hiện khi gặp một cái gì đó thân thuộc mà người bị mất trí nhớ muốn nhớ lại, trong đầu anh xuất hiện hình ảnh của Văn, đúng chỉ có câu ta. Nhưng Jen nhìn thấy gì từ Văn chứ? Bam cắt đứt dòng suy nghĩ của anh:

_ Này Kib suy nghĩ gì thế, bác sĩ kêu là tình hình ổn rồi đó, lo mà chăm sóc nó cho tốt cậu em của tôi!

Ken lúc này có lẽ là người bình tĩnh nhất, anh cũng rất thích Jen nhưng anh nhận ra Kib cũng vậy. Đứng giữa tình bạn và tình yêu, anh đã chọn tình bạn, chôn giấu cảm xúc trong lòng, để mọi người không phải khó xử. Lúc này khi nhìn thấy Jen bị Văn phản kích, anh đã định ra đòn đã bảo vệ Jen nhưng anh đã chậm hơn Kib một bước, điều này chỉ có Bam mới nhận thấy, nhưng Bam cũng không nói chỉ cười mỉm, mặc ọi người tự giải quyết.

Kib vào phòng bệnh, nhìn Jen nằm trên giường bệnh mà thấy thương nó làm sao, anh càng quyết tâm bù đắp cho nó những tháng ngày không hạnh phúc kia.

Về phần Văn, anh bị gãy xương sườn, và xương vai, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng anh cảm thấy hơi sợ, nhưng với bản tính của mình, anh nhất quyết không bỏ qua mà phải trả thù. Không làm bằng bạo lực thì làm bằng tình cảm, sẽ phải làm cho bọn chúng chia rẽ nhau. Tự cười gian một mình, anh vừa nghĩ kế hoạch chia rẽ tình cảm F7

8. Chương 8

Quay trở lại bệnh viện của JEn đang nằm

Kib đang ngồi ngay cạnh giường của Jen, anh chỉ nhìn vào khuôn mặt của JEn, anh không dám nhìn chỗ khác, vì sẽ chìm vào những suy nghĩ kinh khủng khác.

_ ưm....ưm - JEn mở mắt nhìn xung quanh

_ Tỉnh rồi hả nhóc? Làm anh lo quá! - Kib nói

_ haizz, anh có thể cho em biết là tên Văn đó, bây giờ thế nào rồi không

Kib nhúm mày, khẽ nói:

_ không nghiêm trọng, chưa đến mức chết

_ anh có thể sắp xếp hộ em một buổi hẹn với tên đó được không?

_em ăn gì để anh mua -Kib lảng tránh

_ trả lời em đi đã - Jen bắt đầu nổi nóng

_ để anh đi mua cháo -kib vẫn lảng tránh

_ ANH CÓ GIÚP TÔI KHÔNG? ĐỪNG ĐỂ TÔI NỔI ĐIÊN -JEn nổi nóng

_ THẾ EM BẢO TÔI PHẢI LÀM SAO? EM MỚI TỈNH ĐÃ BẢO TÔI SẮP XẾP CUỘC HẸN VỚI THẲNG ĐÓ, EM KHÔNG HIỂU CẢM GIÁC CỦA TÔI SAO? EM CÓ BIẾT TÔI LO CHO EM THẾ NÀO KHÔNG?-Kib cũng nóng không kém

_ TÔI BẢO ANH PHẢI LO CHO TÔI À? TÔI CÓ BẮT ANH LO CHO TÔI KHÔNG? TẠI SAO ANH PHẢI LÀM QUÁ LÊN CHỨ? ANH BIẾT CÁI QUÁI GÌ MÀ CỨ LÊN MẶT VẬY? -Jen

_ ĐÚNG, EM KHÔNG BẮT TÔI LO CHO EM, NHƯNG TÔI LẠI KHÔNG THỂ NGĂN CẢM XÚC CỦA MÌNH. TÔI YÊU EM ĐIỀU NÀY AI CŨNG BIẾT, RIÊNG EM, EM CỨ CHỐI BỎ TÌNH CẢM CỦA TÔI, EM LẠNH LÙNG, NHƯ VẬY THÌ ĐƯỢC GÌ? -Kib

_ TÔI THẾ NÀO MẶC TÔI, LIÊN QUAN GÌ ĐẾN ANH, PHẢI TÔI BIẾT ANH YÊU TÔI, ANH LUÔN QUAN TÂM TÔI, TÔI CẢM ƠN, NHƯNG TÔI NÓI LÀ TÔI KHÔNG YÊU ANH!!! KHÔNG BAO GIỜ YÊU

_ ĐƯỢC THÔI, THẲNG NÀY CŨNG CHẢ CẦN CÁI TÌNH CẢM ĐÓ NỮA, KHÔNG THÍCH THÌ THÔI, KHÔNG ÉP, TẠM BIỆT

_ Đây mấy đứa, làm gì mà nóng thế? -Bam,Ken mở cửa phòng bệnh của nó, chị đã nghe hết cuộc cãi vã giữa 2 người, và chị biết đến lúc cần ra mặt để giải quyết

Cả nó và Kib đều quay mặt nhìn ra nơi vừa phát ra tiếng nói. Nó vẫn cảm thấy bức bối nhưng cố gắng nén cảm xúc hỏi:

_ Chị Bam, chị đứng ngoài bao lâu rồi ạ?

_ Đủ để nghe thấy những gì cần nghe - Vừa nói nhẹ nhàng Bam vừa cười lớn

_ Trời ơi - Kib lấy tay đập đầu

_ Có gì đâu mà đập đầu hả Kib - Ken lại nói giọng mỉa mai

_ Chị Bam, có phải chị biết chuyện này? - Jen hỏi trong sự nghi ngờ

_ Phải, chị biết từ lâu rồi nhóc con ạ! - Bam vừa nói vừa xoa đầu Jen

_ Chịu thua 2 chị em - KEn nói

_ Thế ông cũng biết luôn rồi à? - Kib hỏi

_ Tất nhiên, chuyện gì chứ chuyện tình cảm phải có mặt Ken này chứ! - Ken nhún vai trả lời, mặc dù ngoài miệng nói vui vậy, nhưng có ai hiểu lòng anh đau thế nào

Bam thấy sự căng thẳng, liền phá không khí này bằng cái búng tay và nói:

_ Vậy cuối cùng em muốn gặp thẳng điên đó hả?

_ Vâng ạ, em muốn làm rõ một số chuyện - Jen trả lời trong sự mệt mỏi

_ Được, vậy chị sẽ sắp xếp- Bam vừa nói vừa lấy điện thoại ra gọi cho ai đó

_ KHÔNG ĐƯỢC - Kib hét lên

_ KHÔNG ĐƯỢC, KHÔNG ĐƯỢC ĐỂ NHÓC GẶP THẲNG ĐÓ, CHỊ BAM CHỊ.... -Chưa nói hết câu, cậu đã bị Ken lôi ra ngoài, không để cho nói tiếp

_ Em đừng suy nghĩ gì, tình cảm của em, em hãy quyết định, nhưng chị khuyên, đừng để Kib đau khổ, nó đau khổ, chị cũng sẽ cho em đau khổ không kém đâu - Bam nói trong giọng đe dọa xen lẫn khuyên nhủ (kiểu như vừa dăm vừa xoa đó)

Bam bước ra khỏi phòng bệnh, bây giờ trong phòng chỉ còn mỗi mình Jen, bắt giác Jen thở dài. Cảm giác 8 năm trước ủa về, cũng ở trong phòng bệnh, nơi đó, một mình nó phải tự vươn lên. Phải tự vượt qua số phận, sống ở nơi đất khách xa lạ, đối với nó không khác gì sống trong đại ngục, một mình cô độc trong bệnh viện, nên từ đó nó ghét màu trắng, màu đặc trưng của bệnh viện. Nó lại suy nghĩ về những lời Bam

nói. Nó biết, nó biết chứ, nó biết Kib thích nó, hoặc có thể gọi là yêu, nhưng nó không muốn có tình cảm gì hết, nó sợ lại bị bỏ rơi, không một ai quan tâm nó như cái cảnh 8 năm trước thì sao? Nó biết là nó còn bé, có những tình cảm này không tốt đẹp gì cho cuộc đời của nó, nên thôi đành nhắm mắt cho qua. Còn Văn, nó vẫn có rất nhiều thắc mắc, đang chìm trong mớ suy nghĩ hỗn độn, nó chợt giật mình vì thấy có người lạ bước vào phòng. Một người con trai lạ, trông thì rất style, nhưng nó không quan tâm về điều này, tay nó đã chuẩn bị sẵn cho trường hợp xấu nhất. Dường như anh ta cảm thấy mối nghi ngờ của nó bèn cười hì hì nói:

_Tôi xin được giới thiệu, tôi tên...-Anh ta gãi đầu nói thầm *chết rồi mình tên gì nhỉ?*

nó nhú mày nghi hoặc, *lại thêm thằng điên nào đây!*

_à, tôi tên Dương, cứ gọi tôi là MIn, tôi là người của chị Bam, chị Bam gọi tôi đến đây để đưacháu đến chỗ của VĂn Viếc gì gì đó! - Anh ta sau một hồi nhớ ra tên mình bèn nói một lèo

_Trông mặt tôi trẻ lắm à? - Chỉ vào mặt mình, Jen hỏi

_Không không, chắc chỉ tại tôi già quá thôi! - Anh ta liền chữa ngược

_Chú nhiều tuổi? -Jen hỏi

_Ờ ờ, năm..nay vừa tròn 18 tuổi -Anh ta gãi đầu nói

_phụt,hahaha - Jen cười, cười như chưa bao giờ được cười

Thấy anh ta cứ có vẻ ngược ngược, Jen liền nói:

_ Thôi được rồi, anh không cần lắp bắp vậy đâu, em có ăn thịt anh đâu, xin giới thiệu, em là Jen, năm nay 14 tuổi, nên gọi anh em, không thì ông tui, chứ đừng chú cháu, kinh lắm -Jen giới thiệu

_Ờ ờ, ok ok - anh ta đồng ý

_Mà anh đừng gãi đầu nữa, đầu anh có chí à? - JEn cười hỏi

_Không có không có, tại vì em trông... thôi không nói nữa - anh ta nói

_ok ok, bây giờ em gọi dt cho chị Bam để xác nhận và thay quần áo mong anh đứng ngoài chờ một lát

_ ok ok - anh ta nói và bước ra khỏi phòng

Sau khi gọi Bam để xác nhận về sự có mặt của ông chú kì lạ thì JEn bước xuống giường và vào nhà vệ sinh thay lại đồ. Nó thở dài, không biết đối mặt với Văn thế nào. Vừa là kẻ thù, vừa là ân nhân thì thế nào đây. Trong lúc đó, cái ông chú kì lạ kia đứng ngoài sốt ruột, thấy cả 30 phút rồi chưa ra, thì đánh liều xông vào. Thật đúng lúc, nó vừa mở cửa, người nó lao ra, vào ngay người của ông chú, giờ thì cảnh 2 người đang ôm nhau, tim ổng đập nhanh, thật sự ổng chưa gặp trường hợp này lần nào. Nó lấy lại bình tĩnh:

_E hèm....bây giờ bỏ em ra được chưa?

_À ờ - Nói xong ông chú buông nó ra, gãi đầu.

_Haizzzz, lại gãi đầu, em cần xác nhận là đầu anh có chí hay không?

_KHông có đâu, chỉ là thói quen, một ngày anh tắm đến 2 lần đấy nhá!

Nó phì cười, ông chú này cứ như trẻ con ý nhỉ

_Giờ thì đưa em tới chỗ VĂn nhé! -JEn ns

_okie, let's go! -Búng tay, ông chú nói!

thế là 2 người vui vẻ ra xe của ông chú, vì vụ phóng đến chỗ VĂn.

Trên xe, không khí không vui vẻ lắm, nó thì bận nghĩ tới chuyện gặp Văn thì phải nói cái gì? hỏi những gì? chẳng lẽ đi hỏi, anh có phải người của 9 năm trước không à? Còn ông chú kì lạ thì tập trung lái xe, cơ bản là ổng không biết phải nói gì với nó, vì mặt nó quá lạnh lùng. Và trong lúc nó đắm chiêu suy nghĩ thì ổng

không dám làm gì, vì chị Bam đã dặn, nó suy nghĩ mà hỏi, nó cấu rắng chịu, nên thôi ổng để kệ, khỏi hỏi câu nào cho an toàn tính mạng. Đụng vào em yêu quý của chị Bam ổng chỉ có nước đi khỏi thành phố.

Và xe đã đến nơi, một ngôi nhà rộng lớn, không khác lắm so với tưởng tượng nó. Mới vào lớp nó mà xưng Vương thì nó đủ biết nhà VẮN không phải dạng vừa. Ngôi nhà được sơn toàn bộ màu đen, nguy hiểm như chủ của nó. Theo nó được biết, VẮN là con ông chủ sông bài lớn, và căn nhà này chỉ có mình cậu ở. Bước xuống xe, nó mạnh dạn ấn chuông. Lập tức có người ra mở cửa, một người đàn ông già, trông phúc hậu. Trong đầu nó hiện suy nghĩ, ông này chắc là quản gia, mấy nhà giàu hay có quản gia lắm. Ông ý cầm cái điều khiển bấm một cái, lập tức, 2 cánh cổng đen sỉ, ỏ ra, ông chú kì lạ liền cho xe vào trong sân. Ông ý nhìn Jen bằng con mắt kì lạ, nói:

_HÌNH như cô đây có hẹn với cậu chủ?

_VẮN ạ, chị Bam có gọi dt cho cậu chủ mấy người rồi đó! - Nó trả lời vừa lễ phép vừa khinh khỉnh

_VẮN, mời cô đây đi thẳng vào nhà, lên tầng trên, đi thẳng ra ban công là gặp cậu chủ - Ông nói lại trong cảm giác bức bối

_VẮN, anh chỉ cần đợi em dưới này thôi nhé, em lên một mình được rồi! - nó trả lời vs ông quản gia, rồi dặn ông chú kia

_okie, em lên, có gì phone anh! - ông chú nói rồi làm kí hiệu phone

NGhe xong, nó mỉm cười, rồi một mình bước vào căn nhà đen kịt kia, công nhận nó ấn tượng với căn nhà, nhà đen thui mà cũng sống được sao hả trời. Sợ ma chết đi được, vừa nghĩ nó vừa rợn xương sống. Mà thôi kệ, nhà người ta, bình luận làm gì.

Vừa bước vào tới cửa nhà, nó vừa chạm chân vào, nguyên một xô nước rớt xuống, đúng như nó dự đoán. Thằng cha đều giả đó, không để cho nó yên khi bước vào nhà cả đâu. Ông quản gia thì cười nửa miệng, xem ra, người con gái này không đơn giản. VẮN đứng trên lầu, quan sát tất cả và anh thật sự ngạc nhiên, ai cũng bị dính chiêu này của anh. Riêng người con gái này thì không, anh thật không thể coi thường người này. Đúng là cục cưng của chị BAm, được huấn luyện rất công phu, ngay cả thằng bạn chí cốt của anh còn dính, huống j là nhỏ.

Anh cười khểnh, để xem nhỏ có thoát được thử thách thứ 2 không?

Nó bước vào nhà, quan sát, bên trong thì nội thất toàn màu trắng, trong đầu nó nghĩ, thằng này bị biến thái không nhỉ, bên ngoài thì đen sì (màu đen đậm thế mà nó ns thế, ứ ghê), bên trong thì trắng toàn bộ, giống y bóc cái nhà xác

9. Chương 9

Nó bắt đầu, nhìn xung quanh, đề phòng, thằng cha này có vẻ nguy hiểm hơn mình nghĩ. Nên nhìn lên trần rồi nhìn 4 bức tường, nó đã thấy cái camera, định lấy trong túi quần con dao để phi về phía đó, nhưng thôi. Nghĩ lại, chắc còn thử thách, nên để cha xem cho rồi. Rồi nó bước thêm một bước, liền có một cuốn sách dày cộm từ trên trần rơi xuống. Với sự luyện tập của chị Bam, nó đã có khả năng phản xạ rất tốt. Nó liền dịch sang bên cạnh, tránh cuốn sách. VẮN cười nửa miệng, tưởng nó sắp dính cuốn sách, nhưng cậu lại được nó đưa sang một ngạc nhiên khác, nó lại không dính. Tần suất nó tránh cuốn sách rất nhanh, kiểu như nó đã đoán được vậy. Lúc này, cái đầu nó đang hoạt động hết công suất, phân tích tình hình và nó thử nhảy một bước nữa cách một ô gạch lớn, quả nhiên, lại có cuốn sách rơi xuống. nó lại tránh. Búng tay, nó đã tìm ra mấu chốt, vậy là chỉ cần bước lên một bước là không dính. Quả nhiên thằng cha đều giả này rất là đều giả. Nhưng làm sao qua mặt nó được, lão luyện rồi, chỉ thua mấy anh chị trong hội thôi. Chứ hơn đây người. Thế là nó bước qua thử thách thứ 2 ngon lành, VẮN thì rất tức, cậu đập bàn đập ghế. Tại sao nó lại không dính cơ chứ, cậu định lợi dụng cơ hội này, giết chết nó luôn đi. Vậy là giờ nó đã đi được 2/3 chặng đường, chỉ còn 1 thử thách, cậu mong có thể giết chết nó ở thử thách cuối này. KHÔNG giết được thì cũng

phải khiến nó bị thương. Nó bước lên cầu thang, cầu thang thì lại đen thui, đúng là cái nhà kì lạ. Nhà này đêm đêm mà chơi trốn tìm đã lắm, không chừng đang tìm thì mọc ra con ma thì chết

Nó nghĩ chắc là còn thử thách, tự thăm với bản thân, thằng này, muốn chơi bà à!? đâu có dễ đâu cưng, bà sẽ vượt qua hết thử thách à trở mắt nha con. Ông già quần gia, bảo là gặp ở ban công nhỉ, chắc đường đi ra ban công sẽ có cái gì đó. Hiện giờ nó đã đi hết cái cầu thang đen thui kia, và giờ nó đang ở trên con đường đi thẳng ra ban công, nó đã thấy cái thằng đều giả nó. Văn cười nửa miệng, nó vượt qua 2 thử thách đó cũng không phải dạng vừa. NÓ thấy thế, cười nửa miệng lại, khiến Văn sững người. Cậu nghĩ, con bé này cao tay, được rồi, phát cuối, phải làm cho nó chết. Nó nhìn, thật sự thì thằng đều giả này định làm gì nó nữa, không lẽ bắn nó à. LẬP tức nó nhìn qua 2 bên tường, thấy có 3 lỗ màu đen. Ha ha, định bắn nó à, phải phải, thằng này quả là xã hội đen chính gốc. Nó liền móc trong túi ra 2 quả bóng bay, rồi thổi. Văn ở bên đầu bên này không hiểu nó định làm gì, chẳng lẽ nó lại đoán ra ý định của cậu. Nó thổi xong 2 quả bóng bay, rồi cầm đi tới chỗ Văn. VĂN cười thầm trong đầu, không biết nhóc này định làm gì nữa đây. Nó vừa đi đến chỗ 3 lỗ đen, liền đứng khựng lại. Ông chú đứng ngoài thì đang lo chết đi được, vì thấy nó đi vào trong nhà mà cứ âm âm, như có vật gì nặng rơi xuống, không biết nó có sao không. Còn ông quần gia thì không biểu lộ cảm xúc gì, nghĩ chắc lại dính trường của cậu chủ rồi.

Quay lại với nó, nó ném một quả bóng bay ra trước, lập tức 2 viên đạn ở điểm 1 và điểm 3 bay ra, ngang tầm mắt vs chân nó. Quả này thằng này chơi ác rồi

Nó cười khểnh, nghĩ là thằng này lại cao siêu đến thế sao, nhưng sao bằng bà được. Luyện mấy tháng trời chứ có phải chơi. Đang định cầm quả bóng thứ 2 ném qua coi thế nào thì điện thoại rung. DỒng chữ mama to ùng ùng hiện trên màn hình điện thoại của nó, hốt hoảng liền bốc máy:

_Alo, dạ bé nghe nak' mẹ!!! - JEn nững

VĂN hết hồn, vì trông mặt nó bây giờ không dám chiêm, không tập trung và nguy hiểm như lúc nãy mà thay vào bộ mặt rất dễ thương và giọng thì đang ra sức năn nỉ, đúng là cái con bé này chắc có cả ngàn bộ mặt quá. BẮt giác, cậu phì cười, và đột nhiên giật mình, tự hỏi, Bao lâu mình không cười rồi nhĩ

_MẸ à, con đang luyện tập cho giải tỉnh mà mẹ, về hơi muộn tí - Jen

_Dạ dạ, vâng vâng baba mama cứ ăn cơm trước đi nhé!!

Cúp máy, và thở dài, không biết là tên VĂN kia trong lúc mình nghe dt thì có gài thêm cái bẫy nào không? Ai thì không chứ Tên đều kia thì dễ có lắm. haizzz, thôi kệ dù gì cũng bước vào hang cọp rồi. Nó lại ném quả bóng bay qua, nhưng lạ là lỗ thứ 2 không có viên đạn nào bắn ra, nó lại suy nghĩ, VĂN cười thầm, sắp dính trường rồi. Nó đánh liều, liền lấy tay đập vào lỗ thứ 2 đó, nhưng vẫn không có chuyện gì xảy ra, lại dám chiêm suy nghĩ. Cái đầu lại được hoạt động hết công suất, liệu cái bẫy này thuộc loại nào. KHÔNG phải loại cảm ứng, chắc chỉ là loại khối lượng. nó ném cái balo nó xuống ngay giữa ban công, vẫn không có động tĩnh gì xảy ra. Chẳng lẽ lại không có đạn. Lạ quá

Chắc là vậy thôi và nó đánh liều bước qua, và bất ngờ, khi nó vừa bước qua, thì viên đạn từ lỗ 2 đó bắn qua, nhằm đúng vào thái dương nó. HỒảng quá, nó bèn ngồi xuống, lấy 2 tay che đầu. Phản xạ nó rất tốt, nhưng mà vẫn bị viên đạn sượt qua vai và chảy máu. NÓ lấy tay bịt vết thương lại, Văn thấy thế cũng rất muốn chạy lại xem nó thế nào nhưng chân cậu đang bó bột, làm sao mà ra. Đi lại rất khó khăn và cả thế diện của cậu nữa. NÓ ngược nhìn cậu bằng con mắt cảm phẫn. Thật sự bây giờ nó rất nổi giận, nhưng phải kìm nén vì còn chuyện để hỏi. Nhưng vai nó đau quá, nó bèn cắn răng chịu nổi đau. Nó bước lại trong vẻ mặt lạnh lùng, trong lòng đang nén nỗi đau lại. CỐ gắng ngồi xuống để hỏi nốt chuyện rồi tính sau.

Văn thì quả khâm phục người con gái này. Có thể nói, nó đã chinh phục trái tim cậu. Xưa nay cậu chỉ thấy rất nhiều gái xung quanh cậu, ai ai cũng nịnh và không một ai có thể thoát khỏi những trò tiêu khiển để giết người mà cậu đặt ra. Nhưng bé này đã vượt ngoài sức tưởng tượng, tuy là có bị xây xát nhưng không bị giết là điều rất khâm phục. Vì vậy sau này, cậu muốn thôn tính cả thành phố Vũng Tàu thì phải đề phòng F7, mới là người yếu kém nhất trong 7 người mà đã thế này thì không ngờ đấy. Cậu rất muốn hỏi xem thế nào rồi, có làm sao không, nhưng giọng của nó đã kéo cậu ra khỏi dòng suy nghĩ đó

_Tên đầy đủ của anh là gì? - Jen hỏi

_Nguyễn Nguyễn Hoàng Văn - Văn trả lời lạnh lùng

_Ồ, tên khá giống với chị Bam, có quan hệ gì à? - Jen lại hỏi

_KHông biết, không quan tâm

_Tôi đã từng gặp anh chưa? - Jen hỏi

_có??? - Văn nhú mày, hỏi lại

_9 năm trước, anh có tham gia vào vụ tai nạn nào không? -Jen

_Có lẽ là có, lúc đó tôi thấy có tai nạn ven đường, đó là một bé rất đáng yêu - Văn vừa nói vừa tưởng tượng lại

_Vậy à - Jen nói mặt càng lúc càng sa sầm

_Ừ, mà tại sao cô lại biết chuyện này. Chẳng lẽ....cô chính là con bé đó - Văn nghi ngờ

_Có lẽ vậy - Jen trả lời thản nhiên

_hả? - Văn hỏi

_Là vậy đó, hả hả gì. Thôi tạm biệt anh, tôi chỉ cần biết vậy - Jen đứng dậy bỏ đi

_KHoan đã - Văn gọi với theo

Nó chạy, chạy vì vết thương quá nặng, cả tâm hồn lẫn thể xác. Người nó mong muốn tìm thấy cuối cùng đã tìm ra, nó vui lắm chứ. Nhưng nó cũng lo, vì nó nhận ra người con trai không đơn giản. Văn đuổi theo vì cậu thấy những giọt máu trên vai nó chảy rất nhiều máu. Cậu cũng vui mừng vì đã tìm thấy nó, người cậu bao lâu tìm kiếm nhưng chỉ là con số 0. Cậu chạy xuống tới nơi thì nó đã vào xe, định vào xem nó thế nào. Nhưng đạ bị ông chú cản lại,

_Cậu không có quyền đụng đến người của chị Bam - Ông chú nói giọng đanh thép

Nói xong ông chú mặt mày tức giận, đóng cửa xe cái rầm. NÓ trong xe thì chảy rất nhiều máu, có lẽ vết thương khá sâu, giờ về nhà có thể sẽ bị mẹ la. KHông được không được, nó bèn ráng chút sức cuối cùng nói:

_Chạy tới nhà... chị Bam... nhé...anh - Jen nói đứt quãng

_okie, được rồi, em nghỉ đi. Làm gì mà để đến nông nổi thế - Ông chú vừa nói vừa cho xe chạy hết công suất

10. Chương 10

Trên chặng đường về nhà, không khí trong xe rất u ám, nó theo đuổi dòng suy nghĩ, ông chú thì cứ tưởng nó bị ngất rồi. Càng ngày ông chú càng lo, sợ nó có chuyện gì. Nhưng ông đó không biết, vết thương này có là gì, đau sao bằng hồi nó ở Anh tập vật lí trị liệu được, nhưng do mất máu nên nó choáng thôi. Lúc này ở một quán cafe

_Có lẽ giờ này nó cũng nói chuyện xong, về thôi mấy chú - Bam xem đồng hồ, rồi đứng dậy đi về

_Cái bà này, cứ đi ăn đi uống rồi bắt người ta trả tiền, nhà giàu mà keo phết - Kib tức tối

_Chú cứ ở lại mà trả tiền, anh cũng về đây, chào chú, nhà chú cũng giàu không kém - Ken trêu chọc và đứng dậy đi về theo Trúc. Vì anh đạ được nghe BAm kể về chuyện Jen nhờ Bam đặt lịch cho nó gặp Văn

_Ê ê, mấy cái người kia. Sao nhà giàu mà kì lạ thế nhỉ - móc ví, Kib làu bàu

Thả tờ tiền 500 000 đồng dưới li nước, anh cũng theo 2 người kia. KHông biết họ làm gì mà trông mờ ám lắm. Làm đang uống nước mà cứ phải trông chừng, lỡ bỏ cái gì vào li thì chết (suy nghĩ giống trẻ con). 2 xe máy air blade phóng hết tốc độ trên đường, Bam cũng lo cho Jen nhưng chị giấu, giấu không cho ai biết

(công nhận tài giấu cảm xúc cũng giỏi). Nhờ nó mà gặp chuyện gì thì chị cũng ân hận, nó là út lại là cái đứa lóc chóc dễ thương nhất trong đám. NÓ luôn làm mọi người vui. Nên chị hỏi Ken càng nhanh càng tốt, Ken cũng sốt ruột không kém. Tội mỗi Kib, phóng hết tốc độ mà chả hiểu chuyện gì, mấy lần xe suýt tông vào xe khác. May mà có tay nghề lão luyện nên mới tránh kịp không thì tiêu đời.

Cuối cùng cũng về nhà Bam, từ xa, Bam đã thấy xe của nhà mình. Không biết Jen có xảy ra chuyện gì không?

Ông chú thấy xe của Bam về, liền mở cửa xe, chạy ra ngoài, mặt hồi hoảng. Bam xuống xe, chạy lại, hỏi

_Có chuyện gì không?- Bam

_Bà cứ từ từ, Jen đã bị thương hình như bị đạn sượt qua, không dám về nhà nên bảo đưa ra nhà bà, con bé mất máu nhiều lắm, nhưng gọi cho bà không được, bà tắt điện thoại hả - Ông chú hỏi một lèo

_Không, máy nó tự tắt ý chứ, vì hết pin - Bam thở phào, rồi trả lời

_Đưa nó vào nhà tui đi ông, lẹ lên - Bam hối

_anh Ken ơi, có chuyện gì vậy? - Kib cũng hết hoảng, vì nghe loáng thoáng Jen bị gì đó

_Chú cứ từ từ, cho xe vào nhà Bam đã, anh kể cho chú sau - Ken trả lời lãnh đạm

Sau khi 3 cái xe yên vị trong sân nhà của chị Bam. Ông chú kì lạ, bế Jen vào. máu ướt đầm áo nó, mặt nó tái nhợt, Kib liền chạy lại coi nó thế nào. Thì bị ông chú cản

_Người có định cho tôi mang nhỏ này vào không? - Ông chú nghiêm nghị

_Ừ ừ - Kib trả lời trong vô thức, Ken thấy vậy cũng lo nhưng anh chôn giấu cái sự lo lắng ấy trong lòng

_Bác sĩ Ninh hả, tối nhà tôi nhé, bạn tôi bị đạn sượt qua - Bam gọi điện thoại cho bác sĩ của gia đình

Mọi người liền chạy nhanh vào nhà của Bam để xem thế nào rồi, nhìn mặt nó tái nhợt ghê quá. Bác sĩ NINH là bác sĩ gia đình cho Bam lâu năm rồi, nhưng nghe giọng cô chủ hôm nay rất nghiêm, có lẽ người này rất quan trọng với cô. Phóng lẹ lẹ cho đỡ bị trừ lương, không thì tháng này không có tiền mua xăng thì teo. Kib nhặng lên, hỏi hết người này đến người kia nhưng không ai trả lời

_CUỐI CÙNG MỌI NGƯỜI CÓ NÓI CHO TÔI VÌ SAO KHÔNG? - KIB la lớn

_CẬU CÓ THÔI LẠI NHẢY CHO CÁI TAI TÔI NÓ YÊN KHÔNG, LÀM GÌ CON TRAI CON ĐỨA MỒM TO THẾ - Ông chú bực mình quát

Kib im luôn vì trông mặt ông chú kinh quá, tỏa ra hơi lạnh mà không ai có được, chắc ông này cũng là cậu ấm nhà ai đó (sau này biết)

_Kib ngồi yên đó đi, đừng cuống, đợi bác sĩ tới rồi sau đó, chị kể à nghe, khổ lắm, lo cũng vừa vừa thôi - Bam từ tốn nói

Tính Tong. Cuối cùng ông bác sĩ cũng tới

Giới thiệu nhân vật mới:

Nguyễn Đăng Dương - Ông chú kì lạ : nickname là Min bạn của Bam, 18t, đang học trường Đinh Tiên Hoàng. Sau này yêu nó, nhưng bị nó từ chối, dù vậy ông ý vẫn tôn trọng ý kiến của nó và trở thành bạn tốt của nó. Tốt bụng, cũng quậy giống nó, rất hợp tính nó. Biết bắn súng, sử dụng thành thạo côn, sau này chỉ dạy cho nó rất nhiều. Con của ba má ổng, chỉ cần biết là rất giàu, sau này tính sau. Là một trong những người đứng đầu của F7. Nhưng hiện giờ mỗi người sống ở một nơi nên Ken vs Kib không biết, dần dần mọi người xuất hiện. Ở Vũng Tàu chỉ có 3 người là Ken, Kib và Trúc sống sau này có thêm Dương rồi mọi người cũng tề tựu đông đủ.

Bam xuống nhà mở cho ông bác sĩ. và thúc giục ông đi nhanh nhanh, vì thấy mặt nó càng ngày càng nhợt nhạt. Mất nhiều máu quá cũng có thể chết. Ông bác sĩ lên phòng và đuổi hết mọi người ra ngoài, chỉ giữ lại chị Bam để phụ ông. Ông thấy cô bé này cần truyền máu, nhưng ở đây làm gì có thiết bị để xác định máu của cô bé là nhóm nào.

_Cháu có biết nhóm máu của cô bé này không? - Ông bác sĩ hỏi từ tốn

_Dạ..không ạ, để cháu gọi điện thoại về học viện hỏi ạ - Bam trả lời nhanh và lấy điện thoại ra gọi về cho học viện. Vì học viện âm nhạc là cần đầy đủ thông tin của học sinh, từ họ tên đến sở thích, cân nặng, chiều cao, nhóm máu. Sau khi xác nhận được nhóm máu của nó

_Dạ, nhóm máu O ạ, để cháu truyền cho cô bé - Bam trả lời

_Được không đó? - Bác sĩ Ninh nghi hoặc

_okie mà bác, bác cứ lấy máu đi - Nói xong chị Bam ngồi xuống chìa tay ra để cho Jen máu

3 người kia ở ngoài lo lắng, không biết tình hình trong ấy thế nào rồi. Kib thì cứ đi qua đi lại mà đôi díp muồn mòn luôn. Ken thì ngồi thừ ở đó, chẳng nói năng gì. Min thì ngay sau khi bị đuổi ra ngoài, cậu chạy xuống bếp dặn người làm nấu gì đó cho con bé. Điện thoại con bé rung lên trong balo, khiến cả 2 người kia giật mình. Màn hình hiện chữ mama, có lẽ là mẹ nó gọi để bảo nó về. Ken đánh liều bắt máy

_CHào cô, cháu là bạn của Ngọc ạ! - Ken trả lời, (nói chuyện với mẹ nó thì dùng tên thật vì sợ mẹ nó lại hỏi là Jen nào thì khổ)

_Cậu là ai? con gái tôi đâu? - Mẹ nó hét

_Dạ chúng cháu đang dự party của trường ạ, vì để củng cố tinh thần cho đội tuần sau đi thi ạ!, cô không phải lo nhiều đâu ạ, cô có thể gọi điện thoại cho trường để xác nhận về buổi party ạ - Ken từ tốn trả lời

_Ừ - Mẹ nó cúp máy

Ken liền dùng điện thoại của nó, và dùng điện thoại mình gọi về trường nhờ cô giáo vụ trả lời dùm (vì lớp là học sinh cứng của học viện nên nhờ gì ai cũng làm)

Trong phòng Bam thì bác sĩ NINH đang hết sức tập trung để khâu vết thương lại cho nó, rất sâu. Sau 1 tiếng thì ông hoàn thành phần khâu vết thương. Giờ cũng là 7h tối rồi, truyền máu cho nó xong xuôi, ông cùng chị Bam bước ra ngoài. 3 tên đứng ngoài chạy lại hỏi sao rồi. Ông bác sĩ thở dài rồi đi luôn, thật sự, ông phải căng cả mắt lên mà khâu, quá mệt mỏi.

_KHông sao, khâu có 27 mũi rồi truyền máu. Giờ xong rồi. - Bam trả lời thắc mắc của 3 người kia

_phù, dưới nhà có cháo rồi đó. À lúc này mẹ của Jen gọi dt, anh phải nói là dự party của trường - Ken thở dài

_AI CHO ANH TRẢ LỜI ĐIỆN THOẠI CỦA TÔI - Jen từ trong phòng bước ra, hét lên dù vai còn rất đau, rất rất đau, nhưng giờ muộn rồi. Phải về nhà, không mẹ lo thì sao

_Em vào trong đi, để chị, không thì dứt chỉ bây giờ - Bam nhẹ nhàng dìu Jen vào nhưng con bé không chịu và vùng tay ra, bằng chút sức lực cuối cùng

_Chị đưa em về nhà đi, còn anh, tôi cảnh cáo, đừng đụng đến dt của tôi, nhất là dt của mẹ tôi - Jen nói trong giọng căm phẫn. Nó rất ghét người nào trả lời điện thoại của nó, nhất là nói xằng nói bậy, nó về lại phải giải thích

_Em đừng vô lễ thế chứ - Kib dặn

_Kệ tôi, không liên quan đến anh - Jen lạnh lùng trả lời

_Thôi được rồi, Jen, để chị đưa em về nhà. 3 người đi xuống dưới ăn đi, hay chơi gì đó - Bam nhẹ nhàng nói

Jen đi theo Bam, vai rất đau, đau thấu xương. Cấn răng chịu đựng không nói lên một tiếng đau. Min nhìn vậy thì rất ngạc nhiên, dù gì cũng là một nhóc 15t thôi mà, tại sao nó lại kiên cường đến thế. Đến cậu sau khi bị vết thương nào đó, tỉnh dậy câu đầu tiên cũng la đau, thế mà nó lại không. Khi nhìn thấy mặt nhóc, cấn răng của nó trong phòng bước ra, tìm cậu đau lắm, chỉ muốn lại ôm nó thôi, nhưng làm vậy thì sao được, nên nhin là hay nhất, có lẽ cậu yêu nó thật rồi (tổng cộng là có 4ng yêu nó, con này hút quá)

Nó về đến nhà trong sắc mặt nhợt nhạt. Bố mẹ nó đang ngồi ở phòng khách xem ti vi, thấy nó về, mẹ nó chạy ra hỏi:

_Con sao thế? nhìn sắc mặt không tốt lắm!

_Dạ không sao đâu ạ. Lúc này bị mấy cô ở trường bắt uống 2 ly để lấy tinh thần cho đội đi thi thôi ạ! - Nó cười, trả lời ngay

_Ừ vậy con lên phòng đi. Mai còn đi học

_Dạ vâng.

Nó leo ngay lên phòng nó. Mở cửa phòng nó ra, liền chạy ngay vào giường nằm cái ịch xuống. Đột nhiên thấy nhói ở vai quá, nó thở dài, lại phải đi uống thuốc giảm đau rồi. Bước ra tủ thuốc trong phòng nó, đi ngang qua cái huy hiệu hình ngôi sao. Đột nhiên nó cầm lên, mỉm cười.

Đã bao lâu rồi nhỉ, hình như khoảng 8 năm về trước, 8 năm rồi, nó không đụng đến cái huy hiệu. Theo như lời của y tá nói lại là, đây là thứ mà nó cầm trong tay trong lúc đưa đến bệnh viện. Và nó chắc rằng, cái huy hiệu này là của Văn - Người nó căm ghét nhất, cũng là người nó muốn tìm nhất. Nó nhớ về cuộc nói chuyện ngắn gọn, xúc tích của nó với Văn hồi chiều, phải chăng nó rất biết ơn người đó. Hoặc nói cách khác nó đã khắc sâu hình ảnh của người đó trong tim.

Uống xong viên thuốc giảm đau, nó cảm thấy buồn ngủ. Bèn leo lên giường đánh một giấc và có mang một giấc mơ đủ mọi cảm xúc của hy vọng, của niềm đau và của mất mát.

7h sáng hôm sau chú thích: h đang là hè nên là việc học chính của nó là ở học viện âm nhạc nhé

Nó thức dậy trong bộ dạng đau hết sức có thể. Toàn thân nhức mỏi, chóng mặt, đầu thì nhức nhối. Khiến nó muốn ngồi dậy mà cũng không được, cứ vật lên vật xuống. Tự dưng cửa phòng bật mở, cố gắng mở đôi mi dậy xem ai, nhưng sao nặng quá. Nó chìm vào bóng tối, một giấc ngủ không biết đích đến. Trước khi nó chìm vào giấc ngủ nghe loáng thoáng giọng của ai đó, quen lắm, hình như cũng giọng này nhưng nghe vào 8 năm trước thì phải cũng là lời kêu cứu, nghe thân thương. Nhưng sức lực không cho phép nó mở mắt ra để xác nhận. Sau đó, nó chỉ biết nó đã chìm vào vô thức, và không muốn tỉnh dậy nhất là vào lúc này

11. Chương 11

Trạng thái vô thức:

Nó lại mơ, mơ một giấc mơ liền mạch. Về tất cả quá khứ cách đây 8 năm, nó thấy 2 đứa bé đang chơi với nhau ở bãi đất trống trước cửa nhà nó.

_Anh Hoàng ơi, sau này anh em mình vẫn sẽ là bạn chứ - bé gái

_Ừ mãi mãi là vậy, mẹ anh bảo sau này 2 đứa mình sẽ sống hạnh phúc với nhau - đứa bé trai mỉm cười, ôm bé gái vào lòng và nói dịu dàng. Cậu bé tựa như một cái khiên lớn, che chở đứa bé gái trong vòng tay của mình.

_Là sao hả anh? - bé gái ngược đôi mắt long lanh của mình lên hỏi

_ Sau này em sẽ biết, ngốc ạ! - bé trai

_ Anh à, em sợ lắm, sợ 1 ngày anh bỏ em mà ra đi, phải chăng lúc đấy, em mất 1 người bạn rồi không? em chỉ có mình anh là bạn thôi đó nha, bạn bè trong xóm chỉ bắt nạt em không à! - bé gái chu miệng lên nói, nụng nịu với bé trai

_ Ngốc ơi là ngốc, khi đấy, anh sẽ là người nhận ra em trước, anh sẽ lại ôm em vào lòng như thế này này, rồi em sẽ lại là bạn của anh- ôm bé gái vào lòng của mình dịu dàng nhất có thể, bé trai lại mỉm cười, nụ cười của ánh ban mai

_ Em tạm tin, hi hi, thôi tạm biệt anh, em đi mua đồ chơi với bác đây - bé gái đẩy ra, và chạy đi.

_bai bai em - bé trai vẫy tay. Giấc mơ mang đầy màu hồng

Cậu không biết sau cuộc gặp này là lần cuối cậu có thể nói chuyện với nó.

rồi lại đến giấc mơ của sự sợ hãi, chính là giấc mơ về tai nạn của nó, nó nhìn thấy máu, nhiều máu lắm

Ở ngoài HIện tại đang có 1 người con trai tóc bạch kim ngồi cạnh lo lắng cho con bé đang nằm trên giường bệnh. Tự nhiên cậu thấy trán nó lấm tấm mồ hôi, miệng thì đang la cứu, hoảng hốt, cậu nắm chặt lấy tay nó, tay còn lại với điện thoại gọi cho bác sĩ tới.

Sau 5 phút, bác sĩ có mặt tại phòng bệnh và yêu cầu người con trai đó ra ngoài. Và sau 10 phút khám, bác sĩ đi ra ngoài thông báo:

_ CÔ bé tỉnh rồi, cậu có thể vào thăm! vết thương không còn nghiêm trọng nữa!

Nghe thấy vậy, người con trai đó liền xông vào phòng của Jen(cậu bé trong giấc mơ tí mình bật bí, người bé gái chính là JEn đó)

Jen mở mắt ra trong trạng thái mệt mỏi, cơ thể nó dường như xé ra từng mảnh, từng loại dây dợ đang cho vào người nó. Chính người con trai đó nhìn còn thấy xót xa, đau từ sâu trong tim. còn nó, nó cảm giác như cổ họng nó thì khô rát, bèn kêu

_N...ứ...ơ...c

Người con trai đó liền đi lấy nước, đưa cho nó. Với ý nghĩ nuôi hy vọng nó sẽ nhớ ra mình nhưng không:

_Cám ơn, nhưng anh là ai? - Nó hỏi sau khi uống miếng nước của người con trai đó, thấy anh chàng cũng khá đẹp trai, nổi bật với mái tóc, những đường nét trên khuôn mặt kia...hình như nó đã thấy ở đâu rồi

_ Em...không nhớ anh là ai? - Người con trai đó chỉ lên khuôn mặt mình, và nói trong giọng khá đau đớn

_Không, nhìn rất quen, nhưng...không...thể nhớ được - Jen Để tay lên đầu, và cố gắng nhớ lại

Người con trai đó liền chạy lại ôm nó, ôm chặt, rất chặt, như thể với bớt bao nhiêu nỗi nhớ. Phải, cậu chính là người trong giấc mơ của nó. Phải chăng vừa từ sân bay Tân Sơn Nhất về đến Vũng Tàu, cậu đã lao đến nhà nó, tìm nó nhưng nghe tin nó đã vào bệnh viện vì vết thương bị nhiễm trùng, mẹ cậu và mẹ nó thì đang nói chuyện ở nhà, bố nó thì đi làm rồi.

Nhưng dường như cái ôm đấy đã làm nó đau nhưng cũng tác động không nhỏ tới nó...Những hình ảnh trong giấc mơ tràn ngập trong tâm trí nó. Cái ôm đó, cái ôm của bao nhiêu yêu thương, cái ôm của sự gắn kết. Bất giác, nước mắt nó chảy, người con trai kia liền buông nó ra, nhìn thẳng vào mắt nó:

_ Bây giờ thì em nhớ ra chưa - Anh hỏi dịu dàng

_Dạ vâng, anh...anh Hoàng - Nó nghẹn họng

Anh lại ôm nó vào lòng, bây giờ nó và anh đều đã lớn. Cái ôm này không chỉ tượng trưng cho tình bạn mà có lẽ nó đã phát triển thành tình yêu. Nhưng để nó nhận ra tình yêu này thì hơi khó.

Nó cũng ôm anh, có lẽ mọi đau đớn ở vết thương trên vai đã được xóa nhòa vì có người đã làm điều đó cho nó. 1 người bạn, 1 người thân rất quan trọng đối với nó đã được tìm lại. Nhưng còn Văn, văn cũng khá quan trọng với nó. Nhưng có lẽ nó chỉ có cảm ghét Văn mà thôi, còn đối với Hoàng. Anh là cả một bầu trời đối với nó, và giờ thì nó đã nhận ra.

_E hèm - chị Bam vào, và nhìn thấy cảnh tượng này

2 người kia liền buông nhau ra...

Cả 3 người - 3 cặp mắt ngơ ngàng chỉ có mỗi Ken là bình thản. Vì anh biết cái sự thật này lâu lắm rồi, anh biết người bạn lâu năm này của anh sẽ trở lại. Còn Kib, cậu lúc này lòng đau còn hơn bị 1000 con dao đâm vào, phải chăng nó chẳng bao giờ ôm cậu tha thiết như ôm thẳng tóc bạch kim kia. Đau lòng quá, cậu đành phải chạy ra khỏi phòng bệnh của nó, để tránh khỏi cảnh tượng đó, cảnh tượng nó ôm người con trai khác mà không phải cậu, có phải trái tim nó cậu không bao giờ nắm giữ được không? Sao Tim cậu lại đau thế này, bỏ đi là cách hay nhất. Và Bam, chị không ngờ, con bé này lại quen Hoàng, giữa 2 đứa nó có quan hệ gì? Người yêu, bạn bè...hàng tá câu hỏi đang ngập tràn trong đầu chị. Về phận Văn, cũng thấy đau nhưng

dần lòng phải kiềm chế, trước mắt cậu chả là gì trong mắt nó, còn người con trai kia là ai? mà nó lại khóc và ôm chặt đến như vậy, có phải cậu đã hết cơ hội.

5 người, 5 trạng thái, nhưng đã có 1 người từ bỏ cuộc chơi để không phải đau nhiều. và

__ Nào nào, Hoàng, chú về mà không báo cho anh một tiếng là sao? - Ken lên tiếng phá bầu không khí nặng nề, đầy mùi sát khí tỏa ra từ Văn

__ À ở...em quên, vội quá! - Hoàng gãi đầu, trả lời

__ Chứ không phải nhớ người ta, về đến nơi cái phóng đến nhà người ta rồi phóng đến đây hà - BAm chọc quê

__ Đây cái người kia, lâu r, ta không gặp mi, mi thích chọc ta à? - Hoàng vênh mặt

__ Ê ê...mọi người...cho em hỏi - Tiếng nói nhỏ nhẹ thoát ra từ nó, bởi từ này tới giờ chứng kiến mọi người nói chuyện tưởng như quen nhau lắm r

Nhưng cả 3 người kia đều không quay lại, và tiếp tục nói chuyện, chỉ có Văn thì cũng đã bỏ đi sau khi thấy mấy người kia như là quen nhau và như bằng hữu. Cậu tử nhủ, mình như người đứng, và đã quay gót đi tránh sự thân thiết ấy.

Thấy mình hỏi nhỏ nhẹ thì chả có ai quay lại bèn

__ NÀY NÀY, MỌI NGƯỜI CÓ NGHE EM NÓI KHÔNG HẢ? - JEN hét lớn, như muốn rung chuyển bệnh viện. Mọi người ở phòng bệnh khác thì thấy mình đang nằm trên giường như muốn rớt xuống dưới đất. Người ở gần phòng nó thì ôm tai mà bỏ chạy (chắc tưởng có thú dữ) ở ngoài cửa sổ, có mấy chú chim đậu thì cũng vì tiếng hét của nó mà chết tại chỗ. Mấy bác sĩ thì cứ tưởng bệnh nhân điên điên nào trốn từ bệnh viện tâm thần qua đây. Đặc biệt hơn, những người bị ngắt xủ hay huyết áp cao hay đại loại bệnh tim nghe tiếng hét của nó đều tỉnh dậy mà không cần cấp cứu, tiếng hét của nó cũng có lợi chứ bộ. Nhưng cũng có 1 số trường hợp đang ôm tim mà thành ôm tai, kiểu này chắc lại có khoảng mấy chục ca cấp cứu đợi các bác sĩ sẵn rồi đây

Nghe thấy tiếng hét đình tai nhức óc của nó, 3 người kia đang cãi lộn cũng im ru luôn. BAm thì la lên

__ Trời ơi, con quỷ kia!!! - Ôm tai xoa xoa

__ EM...em anh anh tới liền dừng hét nữa nhá! - Hoàng chạy lại khuyên nhủ sau một hồi choáng váng

__ Dừng dừng em ơi...có j thì hành hạ nhẹ nhẹ thôi - Ken

__ Em thù mọi người - Lấy tay ôm cổ họng, Jen nói trong tiếng khàn đặc sau khi hét

__ Em muốn hỏi gì? - Hoàng dịu dàng ngồi xuống cạnh giường bệnh của nó, và hỏi

__ Em là em muốn hỏi...hỏi cái gì ta? - lấy tay đập vào đầu, cố gắng suy nghĩ

Rầm rầm rầm...3 người kia tiếp đất ngon lành

__ Anh /chị chịu em - 3 người đồng thanh

bốp - đập tay -

__ À à, nhớ nhớ rồi nè mí chị - Jen hớn hở

__ Trời ơi, cái con bé quỷ kia, em làm chị chịu thua em luôn rồi đó, lí lắc không chịu được - BAm lại bẹo má nó

__ Á....á...au au em mờ - JEn xụ mặt

thật sự là bây giờ 2 chàng nhà ta đang hết sức đỏ mặt, tim đập nhanh. Sao nó lại làm bộ mặt đó cơ chứ, Ken thì kiềm lại kiềm lại. Còn Hoàng, anh chạy lại xoa xoa má cho nó

__ Đây cái người kia, sao mi lại làm cứng của ta bị đau hả - Hoàng quát

__ Em ta, ta có quyền, xớ - BAm vênh mặt

_hít hít, chỉ có anh Hoàng thương em nhất thôi nè, thí chưa? - Jen giả vờ khóc, nói.

Nó không hiểu câu nói của nó làm cho bầu không khí tự dưng trùng xuống, cảm thấy một luồng sát khí lạnh lẽo thoát ra từ Ken. Anh hiện giờ đang đau lắm, anh cũng thương nó lắm chứ, nhưng nếu anh thể hiện ra, tình bạn bị rạn nứt thì sao. Phải, chắc chỉ có Hoàng mới làm nó xụ mặt ra vậy thôi nhỉ. Từ lúc anh quen nó đến bây giờ mới thấy lần đầu nó làm nũng.

_À à, anh ra ngoài có chút việc nhé - Giả vờ nhìn đồng hồ, Ken lủi ra ngoài. Dáng vẻ cô đơn của anh làm Jen phải suy nghĩ, nó có làm gì tổn thương anh không nhỉ? rõ ràng là không mà. Mà thôi kệ đi, phải đi hỏi chuyện đã

_Này ông kia, ông mất tích đâu mấy chục năm đấy hả? - Jen ngược mặt lên hỏi Hoàng

_ông đây không mất tích, người mất tích là em đó! có biết ngày xưa anh khổ sở thế nào không hả? - Hoàng dí đầu nó

Bốp - ai da

_Dám dí đầu tui - Jen

Khổ nỗi, Hoàng dí đầu nó xong, chả biết nó lấy lực ở đâu bật lại ngay trúng đầu cậu. Và giờ là kết quả 2 đứa đều ngồi ôm đầu

_hahahaha, mắc cười 2 đứa này - Bam bình luận

_Hứ, chị bệnh ổng hà - Jen ầm ức

_Không mà em, đừng giận, xí lắm đó - Bam dỗ, rồi cũng ngồi xuống gần giường nó

_Bà kia, tính làm gì đấy? - HOàng vừa xoa đầu vừa hỏi dò

_Tui làm gì kệ tui đi, đam mê ông nội, xùy xùy, đi ra cho người ta hỏi chuyện bé yêu tí coi - Vừa nói, Bam vừa làm động tác xua đuổi

_ Rối rồi, đi thì đi, khỏi phải đuổi như đuổi cờ hó thế kia - Hoàng tức mình đứng dậy đi ra

_Hí hí - Jen cười

_Em á, tối về anh méc mẹ em - chỉ tay vào mặt mình, Hoàng dậm từng bước chân mạnh đi ra

_Anh ơi coi chừng sập sàn bệnh viện - Jen nói vọng ra

Sau khi Hoàng cũng đi ra khỏi phòng bệnh, bây giờ chỉ còn nó và chị Bam ở lại.

_ Em tính chọn ai? - chị Bam nhẹ nhàng hỏi. Rất khó khăn để chị hỏi câu này với nó. Đúng chị biết, nó không biết gì về tình cảm của mấy anh chàng kia cả. Hay nói cách khác là nó đang cố lẩn tránh và chị biết điều đó

Chị chỉ ngạc nhiên, tại sao đối với Hoàng, nó lại khác đến vậy. Nhưng quyền quyết định là ở nó, còn chị chỉ chiều theo ý nó thôi. Dù nó chọn ai, chị vẫn tôn trọng quyết định của nó thôi, vì chị rất thương yêu nó, coi nó như em gái ruột của mình.

_Chọn ai là sao hả chị? -JEn hỏi lại

_COn bé này, giả vờ hay ngốc thật đấy hả? - Bam gắt

_ Chị biết rồi à, haizz, thật sự giờ lòng em rất rối. Rối lắm chị à. Có lúc em cảm thấy an toàn khi được gần anh Klb, có lúc em thấy thương cảm cho anh Ken. Nhưng riêng chỉ ở cạnh anh Hoàng, em mới cảm thấy em được sống, được yêu thương ngoại trừ tình cảm của ba mẹ em. À nhắc mới nhớ. Ba mẹ em đi đâu mà cả ngày hôm nay chưa vào ạ? - Jen

_Ừ chị hiểu, nhưng dù sao em nên lựa chọn đúng đắn. Vì nếu em chọn sai. chỉ làm tổn thương người khác thôi đấy biết chưa hả nhóc yêu. À chị nghe nói, bố mẹ em đi có việc quan trọng lên thành phố rồi hay sao đó.

_Dạ vâng. Nhưng chị ơi, mọi người với anh Hoàng quen nhau hả? - Jen thắc mắc

_Ừ em, bọn chị quen nhau lâu rồi. Là bạn của anh KEn em à! - Bam giải thích

_Chị ơi kể tường tận em nghe nào - Jen

_Con bé này, nghe về chuyện người ta là cuống cả lên, từ từ chị kể - Bam

3 năm trước

Ai da. Bam và Hoàng đụng nhau trên đường đi về thư viện của học viện, té ngã. Ngược mặt lên, Bam thấy một người con trai rất đẹp, hoàn hảo từng đường nét, nổi bật với mái tóc bạch kim hình như là thiên sứ từ trên trời mới rớt xuống.

_Chao ôi, thiên sứ - Bam nói trong vô thức

Người con trai kia đứng dậy, *phủi mũ, lạnh lùng quay đi* Bam chạy theo,

_Này anh, không xin lỗi gì à? - Bam tức giận

_Không - Lạnh lùng đáp

_Người gì mà vô duyên - Bam. lần đầu cô thấy có người không ảnh hưởng gì về sắc đẹp của mình. Mình nổi tiếng ở học viện này mà, sao lại có thằng con trai không xi nhê gì hết chứ. Được rồi, thế càng thích, càng đeo đuổi. Trước tiên biết được tên anh chàng là Nguyễn Vương Hoàng, tên khá đẹp ấy nhỉ. (lúc này bà này không biết là bạn Ken đâu)

KHổ nỗi, càng đeo đuổi, càng tán thì càng không đổ. Cuối cùng Bam đành bỏ cuộc, và bắt tay làm bạn. Bam biết được sự thật là người này đã có người yêu, và người yêu anh ta luôn bỏ trong ví tình cờ trong một lần Bam đã nhìn thấy. Bam không cảm thấy căm ghét người con gái đó mà còn tò mò muốn biết về người này. Và còn biết được Hoàng là bạn thân của Ken, hình như là 2 người sống ở gần nhà nhau.

Sau này, nó gia nhập vào học viện và vào lớp Bam. Chị mới nhận ra đây là người Hoàng luôn để trong tim, có thể cậu rất yêu nó.

kết thúc hồi tưởng

_Ừ, 2 anh chị cũng có thời khắc ngọt ngào nhỉ? - Jen chọc

_Không có đâu em, chỉ có chị thôi, còn Hoàng thì lúc nào cũng lạnh lùng - Bam

_Anh ấy rời khỏi học viện bao lâu thì em vào nhỉ - Jen hỏi

_À để chị nhớ xem nào -Bam xoa cằm suy nghĩ

_ý, Hoàng vừa đi đúng 1 tuần thì em vào, có sắp đặt hử? - Bam hỏi ngược lại

_Dạ không ạ, em chỉ nhận được học bổng của học viện rồi có giấy báo đi thi để xếp lớp - Jen

_Ý chà chà, vậy là em giỏi lắm - Bam xoa đầu Jen

_Ai da, chị ơi, chị kì ghia - Jen

cho chị chết nè, chột léc

hahahahahaha, chị thua chị thua, vậy là 2 chị em cười đến tối luôn...

Về phần bố mẹ nó thì đang lo tất bật cho công việc ở công ty với mẹ của Hoàng, rất muốn đi thăm nó. bố mẹ rất lo cho nó. Tại sao một nhóc lạnh lùng như vậy mà đi đánh nhau ở đâu về, lại dính đến nỗi niềm trùng, rồi lại sốt đùng đùng. 2 người đâu biết là hiện giờ nó đang cười vật vã ở bệnh viện.

Đến tối, mọi người đều về hết, chỉ còn nó với cái phòng bệnh trắng toát. Hiện lên một sự u buồn, lạnh lẽo đến đáng sợ, tự nhiên nó lại nhớ về cảnh tượng ngày hôm ấy. Ngày nào nó cũng phải vào cái chốn này, đều phải chứng kiến những bi thương của sự ra đi, mất mát. Hay những nét đau khổ trên khuôn mặt những người ở trong đây, hầu như đều không có sức sống. Vì vậy từ năm đó, nó bắt đầu căm ghét màu trắng, màu của tang thương, mất mát.

Từ đó trở đi, nó đã không cho nó bỏ cuộc bất cứ lúc nào, ngay cả lúc khó khăn nhất, đau đớn nhất. Nó phải bước tiếp chống chọi với tất cả và nó tạo ra ình 1 vỏ bọc, 1 vỏ bọc hoàn hảo, che giấu tất cả mọi cảm xúc. Mà hôm nay người đó, người đó đã làm nó xúc động đến phát khóc

Người đẩy quá quan trọng với nó chẳng? hay chỉ là ngộ nhận của sự lâu ngày không gặp mặt.

Đang đeo đuổi những dòng suy nghĩ thì có người bước vào

_Em ngủ đi cho khỏe

_Anh tới đây vào giờ này làm gì? -JEn lạnh lùng

_HAHA, tới thăm cô em

_Cút cút ra khỏi phòng này cho tôi, hại tôi ra nông nổi này rồi, giờ này còn đến đây thăm à, lòng tốt c -h-ó để, tôi k cần - Jen nói lớn

_HAHA cô em sẽ phải đỡ trước tôi thôi - Vẫn lại gần tai nó nói nhỏ, rồi đi khỏi phòng nó

Còn lại nó trong phòng một mình, tự dưng thấy cô đơn quá. Bố mẹ đi đâu hết cả rồi, với tay định lấy cái điện thoại nằm trên bàn thì tự dưng thấy vết thương nhói lên.

_Ui da - ôm lấy vết thương JEn kêu la

_Em lại bắt cần rồi - Một giọng nói dịu dàng vang lên

12. Chương 12

_Hi hi, anh tới rồi - Jen mỉm cười

_Em lúc nào cũng vậy, toàn làm cho anh lo là sao hả? - Ghé sát mặt nó, Hoàng cụng trán anh vào trán nó, mũi chạm mũi, nói nhỏ nhẹ

Lúc này thì tim nó như chạy maratong, chưa bao giờ nó ở gần 1 người con trai đến vậy. Anh mà cứ làm kiểu này nó đau tim mất.

_Em phải làm cho anh lo chứ, không thì anh quên em thì sao? - Jen mỉm cười đáp lại

Đến lúc này anh lại bị nó cho làm đau tim trở lại. Nó cười trông hạnh phúc làm sao, không kiềm chế được. Anh bèn ôm nó vào lòng, thủ thỉ vào tai nó

_Ngốc à! làm sao mà anh quên em được chứ. Và nếu như anh có quên, người làm anh nhớ lại phải là em. Nhất định là em - Hoàng nói trong cảm xúc dạt dào

_Em không biết đâu! - Jen ôm lại anh và nói

Hiện giờ trong 2 người đang hiện diện những cung bậc cảm xúc của sự hạnh phúc. Nó thấy thật an toàn làm sao. Cả căn phòng tràn ngập một màu hồng, nó cảm giác màu trắng của bệnh viện hôm nay tự nhiên sao lại đẹp đến vậy. Được anh ôm trong vòng tay...nghe những lời nói ngọt ngào. Đối với nó đây là giây phút hạnh phúc nhất, hình như trái tim nó đang được sưởi ấm.

Tuy nhiên bên ngoài cửa phòng bệnh, có 1 con người mang sự hận thù. Trong đầu bây giờ chỉ toàn những mưu mô vì sự ganh ghét, ghen tị.

_Nhất định em phải thuộc về tôi - Người con trai đó quay gót bước đi

Một lúc sau, Hoàng cũng buông nó ra.

_Tối nay anh được lệnh của má chồng, ngủ ở lại đây canh cho công chúa - HOàng nói trong sự vui vẻ, nụ cười rạng rỡ hiện trên môi anh. Có phải chỉ nó mới có thể thay đổi anh, và đối với nó cũng vậy. Bao lâu rồi, anh không cười như vậy, anh không cảm thấy hạnh phúc như vậy.

_Phì !!! má chồng gì mà má chồng, chưa gì hết mà. Ê, anh nói lại xem nào, ngủ ở đây á? - Jen nhăn nhó

_Đúng rồi, chứ sao nữa nè - Hoàng bẹo má nó

_Ai ui, đau tui, sao ai cũng thích bẹo má. Nhưng có 1 giường, anh ngủ đâu? - Lại thắc mắc

_Đừng nói nhiều nữa, đi ngủ nào - Hoàng lại bật đèn ngủ, rồi leo thẳng lên giường nó (giường 1m8)

_Ặc ặc, anh đùa à? xuống ngay cho em, xuống xuống - Jen giãy nảy, không may lại đụng đến vết thương. Đau quá, hình như lại chảy máu rồi

_Trời ơi, anh xem nào, tại sao lúc nào cũng bắt cấn nhỉ? Hậu đậu quá - HOàng trách móc nó

_Hít hít hít, bắt đèn á!!!! Tại anh á - Nó sụt sịt

_Ui, ngoan nào, ngoan nào, anh thương nhá, giờ thì nằm xuống ngủ đi nhé! - Hoàng dỗ dành, rồi ôm tròn nó ngủ

_Thôi cho nằm đấy, mà đừng có đụng gì đến tui nghe chưa, xùy xùy, đi ra, ôm gì mà ôm, nóng chết đi được - Jen càu nhàu

_Trời con bé này, làm như bấu lắm. Thôi ngủ đi, có gì cần gọi anh, nằm ngay bên cạnh nhé - Hoàng

_Dạ vâng - Nó cũng kéo chăn lên ngủ, tối nay nó có thể ngủ ngon rồi. Giấc ngủ ngon đầu tiên trong bệnh viện.

Về phần Hoàng, thấy nó đặt lưng xuống ngủ luôn. Nhìn nó ngủ, cậu thấy thật bình yên. Cậu muốn mãi mãi được ở bên nó thế này, lúc nào cũng nghe tiếng nói của nó thấy thật hạnh phúc. Đặt tay lên trán suy nghĩ, chắc chắn trong mấy đứa kia thì cũng có đứa thích nó, vì vậy cậu cần cảnh giác. Nó chỉ là mình cậu thôi, nhất định là vậy.

Giữa bóng đêm tĩnh mịch, có 2 người nằm cạnh nhau. Một người đã ngủ say trong bộ dạng rất yên bình, 1 người con trai thì tay vất lên trán, ánh trăng chiếu vào, tạo ra 1 khung cảnh đáng sợ (hahaha, tác giả muốn cho nó khác tí)

Sáng hôm sau, người thức dậy trước là nó. thấy anh vẫn nằm bên cạnh ngủ ngon lành

_Oáp óp - vươn vai nào ngờ, lại quên có vết thương trên vai

_Ai ui da - ôm vết thương, lại sụt sịt

Nghe thấy tiếng nó kêu la, anh liền bật dậy. Thấy nó lại ngồi ôm vết thương, anh lại hiểu ngay ra vấn đề. Lắc đầu ngẩn ngẩn, thật đúng là hậu đậu mà, mặt ngố dễ sợ.

_Thôi ngoan nào, hết đau hết đau rồi. - Hoàng dỗ ngọt

_ Hừ, ai thèm anh dỗ - Jen bĩu môi, làm giá

_Ồ hờ, không cần anh dỗ chứ gì? Được thôi, anh sẽ bỏ mặc em - Hoàng nói giọng giận. rồi bước thẳng vào nhà vệ sinh

_Ồ - nó ngơ ngác chả hiểu gì. Xí người gì mà dễ giận. ble' ble' chả thèm

Nhưng nó đâu ngờ, cả ngày hôm đấy Hoàng giận nó thiệt. Nó làm gì anh cũng không quan tâm, đến lúc nó lấy cai ly nhưng cao quá với hồng tới. Anh cũng chả thèm giúp. Đâu ai ngờ, anh chỉ giận chơi nó thôi, nhưng anh lại muốn kiểm tra coi anh quan trọng với nó chừng nào

13. Chương 13

Đến tối, anh thì cứ làm việc của anh. Nó thì cứ ngồi đấy khó chịu, vì anh chả chịu chơi với nó. Cả ngày ngồi buồn chán, nó thì thắc mắc, bố mẹ nó bận đến vậy à (nói thật thì bố mẹ nó giận nó lắm, nhưng cũng

thương nó. Bị như vậy ai không thương cho được. Nhưng giờ thì đang bị bắt, bởi ai đó thì không biết) đang ngu ngơ thì thấy điện thoại nó reo lên, màn hình hiện chữ mama. Nó mừng quá, chạy lại lấy máy điện thoại ngay. Nhưng vừa bắt máy thì nghe tiếng tút, chắc má nó đã tắt máy, gọi lại thì là báo số máy quý khách tạm thời không liên lạc được

Sao mà lúc này nó thấy cảm ghét tình cảm gia đình quá, tự dưng lại thấy cô đơn. Tự nhiên 1 giọt nước mắt rơi trong âm thầm và lặng lẽ. HOàng thì vẫn ngồi ở cuối phòng (phòng có ghế sofa) (giải thích về anh nó nhé : tạm thời thì anh nó không ở Việt Nam, đã học đại học ở bên SIng rồi nên anh nó cũng chẳng thăm nó được và cũng chẳng xuất hiện được trong truyện) anh biết hết mọi chuyện, biết cả nó khóc nữa nhưng anh phải dằn lòng, nó phải là người làm hòa trước cơ (trẻ con các bác nhỉ)

Nó đang đau, đau lòng lắm, bởi nó đã từng trải qua thời gian cô đơn nhất cuộc đời. Và giờ vết thương ấy lại đau, nó vừa hân vừa lo cho gia đình, liệu có chuyện gì không? Quẫn quá, nó bèn ôm gối tới bên ghế sofa chỗ anh đang an tọa

__Anh ơi - giọng méo mào nhào vào lòng anh, ôm anh để vơi đi bớt nỗi nhớ gia đình. Nó cần anh lúc này, nó cần 1 chỗ dựa vững chắc và chắc chắn người đó chính là anh. Ấm quá, thật ấm quá sao mọi khi nó không biết nhỉ? Hay chỉ hôm nay nó bị lạnh lòng, nó cần hơi ấm.

__ Nín đi nào, ngoan nào. Anh ở đây, ở đây với em rồi mà. - Hoàng nhẹ nhàng vòng tay ôm lấy nó. Anh cũng cảm thấy nhẹ nhõm biết bao nhiêu, ít ra nó không quên luôn anh, cho dù là hơi muộn một chút

__Anh ơi...em cảm giác như mọi thứ đang rời bỏ mình vậy - Trong tiếng nấc nghẹn ngào, nó thổ lộ

__Ngốc ơi là ngốc, mọi người luôn bên cạnh em mà, phải không? Gấu của anh phải ngoan biết chưa, ba mẹ em chắc bận công việc thôi. Họ sẽ liên lạc lại mà, nào giờ nhìn thẳng mắt anh nhé - Hoàng lại dịu dàng bảo, lúc nào anh cũng dịu dàng cả. Những cử chỉ của anh nhẹ nhàng như là không muốn làm đau nó dù chỉ 1 chút vậy

__ Sao hả anh? - Buông anh ra, nó nhìn thẳng mắt như lời anh nói

__Nhìn đây, hãy nhớ những lời anh nói lúc này nhé - Sự chân thành trong mắt HOàng đã làm nó cuốn vào

__Dạ - Ngơ ngác

__ Đừng bao giờ bi quan, muốn khóc thì hãy tìm anh. Chia sẻ nỗi buồn, niềm vui, đừng chịu đựng một mình biết chưa nào bé yêu? Và đừng quên anh nhé! - Hoàng nhắc nhở, anh lấy 2 tay xoa xoa má nó

Nó cầm lấy bàn tay anh đang xoa trên má nó, nắm chặt.

__EM sẽ không quên đâu mà, sao anh cứ phải lo - JEn

__Ừ anh lo lắm, như cả ngày hôm nay. ANh rất bức bối khi em chẳng nghĩ gì tới anh cả -HOàng trách móc

__ Em không quên anh, chỉ là anh giận em rồi nhiều lúc em muốn nhờ vả lắm, nhưng thấy anh cứ lạnh lùng nên em thôi - Jen

__Sao không nói hả ?- Hoàng

__Hứ, xí, nói trước thì thua trước à - Jen phồng má

Điều bộ này của nó làm trái tim anh như muốn lột ra ngoài luôn. Anh chịu không nổi, liền kéo nó vào lòng anh rồi ôm nó thật chặt. Anh yêu nó, anh không phủ nhận còn nó, nó có yêu anh không. Thật sự thì lúc này tim nó cũng biểu tình dữ lắm nhưng bao năm kiềm chế cảm xúc giỏi rồi nên không biểu lộ đồ mặt hay đại loại như vậy ra ngoài.

Anh yêu nó nhiều hơn anh tưởng, có lẽ anh sẵn sàng đánh đổi cả mạng sống của mình để cho nó được sống

__Ai ui ôm gì chặt thế, đau em - Jen kêu la

__Anh xin lỗi - HOàng

buông nó ra, anh thấy mặt nó lại phụng phịu. Dễ thương quá, anh bèn đặt lên môi nó một nụ hôn. Nụ hôn của sự đam mê, cháy bỏng. Lúc đầu nó cũng rất bàng hoàng, nhưng dần dà lại chấp nhận nụ hôn ấy rồi

đáp trả nụ hôn ấy. Giờ thì nó đã xác định là nó yêu ai và nó không thể thiếu ai trong cuộc đời này. Anh với nó hôn nhau rất lâu, có lẽ đến lúc mà nó và anh gần như hụt hơi thì anh mới buông tha.

Nhẹ nhàng ôm nó vào lòng, vỗ nhẹ lưng nó, thì thầm vào tai nó

__Anh yêu em - 3 từ đó vang lên mới ngọt ngào làm sao. Tim nó lúc này chắc chuyển từ chạy maratong sang chạy vượt rào luôn quá

Mỉm cười, nó dụi đầu vào ngực anh.

__Em cũng vậy - Nó trả lời. Lúc này anh như bay lên 9 tầng mây. Cảm giác rất là Yomost, có phải nó vừa nói yêu anh không? hà hà, hề hề. Thấy vậy anh lại siết nhẹ vòng tay, khoe môi anh cong lên, một nụ cười của thiên thần. Nó đã chấp nhận anh rồi. Căn phòng thì như có sự sống lại, có lẽ tình yêu của nó và anh làm cho rất nhiều người ghen tị nhưng tìm được hạnh phúc của mình đâu phải là dễ. Nó mặc kệ, mặc kệ hết tất cả bởi giờ nó đã có anh, anh sẽ là người luôn bên cạnh chăm sóc nó ít nhất là lúc này. Nó yêu anh, nó biết

Có lẽ ngày hôm nay, đã có 1 tình yêu bắt đầu. Liệu tình yêu này có bền chặt không? là một sự lâu dài hay là sự khởi đầu của nhiều sóng gió đây?

Tối nay nó sẽ gối đầu lên tay anh để ngủ. Nó thấy hạnh phúc, cười suốt từ nãy tới giờ, làm nó quên đi vết thương về gia đình. Về phần anh, anh cứ tưởng nó sẽ không bao giờ chấp nhận anh. Nhưng cái con bé này lạ ở chỗ. Gối thì gối nhưng mà quay mặt ra ngoài ôm gối ôm ngủ ngon lành. Còn bên này anh còn đang khổ sở, đúng là gấu của anh chỉ có duy nhất 1 người. Nhưng anh đang lo, nhờ có chuyện gì xảy ra với nó thì sao. Quen nó đồng nghĩa với việc là anh cũng có điểm yếu (ông này chưa biết là nó có võ rồi) . Nhưng dù sao đi nữa, anh sẽ dùng mạng sống của mình để cho nó được sống, được vui, được hạnh phúc

Để có nụ cười của nó, anh xin đánh đổi tất cả, anh biết có thể lúc ấy nó sẽ đau nhưng anh vẫn làm vì hạnh phúc của nó thôi. Đêm nay thì cũng là cảnh tượng hôm trước, nhưng 2 người đã gần nhau hơn. Chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay, anh cùng suy nghĩ, đến đâu hay đến đó.

Sáng hôm sau anh dậy rất sớm. Anh phải liên lạc coi tình hình trong bang hội thế nào rồi, xem rù mọi người tới chơi với nó, chứ không nhìn nó buồn hiu hiu như thế kia. Lòng anh cũng buồn hiu hiu như bún chiều luôn. Xử lý xong công việc, anh ra ngoài ban công anh gọi điện thoại

__Alo, ông gọi gì tui? - Bam

__Ồ hờ, có chuyện mới gọi chứ - Hoàng

__ VẬY có chuyện gì vậy người đẹp? - Bam

__ Hội đạo này ổn chứ ? - Hoàng

__ Rất ổn nếu như ông trở lại, giờ đang tập hợp 7 người đứng đầu lại đây. Hình như mấy người đấy chỉ phục tùng ông thôi - Bam bức xúc

__Hi hi, tất nhiên rồi. Ta sẽ trở lại vào một ngày không xa. À, hôm nay rảnh không? tới bệnh viện chơi đi người ơi - Hoàng tự đắc

__Oe, bố xuống đùm con đi. Con cũng mong bố trở lại đi, đạo này hơi lộn xộn, mới dẹp loạn hôm qua nè. Mệt rã người, à quên chưa chúc, gọi gì mà gọi sớm thế hả? muốn chết à? - Bam tuôn 1 lèo

__Này, con gái con đưa dụ dàng tí đi chị ơi. gọi sớm lên kế hoạch đi chơi. - Hoàng cười

__ xù, chả cần nhá. thou được rồi, tí tui vác 2 thằng khùng kia tới. vậy nhá, ngủ tí - Bam nói rồi cắt máy luôn

Hoàng thở dài, chả thay đổi gì! Nói chuyện xong quay người lại tiến vào phòng nó

__Úi gửi ui, hết hồn - Hoàng ôm tim

__hahahah, hohohohoh, hihihihih - Nó cười vật vã

_Em làm thế có ngày anh rút tim đây nhá, rồi lấy tim đâu mà yêu em đây - Hoàng cảnh cáo, rồi lại ôm nó vào lòng

_hì hì, lúc đây em sẽ lượm tim anh rồi bỏ vào miệng anh - Nó dụi mặt vào ngực anh, nói nhẹ nhàng

Chà là anh vừa nói chuyện điện thoại xong. Chẳng biết nó ra ban công từ lúc nào, quay lại thì thấy nguyên cái bản mặt nó lại còn bộ dạng trợn mắt lè lưỡi nữa. (Đảm bảo mọi người nhìn cũng muốn rút tim)

_Sao mới sáng sớm còn lạnh, ra đây làm gì. Ảnh hưởng tới vết thương thì sao? thấy nhức không nè? - Hoàng quan tâm

_cái đó em hỏi anh mới đúng ý chứ, mới sáng sớm ra đây gọi điện cho em nào em chẳng ghen thì thôi còn làm bộ - Jen bĩu môi

_Trời ơi, con nít. chị Bam chứ ai mà ghen. Anh gọi điện để rủ mọi người đi chơi đó mà thấy em cứ buồn hiu buồn hủi hoài. - Hoàng

_Ồ la la, yêu anh quá! chụt - Vui quá, nó nhảy lên hôn vào môi anh 1 cái

_Thấy đi chơi là mất sáng ngồi vậy đó hả? ai cho đi chơi cũng hôn người ta thế đấy hả? - Hoàng ra vẻ giận

_Đâu có đâu mà, chỉ có anh thôi - Jen trả lời

Anh lại không kiềm chế được cảm xúc, lại đặt 1 nụ hôn lên môi nó. Đến lúc này nó không bàng hoàng giống tối qua nữa, bởi nó đã thừa nhận yêu anh rồi mà. Nụ hôn này mang đủ hương vị ngọt ngào, thương nhớ, hạnh phúc,...Nhưng nụ hôn này chỉ diễn ra nhanh thôi vì có người bước vào phòng bệnh của nó. 2 người dừng lại, và cùng đi vào phòng bệnh

_Mẹ ơi - nhìn thấy mẹ nó. Nó hạnh phúc nhào ngay tới ôm mẹ nó. mẹ nó cũng ôm lại nó. Hoàng mỉm cười, anh vừa giải vây cho bố mẹ nó xong.

_Mẹ đi đâu mấy ngày nay vậy? - Nó hỏi

_Ba mẹ bận chút việc thôi con ạ - Mẹ

_dạ vâng - nó

_Có buồn không nè? - mẹ

_Dạ không ạ, có cái người kia kia, chơi với con, cả bạn con ở nhạc viện nữa - Nó vui vẻ trả lời, giấu nhem chuyện anh với nó yêu nhau (nói ra là chết)

_Ừ vậy nhé, mẹ đi về nhà xú. Tối mẹ vào nha - Mẹ nó nhẹ nhàng. Thật là mấy người này, ai cũng nhẹ nhàng hết trơn á nha.

_Dạ vâng, bái bai mẹ ạ. - Nó nhanh nhẩu

Vậy là nó đã được gặp mẹ nó rồi, nó vui lắm. Nó đâu biết anh phải dậy sớm, giải quyết công việc cho nhà nó, nhờ vả hết người này tới người khác mới được đâu. Anh luôn quan tâm nó lặng lẽ như vậy đó. Nó chạy vào nhà vệ sinh, vệ sinh cả nhân để đi chơi nè.

Anh thấy nó vui vẻ như vậy anh cũng vui. Anh lại giúp được nó rồi, hạnh phúc trào dâng trong lòng.

14. Chương 14

_Alo - Hoàng trả lời điện thoại

_Ông ơi, mấy người kia không đến được nhé. Bận bịu gì đấy - Bam

__Ừ, vậy thôi vậy- Hoàng trả lời nãy nê. Anh lại lo nó buồn rồi, chắc chắn mà. Nó mong cuộc đi chơi này lắm mà

Ngồi trên giường nó, anh đợi nó ra. Lúc này trong đầu anh đang nghĩ cách chối ấy người kia, mong sao nó không giận bọn họ. Đúng là...chắc sợ đối mặt nên muốn trốn đây mà. Hôm nào tái xuất phải chấn chỉnh lại mới được

__Anh đang nghĩ gì á? - Nó vui vẻ lấy 2 tay ôm má anh. Ui cha sao mà mịn dữ vậy nè

__Mọi người có việc bận rồi em à... - anh nắm lấy 2 bàn tay nó trên má anh, đứng đối diện với nó

__ À, em hiểu - Nó xụ mặt

__ Anh chưa nói xong mà, nói hết nè, nhưng 2 anh em vẫn đi chơi mà - ghé sát mặt nó anh nói

__Ồ la la - Nó thả tay anh ra, nhảy chân sáo ra khỏi phòng bệnh

Anh thì lắc đầu ngán ngẩm, phen này anh mệt rồi. Nó bị thương mà sao sung quá, thật sự phải bái nó làm sư phụ ấy nhỉ.

Anh dẫn nó đi nhiều nơi lắm, nào là đi ăn sáng nè công viên bãi trước nè. Hai người chụp ảnh, nó thì cứ làm mặt xấu, anh nhìn chỉ muốn cắn ột phát. 2 người đi từ sáng tới chiều, và điểm dừng chân cuối cùng đó chính là biển.

__Đến đây làm gì hả anh? - Nó hỏi ngu ngơ, tay vẫn nắm chặt tay anh

__ Để tận hưởng giây phút hạnh phúc nhất cuộc đời - Hoàng trả lời, mỉm cười.

__ Là sao hả anh? - Nó

__ Tới rồi, nào ngồi xuống đây với anh - Hoàng nhìn đồng hồ, giờ là 5h chiều, cũng lúc mặt trời xuống núi.

Ánh nắng hoàng hôn vừa ấm áp, vừa lạnh lẽo hắt xuống mặt biển. Biển đang dần tối đi, những con sóng cũng đập vào bờ nhẹ hơn. Nó mang một màu sắc huyền ảo, mang đến bao nhiêu là cảm xúc.

__Woa, đẹp quá ! - Nó thốt lên

__Hi, nào chúng ta cùng tận hưởng - Anh lấy tay đẩy đầu nó vào vai mình, rồi siết chặt bàn tay nó. 2 người cùng hướng tầm nhìn ra biển. Ánh nắng hoàng hôn hắt xuống 2 người, bóng 2 người trải dài trên cát. 1 người con trai trông có vẻ lạnh lùng nhưng hiện giờ vô cùng ấm áp, người con gái thì trông tinh nghịch và giờ thì đang mỉm cười thật tươi, dựa đầu vào vai chàng trai và nhắm mắt lại. 2 người siết chặt tay nhau, tạo nên một khung cảnh của sự hạnh phúc bất tận dường như chẳng có gì có thể chia lìa được vậy

__Em ước gì, thời gian ngừng trôi - Nó thì thào

__Ừ, nhưng em vẫn phải làm những việc khác cơ mà - Hoàng trách

__Em ứ chịu đâu - Nó

Anh không nói gì nữa, im lặng, 2 người đang thuộc về nhau, trái tim cùng chung 1 nhịp đập, 1 tiếng nói.

Sau 1 tuần nằm viện dưới sự chăm sóc tận tình của Hoàng với mẹ nó, nó đã hồi phục hơn nữa. Nó thắc mắc là từ hôm nó nằm viện đến nay, chị Bam và mọi người chỉ đến thăm nó vào ngày đầu tiên. Còn mấy ngày sau mất tích luôn, nó luôn tự trả lời rằng chắc các anh chị bận luyện tập, sắp thi rồi nhỉ. Nó nhớ mọi người lắm chứ, thế là vừa rời bệnh viện, nó đã đòi Hoàng chở tới nhạc viện luôn.

Lúc đầu anh cũng không cho phép, nhưng thấy nó năn nỉ ỉ ôi dữ quá. Bị động lòng thương, nên đành chở nó tới. Dù sao cũng phải gặp lại mọi người đôi chút. Vừa tới nơi, nó phóng vội xuống xe

__Nè nè, cẩn thận con bé kia, chạy gì mà dữ vậy - Hoàng nhắc nhở, anh đi cất xe xong thì thấy nó đã chạy vào sân của nhạc viện

Nó ngoái đầu lại, và giơ 2 tay lên vẫy vẫy. Anh liền chạy nhanh lại

__Ngốc này, chạy vậy nhỡ té thì sao - Hoàng

_Té thì anh công - Nó trả lời tỉnh bơ

_ Tỉnh ruồi vậy em - Hoàng

hiihiihiihihi. _mình vào lẹ đi anh, em nhớ mọi người - Nó cười tươi nói

Mọi người trong nhạc viện thì bắt đầu bàn tán. Nó là gì mà đi với hoàng tử của nhạc viện thế kia, nó với hoàng tử nhạc viện có quan hệ gì. Những ánh mắt soi mói, ghen tị bắt đầu chĩa vào nó. Nó thì cứ tưởng mọi khi mọi người cũng vậy nên chả thèm để ý, chẳng qua mọi người GATO với tài năng của tui thôi. xí. chả quan tâm là phương châm của nó

Anh thì tưởng nó kệ chúng nó, ai dè nó quen với cảnh này rồi đâu. 2 người nhanh chóng vào dãy phòng học của lớp A. Đi qua gặp người của lớp A, ai ai cũng chào anh khiến cho nó thắc mắc, một dấu hỏi chấm to đùng đang hiện trong đầu nó.

Như đọc được suy nghĩ của nó

_Tí nữa em sẽ biết lai lịch của anh thôi mà - Hoàng cười nhẹ

_xí, hồng thêm - nó nói rồi chạy trước

Quả thật đường đi lên dãy nhà cho lớp A rất là dài mà lại rất âm u. Hầu như là không có nắng trong khu vực này, lại có ít người trong lớp nữa chứ. Mọi người thường tản ra mỗi người 1 phòng, nhiều lúc nó đi trong nhạc viện một mình mà cứ thấy rờn rợn.

15. Chương 15

Đi một hồi mỏi cả chân, rá cả người (hơi quá) thì anh và nó đều đang đứng trước cửa phòng chung của lớp. Vẫn là vậy, vẫn là cánh cửa in chữ “KHÔNG PHẠM SỰ MIỄN VÀO” to đùng của lớp. Bởi vì là lớp A ai ai cũng giỏi và xinh trai xinh gái nên không tránh khỏi sự làm phiền của các lớp khác, đó cũng là lí do vì sao mà nhạc viện lại sắp xếp cho lớp A ở nơi hẻo lánh, âm u như vậy.

Anh và nó mở cửa bước vào, hiện giờ mọi người đang chăm chỉ soạn nhạc cho bài nhạc chuẩn bị dự thi (ai cũng phải tự soạn 1 bài nhạc để dự thi ạ, đó là quy định của lớp A tùy theo nhạc cụ, nội dung của cuộc thi mà có cách soạn nhạc riêng). Ánh nắng tràn ngập căn phòng, nhưng trần đầy không khí căng thẳng, có lẽ kì thi này khá quan trọng vì nó ảnh hưởng tới danh dự và trình độ xếp lớp của học sinh lớp A. Nếu đang từ 1 học sinh lớp B mà chuyển xuống lớp C thì chả có gì phải bàn, nhưng nếu có 1 học sinh lớp A chuyển xuống lớp C hoặc ngược lại thì có chuyện đáng nói, sẽ bị bàn tán, cười nhạo (Vì là học sinh danh giá nên nếu không qua kì thi sẽ bị giáng 2 bậc từ A -> C luôn nên người trong lớp A luôn luôn cố gắng không bị tụt xuống còn không thì mọi chuyện sẽ chấm dứt). Nghe thấy tiếng mở cửa, mọi người đều đưa ánh mắt nhìn ra. Hiện giờ chỉ có 3 người trong phòng và chỉ duy nhất có 1 cặp mắt ngạc nhiên. 2 người còn lại thì lại vui mừng vì sự trở lại của nó.

_A, tới rồi ha, em trở lại rồi - Bam chạy lại ôm nhẹ nó, cục cưng của chị trở lại rồi. Giờ thì chị đã có cái chỗ đánh móng hữu hiệu

_Hi hi Ặc bỏ em ra đi mà - Jen năn nỉ, cười tươi

_Ờ bỏ nè, giờ chắc chỉ cho ai kia ôm thôi nhĩ - Bam trêu chọc

Hoàng mỉm cười, nếu bây giờ mà có học sinh nào khác trong đây thì chắc mọi người chết hết. Chả ai để ý sắc mặt của Kib, càng ngày càng tối sầm lại khi thấy nó với Hoàng nắm tay vào nhạc viện chẳng lẽ nó với hoàng tử nhạc viện yêu nhau sao? Vậy là tự giờ cậu đã hết cơ hội thật rồi, phải, mãi mãi đeo đuổi nó không phải là cách hay. Có lẽ cậu nên rút lui để mọi người được hạnh phúc, có thể cậu quá cao thượng nhưng nếu giành giật để nó đau khổ thì cậu còn đau hơn. Còn về phần Ken, đêm nào anh cũng đứng ngoài phòng bệnh nó, cũng chứng kiến nó thân mật với Hoàng. Nhưng anh tin và dám chắc Hoàng sẽ mang lại hạnh phúc đến

cho nó hơn là anh. Ngay từ đầu, anh đã chọn cách rút lui và chỉ âm thầm, quan tâm và bảo vệ nó mà thôi, ít ai có thể biết được cảm xúc của anh chỉ có Bam thôi.

_Nào giờ chắc cũng phải giới thiệu nhỉ? - Hoàng hỏi mọi người

_ Ok, nhà người giới thiệu đi chứ để em nó mặt ngu ngơ này giờ không được đâu - Bam nhắc nhở

_Ế mấy anh chị, em xin hỏi một tí nhé - JEn lên tiếng

_Em hỏi đi - Ken ầm ập

_Mọi người trong lớp đi đâu hết rồi ạ? - Jen

_Trời, hôm nay là ngày thi đó biết không hả nhóc? Nhưng mà bọn anh đã xin dờ đi 1 tuần để em có thời, mọi người đây đều 1 tuần nữa mới thi nhờ nhóc đấy - Kib nén nỗi đau xuống để có thể hòa nhập

_Ồ...thế à! thôi anh giới thiệu cái gì tiếp đi- Jen ẩ ẩ Hoàng

_Em ngon nhỉ? làm cho người ta cụt hứng xong còn kêu gì. Thôi giờ tôi xin giới thiệu... - Hoàng

_Ê ê, xí xí - Bam giơ tay lên

_Gì nữa vậy bà nội - Hoàng cau mày, từ này giờ anh bị cụt hứng 2 lần rồi nha, ức chế rồi nha

_2 người ngồi xuống rồi, thả tay ra dùm cái. Vô duyên thấy sợ luôn, vô đây là không có tình cảm tình kiếc gì hết nhá - Bam răn đe

Thấy mình bị nhắc nhở, 2 người đỏ mặt, bỏ tay nhau ra rồi ngồi xuống.

_E hèm, Tôi xin giới thiệu tôi là....

Có tiếng mở cửa...

16. Chương 16

2 người con trai bước vào, mỗi người sở hữu một nét đẹp riêng biệt. Một người thì rất lạnh lùng, làn da ngăm ngăm, mắt sắc lạnh, mũi cao, miệng nhai singum. Mặc nguyên một bộ đen từ trên đầu xuống dưới chân, nhìn là biết công tử nhà giàu, nó liếc anh chàng này một chút mà bị liếc lại làm nó lạnh cả sống lưng. Người còn lại thì mang dáng vẻ dễ thương, ngô ngố, da trắng, cũng là nét đẹp hoàn hảo, nhưng trái với người kia mang dáng vẻ của ác quỷ, người này lại mang dáng vẻ của thiên thần. Có 1 điều ở đây là cả 2 người mặt đều nhăn nhó và tay thì đang ra sức phủi

Thấy 2 người còn thiếu bước vào hiên ngang. Bam, Kib, Ken và nó chả hiểu gì, riêng Hoàng thì lại niềm nở đón chào 2 vị khách này, điều này lại làm ọi người thêm khó hiểu. Nhìn khuôn mặt của chàng trai da ngăm kia thì Hoàng đã phần nào đoán được là 2 người này vất vả lắm mới lên đây được

_Nào nào, 2 người, thoải mái đi làm gì mà mặt mũi nhăn nhó thế kia - Hoàng niềm nở tiếp đón

_KHốn khiếp, cái bọn trường ông sao mà hám trai thế không biết - cậu con trai da trắng phàn nàn

_hahaha, hihhi, hohohoh - Jen bật cười ngặt nghẽo

_Cười gì đấy? - Anh chàng da ngăm lạnh lùng buông 1 câu. Khi Bam nghe giọng nói này, trái tim chị đã thổn thức, không tự chủ được buông ra một câu

_Phon...Phong - Bam ghen ngào

_Sao biết tên tui? - Người con trai đó quay lại

Bam quá xúc động, chạy lại ôm người con trai đó thật chặt như thể chị sợ lại mất đi vậy. Có lẽ đây là mối tình của chị chẳng, một mối tình đã để lại kết thúc không có hậu

_Xin lỗi, bỏ ta ra - người con trai đó giằng co

Trong khi đó thì mọi người cứ như là mất chữ O mồm chữ A. Chẳng hiểu sự tình gì xảy ra, ngay cả anh chàng da trắng cũng chẳng hiểu gì, tự nhiên có bà già kia đi ôm thẳng bạn của anh à.

_Thôi thôi, nào Bam bỏ thẳng bạn tui ra, bà cứ từ từ, màn tình cảm để sau. Giờ ta đi bàn việc đại sự trước ha - Hoàng đi lại gỡ Bam ra khỏi thẳng bạn, anh biết giữa hai người này có tình cảm mà. Đó là do sự sắp đặt của anh, cho lại gần rồi lại điều người ta ra chỗ khác, chọc phá tình cảm người ta là sở thích của anh cơ mà (Hơi ác). Bam thấy bị nhắc nhở, cũng thấy mình làm hơi quá, nên đỏ mặt lui về chỗ ngồi của mình

_Này thẳng khỉ kia, giới thiệu gì thì nhanh lên, thấy mọi người sốt ruột rồi không? - Ken bức xúc, tự đứng tồn thời gian ngồi ngấm nhau. Từ này giờ chắc anh cũng phải hoàn thành xong mấy bản nhạc rồi (hơi lố)

_Được rồi, à mà chuyện này em phải đi ra ngoài đó - Hoàng bảo Jen

_Gì kì vậy trời, chơi kì vậy anh - Jen nhăn nhó

_Ừ đi ra ngoài, anh thương - Hoàng dỗ dành

đi ra ngoài trong bộ dạng ảm ức,

_Hứ, ừ cần- Jen

trong phòng

_Ủa sao còn thiếu đến 2 người vậy ta, có khi nào mình mời thiếu trong suy nghĩ của Hoàng. Lần này lại có tiếng mở cửa, người này không ai khác chính là ông chú (ai không nhớ xin mời đọc lại)

_Há há, tôi tới muộn tí - Ông chú. Lúc này ra gặp ông chú ngoài cửa Jen rất thắc mắc, liệu trong đó có cái gì mà mờ ám thế

_Uầy, sao vẫn thiếu 1 người? KÌ vậy ta - Hoàng nói, rồi dăm chiêu

_Ông hỏi ai? - Kib lên tiếng

_ 7 người đứng đầu trong F7 - Hoàng trả lời

_Đang đứng ngoài kia kìa, bị ông đuổi ra rồi ấy - Bam thở dài náo nức, liệu thẳng này trở lại có giúp ích được gì không hay lại phá hoại đây trời, sao thấy nghi ngờ quá đi à.

_Hả? Jen đó hả? Nó gia nhập lúc nào thế ? - Hoàng thắc mắc. Đúng là anh nhớ anh mời đủ, mà giờ thì có 6 người, nhưng trong danh sách, anh đâu thấy mặt nó. Hay nó lại để ảnh giả rồi, con bé này, được lắm

_Trời ơi, nội ơi đi ra rước nó vào đi - Kib

_OKi đi liền - Hoàng. Lúc này thì trong phòng mỗi người một suy nghĩ. Thẳng này là gì mà lại biết rõ những thứ trong F7 vậy

Sau khi trình trọng mời nó vào....

Hầu hết tâm trạng mọi người là chẳng hiểu gì. Sau khi mọi người đã an tọa thì Hoàng bắt đầu nói

_Hôm nay tôi triệu tập mọi người đến đây là có lí do. Các bạn đều biết mình trong F7 phải không? Và đây là đủ 7 mảnh ghép của hội. Và tôi Nguyễn Vương Hoàng là người đứng đầu hội này. Do có một số việc nên cho Bam quản lí hội 1 thời gian. Các bạn là 7 mảnh ghép mang 7 thể mạnh khác nhau. Và hôm nay để mọi người đều biết mặt nhau, nên mới có cuộc họp như thế này xảy ra. Mọi người giới thiệu đi nào - Hoàng

_ Trần Thanh TOàn, 20 tuổi - Ken tiếp lời

_ Nguyễn Đăng Quang, Kib, 16 tuổi - Kib

_Nguyễn Nguyễn Hoàng Trúc, Bam boo, gọi tắt là Bam được rồi mọi người. năm nay mới có 19 tuổi - Bam vui vẻ

_Hoàng Minh Ngọc, Jen, 15 tuổi - Nó lạnh lùng, giọng sắc lạnh làm mọi người khá ngạc nhiên nhất là Hoàng và người con trai da ngăm. Nó mà có thể lạnh lùng đến vậy à suy nghĩ của Hoàng. còn người con trai kia thì sao người con gái đó lại lạnh lùng thế? Nó có giống mình không

_Nguyễn Đăng Dương, Min, 18 tuổi - Ông chú

_Quách An Phong, Bun, 21 tuổi - Người con trai da ngăm, trả lời hờ hững. Có lẽ cuộc gặp mặt đối với anh như vô nghĩa

_Nguyễn Trần Hoàng Băng, Kyo, năm nay ta là 12 tuổi, ý lộn 21 tuổi. Đẹp trai sáng láng, chưa có người yêu, ế dài hạn, 2 bạn nữ kia ai có nhu cầu đăng kí thì nói nhé - Chàng trai da trắng vui vẻ giới thiệu lại còn nháy mắt với nó làm ai đó khó chịu

_Này cậu kia, cậu không có được quyền rũ người ta đâu nhá - Hoàng đánh mạnh vào vai Kyo mang ý cảnh cáo là không được đụng vào nó, không thì chết với cậu. Ai dè cái tên này lại:

_Úi da, đau người ta, không cho quyền rũ thì thôi, bỏ ông hả? Nhưng lần sau đừng có làm vậy nghe chưa đau chết ông làm vậy kì quá à, hổng có được đâu - Kyo giả vờ ông ọ

_QE, dẹp cái giọng đó đi giùm ta - Hoàng chấp tay lại

_Ông kì ghê thiệt chứ, làm vậy người ta tổn thọ sao - Kyo lại tiếp tục giả giọng

Bực bội quá, Hoàng sút cho tên ấy một phát dính tường luôn. Người gì đâu, dám đụng vào người yêu ta lại còn ông ọ. Ta chưa i vô sinh thì thôi ở đây mà ọ ọ.

_Ặc ặc, cái đồ bạo lực - Kyo phẩy tay

Thế là mọi người đều có 1 tràng cười thoải mái trước 2 anh chàng. Đúng là trẻ con, chỉ riêng có Bun là chẳng cười gì, anh đang nghĩ đến 1 người.....

17. Chương 17

_Vậy thôi là hết rồi phải không? - Bun khoanh tay hỏi trong sự ngán ngẩm tột độ

_Này con người kia? Bớt lạnh lùng đi, người quen cả cơ mà - Nó chen chân vô, thật sự là trong lúc cần lạnh thì nó lạnh còn lúc không cần nó chẳng cần giữ gì. Phải, nếu nó đã coi là người thân thì nó sẽ không lạnh lùng với những người đó.

_Không phải chuyện của cô - Bun liếc xéo, sao con nhỏ này lại có thể lúc lạnh lùng lúc thích dạy đời người ta đến vậy nhỉ. Thật là nhiều chuyện.

_Xớ, tui chỉ nói vậy thôi ble', thích về thì về đi chẳng ai cấm, làm như bấu lắm mà giữ lại xùy xùy về đi - Jen giờ tay xua đuổi

_Cô vừa nói gì hả? - Bun chạy nhanh lại định nắm cổ áo nó nhưng về tốc độ thì cậu không bằng nó được rồi. Tay của Bun chỉ còn cách người nó 10cm, nhưng nó cũng đâu có vừa đâu nó đã di chuyển vòng ra đằng sau cậu. Rất nhanh, phải nói là rất nhanh. Sự việc chỉ diễn ra trong vòng 5 giây ngắn ngủi. Mọi người chỉ thấy 2 thân ảnh di chuyển nhanh và sau đó thì thấy nó ở đằng sau Bun.

Lúc này mọi việc đã căng thẳng, 2 cái người kia đang đánh nhau cũng dừng lại xem mọi việc thế nào.

_HAha, về tốc độ anh không bằng tôi đâu nhá? Đừng có mà giả trò- Nó lè lưỡi trêu người.

Bun thì tức lắm lần đầu tiên cậu bị hớ mà lại là một đứa nhóc nữa cơ chứ. Thật là...nhục nhã mà. Nhưng từ trước giờ cậu cứ tưởng về tốc độ cậu là số 1 ai dè gặp nhỏ còn ghê hơn mình.

Về phần Hoàng, sao nó mà nhanh vậy ta, cuối cùng là ai cho nó gia nhập vào F7 và dạy cho nó những kĩ năng này anh mà biết được anh cạo đầu mấy đứa.

Bun tức quá, bỏ đi luôn. Thấy vậy Bằng chạy theo í ới

_Ê Phong kia, đợi mình với nào. Làm gì mà đi nhanh dữ rứa ?- Í ới với theo đằng sau

Còn bây giờ trong phòng mọi người đang rất ngạc nhiên về sự di chuyển của nó. Chỉ có Bam thì bình thường vì chính chị dạy nó chứ đâu. Để luyện được tốc độ đó, nó đã phải chạy mỗi ngày lại còn bài học phải vượt rào nữa chứ. Có hôm phần gót chân trái của nó rất đau, vì phải hoạt động nhiều nhưng nó vẫn vượt qua.

_Cáo từ mọi người luôn nhé tui có việc rồi - Ông chú lên tiếng, lúc này ông rất lo cho nó. Định ra mặt nhưng nó lại nhanh chân hơn, quả này ông còn phải học hỏi nó nhiều

_Em có sao không ? - Hoàng quan tâm hỏi han

_Dạ không ạ, anh đó nha, lo mà đánh nhau với tên khùng ấy chả để ý gì. Em mà không nhanh là die với cái tên chập chập ấy rồi. Người gì đâu mà lạnh lùng con trai con đứa xí, bà đây chả thèm - Jen tuôn 1 tràng vì quá tức, đời nào đi đánh con gái không trời. Mọi người không để ý là mặt Bam đang càng ngày càng tối lại, phải là chị đang ghen với nó. Bun chả có cảm xúc gì với chị nhưng lại có cảm xúc với nó, tại sao ai cũng yêu nó vậy. Nó là gì cơ chứ, lòng ghen ghét của chị tự dưng trỗi dậy, quá tức giận, Bam cũng dùng dùng bỏ ra ngoài, khi đi ra còn đung vai nó.

Còn lại trong phòng 2 đôi mắt kia đang mở to tròn, cả Ken và KIb. Nhưng sau đó 2 người to nhỏ cái gì đó rồi cũng bỏ đi luôn, trong phòng còn có mỗi nó và Hoàng

_Kì ta, sao mà mọi người bỏ đi hết vậy nè? - Jen vẫn âm ức

_Thôi giờ mình cũng về luôn nha, đừng giận nữa, trông xấu lắm - Hoàng dỗ dành. Anh lúc nào cũng là người dỗ dành nó, quan tâm nó đến từng chút một

_Ức quá hà, hay mình đi chơi ha - Nó đề nghị, mặt sáng ngời

_Ừ, em muốn đi đâu nào? - Hoàng lại cười, có phải cô người yêu này của anh chỉ cần đi chơi là hết giận mọi người không? Như vậy là không được, phải chấn chỉnh lại.

_Dạ ra biển nha anh - Nó

_Ừ - Hoàng

_Yêu anh nhất à - nó ôm anh một cái xong nắm lấy tay anh kéo đi. Nhưng mà kéo mãi anh không đi thấy là lạ quay lại

_Sao zợ? - Nó hỏi

_Ai cho đi chơi cũng la yêu người ta thế hả trời? Sao mà ngốc quá vậy hả? - Hoàng lớn tiếng

_Hì hì, anh nè, trên đời này em chỉ yêu có 1 người, duy nhất chỉ có là vậy. Sẽ không có một ai có thể thay thế anh đâu vì anh là người hoàn hảo nhất trong mắt em rồi. Vì vậy có người cho em đi chơi em sẽ thích nhưng chỉ có 1 người em nói câu yêu thôi biết chưa - Jen bật cười vì tính khí trẻ con của Hoàng. Làm sao mà nó có thể nói lời yêu với 1 người khác được chứ. Nếu có cũng chỉ vì bắt buộc mà thôi

_Ừ vậy thì tốt - Thật ra Hoàng rất vui và hạnh phúc vì nó nói như vậy. Nhưng mà hết giận luôn thì đâu có được phải làm màu tí chứ. Thế là cái viễn cảnh anh đi trước nó theo sau mặt thì phụng phịu, nhìn thật là muốn ôm vào lòng quá đi. Nó thì nắm áo anh nhưng anh chả quay lại, cái cảnh đến diễn ra tận đến cổng nhạc viện.

18. Chương 18

Nhưng trên đường đi ra cổng nhạc viện không ít các ánh mắt dòm ngó, soi mói...đủ kiểu. Cả anh và nó đều ghét nhưng chả làm gì được chẳng lẽ cấm người ta nhìn bắt nhăm mắt lại à. Nên nó thì nắm áo anh mặt

ngó lơ đi chỗ khác. Ra được đến cổng nhạc viện thì nó thu được mấy chục thùng đạn công với mấy trăm thùng kẹo nhờ mấy người trong nhạc viện.

_Jen - Hoàng tự nhiên gọi nó, làm nó giật bắn mình

_ Ở hử, dạ...- Nó. Không đâu tự nhiên bị gọi à, bực bội à

Nhìn nó lóng ngóng vậy anh mắc cười lắm nhưng mà phải nín lại. Đang nghiêm túc cơ mà. Anh gỡ tay nó ra khỏi áo rồi nắm chặt bàn tay nó trong bàn tay mình.

_Lần sau á, có nắm thì nắm tay chứ đừng có nắm áo nghe chưa ?- Hoàng cười. Lúc này mấy nữ sinh ở ngoài cổng nhạc viện xịt máu mũi, chết lâm sàng vì từ sáng tới giờ mấy anh đẹp trai cứ lạng vạng ở nhạc viện.

_Anh hết giận rồi hả ?- Jen ngược mặt lên hỏi

Thay vì câu trả lời, Hoàng dắt nó đi ra khỏi nhạc viện. 2 đứa nó đi bằng xe máy của Hoàng ra gần bãi biển rồi gửi xe, 2 người đi bộ xuống dưới. 2 người đi đến đâu cũng gây sự chú ý bởi sự lạnh lùng độc đoán của Hoàng và lí lắc của nó đi đâu cũng nghe thấy tiếng nó (chưa thấy người mà thấy tiếng đó mà)

2 người chọn một chỗ ngồi có thể ngắm biển ở góc độ đẹp nhất. Bãi cát vàng trải dài như bất tận với hàng dừa nghiêng nghiêng lâu lâu được gió đung đưa. Nước biển thì trong vắt, có những con sóng bạc đầu xô vào đá bắn bọt biển lên rồi tan biết ngay sau đó hòa vào nước biển. Bầu trời thì trong xanh có những cánh diều, xa xa thì có những con thuyền...Tất cả tạo nên một cảnh đẹp tuyệt vời và đều khiến nó và anh cuốn vào.

_Anh à, có bao giờ em sẽ mất anh nhanh như bọt biển tan vào nước biển không ? - Nó hỏi khi thấy bọt biển tan rất nhanh, nó sợ tình yêu này cũng không bền lâu và sẽ tan nhanh

_Lại ngốc nữa rồi nè, em thấy nhé, sóng là bạn của biển phải không? - Hoàng hỏi lại

_Dạ -Jen

_Nếu vậy bọt biển sẽ là người yêu của sóng- Hoàng giải thích

_Tại sao hả anh? - Jen

_Bởi vì nếu không có sóng sẽ không có bọt biển, khi đập vào tảng đá thì thân sóng đập vào đá trước để bảo vệ cho bọt biển nè. Và hết đợt sóng này sẽ tới đợt sóng khác mang theo những bọt biển vì vậy tình yêu của chúng ta sẽ không kết thúc. Họa chăng chỉ là một sự khởi đầu mới, mang theo bao mới mẻ thôi - Hoàng mỉm cười, anh xiết chặt tay nó lại, anh thề sẽ không để cho nó phải đau khổ, anh sẽ không bao giờ buông tay nó ra trừ khi nó muốn

_Anh à, em bây giờ đang hạnh phúc - Nói xong nó ngã đầu vào vai anh và cảm nhận phút giây hạnh phúc này....Gió thổi làm tung bay tóc nó, hiện giờ trái tim nó đang đập cùng 1 nhịp với anh. 2 người, người con gái tựa đầu vào người con trai nhắm mắt lại cảm nhận hương vị của hạnh phúc, có lẽ trong lúc này đối với nó sự tồn tại của anh là quan trọng, rất quan trọng và anh cũng vậy. Người đi đường ngang qua, nhìn thấy cảnh này cũng rất ghen tị, bởi vì khóe miệng của 2 người đều nở 1 nụ cười, nụ cười của hạnh phúc xóa tan niềm đau. Mọi thứ rất yên bình....nó mong khoảnh khắc này sẽ luôn tồn tại trong tim nó, sẽ không bao giờ quên.

1 tháng trôi qua cái tin nó và anh quen nhau lan rộng khắp nhạc viện. Một số người nhắm mắt cho qua vì có muốn phá cũng đâu làm được gì bởi nó chơi thân với bộ ba của nhạc viện rồi, nhưng trong số đó vẫn có 1 số phần tử không chịu chấp nhận và đang cấu kết với 1 người nào đó.

Hàng này mọi người vẫn chứng kiến nó tay trong tay với anh, không có 1 cuộc cãi vã nào dù chỉ là nhỏ nhất. Là sóng gió chưa đến hay là sẽ không bao giờ đến hoặc là có anh đã che chắn hết cho nó, đã lo hết cho nó nên nó không cảm nhận được.À quên chưa nói về việc nó thi thố, rất tốt vì bản nhạc mà nó soạn không mang mỗi một màu u buồn cô đơn như mọi khi, lần này nó đã soạn 1 bản nhạc mà vừa có đầy đủ những thăng trầm của cuộc sống, lúc vui tươi làm người nghe muốn nhảy theo bản nhạc, có lúc lại trầm buồn làm não lòng, nó đã thuyết phục ban giám khảo với số điểm cao nhất nhạc viện từ trước đến nay 99 điểm. Chỉ thua mỗi anh, mặc dù anh mới trở lại nhưng anh đã đánh piano bằng cả tấm lòng của mình chỉ để dành tặng cho nó, 1 ca khúc buồn phải rất buồn. Có lẽ anh rất sợ mất nó, sợ hơn chính bản thân mình bị chết...vì vậy anh soạn bản nhạc này trong tâm trạng lo lắng và buồn nhất.

Đạo này ba mẹ nó rất bận, chả biết vì sao công việc của ba nó cứ chồng chất lên, lúc thì thiết kế không ổn lúc thì xảy ra trục trặc mặc dù ba nó đã kiểm tra rất kĩ. Nên con gái của họ cũng không chăm được như trước kia, nhưng nó không cảm thấy buồn vì điều này, ngược lại còn thấy thương ba mẹ nó hơn, lúc nào cũng khoảng 12h đêm, 1h sáng nó mới thấy đèn ở phòng làm việc của ba nó tắt. Vì vậy đạo này sáng nào nó cũng thức dậy thật sớm, để chuẩn bị bữa sáng cùng với mẹ nó.

Chỉ còn 1 tuần nữa, nó sẽ nhập học ở trường chính. ...

Nhưng chả có gì là hoàn hảo mãi, bởi luôn có 1 kế hoạch được thực hiện nhằm phá vỡ hạnh phúc của nó và Hoàng. Hôm nay ngày 28 tháng 7 năm 2012 cuộc xung đột giữa F7 và hội của Văn lại xảy ra một lần nữa.

_Phải chẳng anh luôn muốn giết tôi? - Nó hỏi Văn

_Phải, tôi luôn muốn giết cô, tôi căm ghét bản mặt của cô. - Văn giọng hận thù

_Vì vậy anh đã làm việc đó? - Không thể ngờ, nó không thể lường trước được ngày này.

_Đúng, là tôi - Văn vênh mặt trả lời mà không biết sắc mặt của nó đang dần tối lại, ngày càng tối, hẳn nó rất tức giận

_Vậy thì đỡ lấy - Jen hét lên. cả 2 bên xông lên đánh nhau

Jen đánh Văn rất thảm hại, nó đã được luyện tất cả các thế sử dụng côn. Mỗi lần nó đánh nó lại hét lên, có vẻ rất căm phẫn, công với rất đau khổ. Nước mắt nó bắt đầu chảy, thằng này là cái thá già mà dám làm hại người thân của nó cơ chứ. Nó đánh Văn gần như là tàn phế, nó chỉ nhắm chân và tay mà đập, nó căm ghét bàn tay đó, bàn tay đã cướp đi sinh mạng người thân nó. Văn rên lên những tiếng đau đớn, lần đầu tiên cậu thấy nó tức giận đến vậy, phải chăng cậu đã sai không phải, cậu đúng cơ mà

_Jen dừng lại, em giết người mất - Hoàng từ đằng sau ôm lấy Jen, anh mong có thể ngăn được con quái thú đang hiện diện trong người nó. Dù là bây giờ anh cũng đau lắm nhưng nhìn thấy nó vì người khác mà kích động, tự làm khổ mình thế này, anh lại càng đau hơn.

_Ổn rồi ổn rồi, có anh ở bên rồi, đừng kích động, anh sẽ luôn luôn ở bên em - Hoàng lại dỗ dành, lúc này nó đã buông côn xuống, nước mắt nó lại chảy. Nó không muốn mình yếu đuối ít nhất là vào lúc này. Nhưng sao nó không tìm được lòng mình thế này? Chị Bam của nó, nó đã mất người chị lúc nào cũng yêu thương nó.

Cách đây 1 tuần Anh họ nó bất ngờ trở về, và đây chính là mối tình đầu của Bam. Một mối tình khắc sâu trong tim cô, sau khi 2 người chia tay cũng là lúc Bam sa ngã. Cô bắt đầu lao vào các quán bar, vũ trường, uống rượu và ở đây cô lại gặp Phong. Phong giống với anh họ nó đến kì lạ, tính cách, giọng nói, sở thích như một bản sao. Và chị Bam đã trao trái tim mình cho Phong lần nữa và coi Phong như một vật thay thế, một bản sao hoàn hảo. 2 người đã có một khoảng thời gian rất hạnh phúc, hạnh phúc như Hoàng với nó như bây giờ nhưng mãi Bam chỉ coi Phong như một bản sao thôi, sẽ không bao giờ chấp nhận.

Nhưng đâu có cái gì là mãi mãi được đâu nhỉ? Hay cái mãi mãi ấy chỉ tồn tại trong cổ tích, trong những câu chuyện có hoàng tử và công chúa. Ở đời thực, mãi mãi là không thể, chính vì điều đó, sau khi biết được sự thật là Bam chỉ coi mình như vật thay thế, Phong đã không chịu được đau khổ mà rời khỏi thành phố Vũng Tàu mà đi tới một thành phố khác. Ở đây Phong đã gia nhập F7 và làm việc cho họ.

Tự nhiên anh họ nó trở về, nó cũng không rõ lí do. Tuy nhiên nó cũng thấy vui lắm vì nó với anh họ nó cực kì thân nhau. Bao lâu rồi nhỉ? có lẽ gần 5 năm, nó xa anh họ nó.

Nhưng 2 người đó gặp lại nhau tại học viện không vui mừng mà còn rất đau khổ.

_Chào - Bam, chị rất đau khổ khi nhìn lại người con trai này. Người con trai đã khắc sâu vào tim chị một vết thương không thể lành, một ký ức buồn không thể xóa

Đáp lại lời chào của chị chỉ là ánh nhìn lạnh lùng nhất. Điều đó càng làm trái tim của Bam rỉ máu, không thể chịu được chị chạy khỏi học viện, trốn khỏi cảnh đó.

Tuy nhiên nó chả biết gì về quan hệ giữa Bam và anh họ nó. Chỉ thấy cảnh chị Bam chạy rất nhanh, đụng cả vào người nó, có vẻ như rất đau khổ.

__Anh quen chị Bam à? - Nó hỏi

__Không - anh họ nó trả lời lạnh lùng, nó nhắc đến. Như Bam anh cũng đau, nhưng anh về đây là vì bị bắt ép, nếu không mẹ anh sẽ bị tổn thương cũng chính là bác nó.

__Người gì mà lạnh lùng, hừ - Nó tức, ai biểu dám lạnh lùng với nó. Nên nó quay mòng đi luôn, chả thèm quay lại. Từng hành động của mọi người đều thu vào tầm mắt của một người đang đứng từ xa.

__Hừ, từ từ, rồi sẽ thăm- Người con trai đó cười nửa miệng, rồi rời đi nhanh chóng

19. Chương 19

Một dự cảm không lành đột nhiên đến với nó.

Back to your heart

Back to your heart

Do you remember when you held...

__À ló ô- Tiếng chuông điện thoại của nó vang lên, hiện số của Hoàng nó nhí nhố trả lời

__Gay rồi, Trúc tai nạn rồi, em đang ở đâu để anh tới đón? - Hoàng hỏi gấp gấp, người bạn của anh đang gặp nguy hiểm.

__Hả? em đang ở nhạc viện - Nó lo lắng. Có phải tại vì lúc nãy chị chạy quá nhanh không, mới đây nó mới thấy chị mà. Tại sao chị lại gặp tai nạn rồi, tâm trí nó rối bời

__Ra cổng đi, anh tới - Hoàng dặn dò

Khoảng tầm 10 phút sau, Hoàng đón nó tại cổng nhạc viện. Hoàng đưa nó tới bệnh viện Lê Lợi, đứng trước cửa bệnh viện lúc này cũng có 1 ca tông xe người bị tông máu bê bết, hình dạng hình như không còn nguyên vẹn làm nó lại nhớ tới 8 năm trước. Bất giác nó đưa tay lên đầu, nó sợ, nó sợ cái bệnh viện này.

__Em làm sao vậy?- Hoàng thấy nó tự nhiên ôm đầu thì lo lắng, quan tâm hỏi. Bởi lúc này anh thấy lo cho nó hơn tất cả mọi thứ

__Em...sợ bệnh viện- Nó ôm chặt lấy Hoàng, lấy anh làm chỗ dựa thật vững chắc.

Hoàng hiểu điều đó, vòng tay ôm lại nó nhưng nhanh chóng đẩy nó ra vì anh phải làm cho nó phải đối mặt chứ.

__Nhắm mắt lại, một tay nắm lấy bàn tay của anh, anh sẽ dẫn em đi - Hoàng đành phải làm cách này, anh không thể nó đau khổ

Nó nghe theo lời anh trong vô thức, có lẽ lúc này cách này là cách hay nhất. Nó đi sau, anh đi trước dẫn đường cho nó đi từng bước một, nó cảm giác như có rất nhiều người ở đây và đều dạt ra 2 bên cho anh và nó đi đến cửa phòng cấp cứu. Trước cửa phòng cấp cứu anh mới buông tay nó ra và

__Mở mắt ra nào - Hoàng cười nhẹ

Theo lời của anh, nó mở mắt ra do nhắm mắt từ nãy tới giờ nên khi mở mắt nó hơi bị hoa mắt do ánh sáng. Nó thấy anh họ nó, Kib, Ken, Bun và Băng...tất cả người đứng đầu trong F7 đều đang tụ họp ở đây. Sao nó thấy mọi người đều rất tâm trạng thế này, làm nó cũng nao lòng theo. Nhìn vào cửa phòng cấp cứu Hoàng thở dài, chuyện này anh không thể ngăn chặn được dù đã cố gắng hết sức...

3 tiếng trôi qua vẫn chưa có động tĩnh gì, mọi người đều rất mệt mỏi. Chỉ còn mỗi anh họ nó đang đứng nhìn vào cửa phòng cấp cứu còn mọi người ngồi hết trơn rồi

__Anh, Đứng chi vậy? Ngồi xuống đi - Nó thấy thương anh họ nó quá

_Không thể - Anh nó thở dài rồi lại tiếp tục nhìn vào cánh cửa vô vọng ấy. Cánh cửa có thể cướp đi mạng sống của người ở trong đó bất cứ lúc nào

Nó thấy vậy cũng bất lực ngồi xuống cạnh Hoàng, dựa đầu vào vai anh và thầm cầu nguyện cho chị Bam. Lúc này hành lang bệnh viện tỏa ra sát khí rất nặng nề là của Bun, cậu này giờ chẳng nói gì, chỉ trưng cái bộ mặt đau khổ ra nhưng cậu giấu đi tất cả.

4 tiếng...Vẫn chỉ có các bác sĩ chạy qua chạy lại để lấy dụng cụ

5 tiếng

Back to your heart

back to your heart

...Tiếng chuông điện thoại nó vang lên, mọi người đều nhìn nó rồi lại trở lại trạng thái ban đầu là mama nó gọi:

_A lô ạ! - Nó trả lời lễ phép

_Con đi đâu giờ này chưa về? - Mẹ nó lo lắng

_Dạ bạn con bị tai nạn, giờ con đang ở bệnh viện ạ! Chắc hôm nay con về muộn xịu ạ - Nó

_Ừ, về cẩn thận nhé! Giờ ba mẹ lên máy bay đi sang Sing đây, công việc ba có chút xịu rắc rối nhé

_Dạ vâng, ba mẹ đi cẩn thận ạ! - Nó

_Ừ vậy nha - MẸ nó

Nó cúp máy nghĩ tới những ngày lại phải ở một mình chán nản, thở dài một cái. Nghe thấy tiếng thở dài của nó, Hoàng đang lim dim mắt thì đột nhiên anh vòng tay anh qua người nó, kéo đầu nó dựa vào vai mình. Mọi người lại tiếp tục chờ

.

8 tiếng...Bác sĩ bước ra cùng với gương mặt mệt mỏi. Anh họ nó là người chạy ra đầu tiên bởi 8 tiếng nay anh chỉ đứng chứ anh không dám ngồi. Anh thấy thật tội lỗi

_Người trong đó sao rồi bác sĩ? - Anh họ nó

_Người.....

_Người đó đã...mất rồi, chúng tôi đã cố gắng hết sức - Ông bác sĩ nói làm cho cả hành lang bệnh viện đã u ám nay lại còn u ám hơn, mang màu sắc tang thương một giọt nước mắt lạnh lẽo rơi trên má nó, tất cả đều mang sắc thái giết người. Anh họ nó thì chạy lại nắm cổ áo bác sĩ

_ÔNG NÓI DỐI PHẢI KHÔNG? ĐIỀU ÔNG NÓI KHÔNG PHẢI LÀ SỰ THẬT PHẢI KHÔNG? - Anh họ nó điên cuồng nắm áo ông bác sĩ giật giật, ánh mắt thì ánh lên sự đổ vỡ. Vì anh, vì anh mà Bam mới bị chết tất cả là vì anh, vì anh đại đột. Ông bác sĩ thì thấy nhức đầu ghê gớm mà không dám ho he gì sợ lỡ đầu tên này cho 1 phát thì vợ con ông vút xó.

_Thôi, bình tĩnh lại đi anh - Nó khuyên ngăn. Cuối cùng anh họ nó cũng bỏ ông bác sĩ xuống, y tá với bác sĩ sợ quá chạy luôn.

_Tại anh, tất cả là tại anh, anh đã hại Trúc - Anh nó ngồi sụp xuống, một tay chống lên mặt mà khóc. Anh đau lắm, anh hối hận cho tất cả mọi việc. Nó thấy anh đau khổ thì lại ôm anh tuy cảnh này làm Hoàng không hài lòng nhưng anh thông cảm cho việc đó.

An empty street, an empty house...Nhạc chuông của Hoàng vang lên làm mọi người chú ý về phía anh.

_A lô- Giọng anh lạnh lùng che giấu cảm xúc

.....

_Ừ, đánh ngay cho anh, anh đến liền - Sắc mặt của Hoàng bây giờ như là ai động đến anh là bị giết liền ngay lập tức. Cúp máy, anh nén cơn giận của mình xuống

_Mọi người, đã tìm ra kẻ tông xe và kẻ chủ mưu - Hoàng thông báo, lúc này mọi người lại ngược lên nhìn

_Là ai? - Bun Lạnh lùng

_Nguyễn Nguyễn Hoàng Văn và chính là em ruột của Bam. Giờ mọi người đi theo tôi, đã bắt được tên đó rồi - Hoàng nói

20. Chương 20

Quay lại hiện tại

_Hahahaha, an ủi nhau đi. Sự thật trong tay tôi. Loe đưa cho tên đó - Văn nằm đau đớn, nói lên tên thuộc hạ đưa cho Hoàng 1 cái máy ghi âm. Nó là một cái máy ghi âm mới có, có thể vừa là thiết bị nghe trộm vừa ghi âm.

_Mày còn định làm gì? - Jen nói trong tức giận

_Từ từ đã em, xem nó định làm gì - Hoàng cầm trong tay cái máy ghi âm. Anh rất tò mò không biết có gì trong đây. Mọi người bao quanh anh, hồi hộp chờ xem trong máy ghi âm có chứa gì, không để mọi người chờ lâu, Hoàng bấm nút play.

Trong máy vang lên 2 giọng nói

_Anh cho tông luôn đi, em thấy ghét nó quá, nó là gì mà dám dấn mặt em cơ chứ - Một người con gái nói với giọng chua chát, thể hiện rõ sự ganh tị với một người nào đó

_hà há Em muốn anh làm gì nào em yêu? - Người con trai giọng hết sức dâm, cười khả ố

_Anh tông chết nó cho em! - Người con gái dứt khoát....

Đối với người nào thì không biết nhưng đối với Hoàng, khi anh nghe câu đầu tiên anh đã nhận ra ngay giọng của nó. Dích xắc giọng của nó, tại sao nó lại làm vậy cơ chứ. Mặt anh biến sắc, dần dần tối đen lại. Đến khi nghe đến câu thứ 3 anh đã ném ngay cái máy ghi âm vào bụi rậm, anh không thể chịu nổi, nó làm thế với anh. Trong đầu anh bây giờ không còn gì khác ngoài 2 chữ “PHẢN BỘI”. Mọi người vẫn không hiểu gì, chỉ thấy mặt Hoàng và mặt nó tối sầm lại

_Cô, cô tại sao lại làm vậy hả? Tại sao? Trúc có làm gì cô? - Hoàng với ánh mắt giận dữ, ra sức nắm lấy vai nó mà lắc. Nó đau, đau lắm, tại sao lại có giọng nó ở trong đây, nó không hề có ý muốn giết Trúc mà, nó thương Trúc còn không hết, tại sao nó lại phải làm vậy cơ chứ

_Nói.Nói mau, nói cho tôi nghe tại sao? Tại sao lại căm như hến vậy hả? - Hoàng thật sự tức giận, nó đã phản bội cậu lại còn âm mưu giết Trúc, nó là con người hèn vậy hả? Đến lúc này mọi người đã nhận ra giọng của người con gái, con trai đó. Bắt đầu nhìn nó bằng những ánh mắt kì thị. Bun cậu đã định ra đánh nó nhưng mà Bằng đã can ngăn lại, và kéo Bun đi. Anh họ nó nhìn thấy cảnh này thì cần mồi chạy trước, anh không thể đứng nhìn cô em họ thương yêu của mình như vậy.

_Đau...em...em..em không làm vậy mà - Mắt nó vô hồn đối diện với khuôn mặt giận dữ của anh, vai nó bị anh nắm đến muốn gãy xương nhưng bù lại gì với vết thương nó đang chịu đựng. Nước mắt nó chảy ngược vào trong, cổ họng nó nghẹn ứ lại. Mọi người nhìn nó bằng ánh mắt khinh miệt, ánh mắt cho những kẻ phản bội, anh cũng vậy. Nó cảm giác như mọi thứ sụp đổ

_Em, hãy nói cho anh biết là không phải vậy đúng không? Đoạn ghi âm kia là giả phải không? - Hoàng kìm chế cơn giận, nói nhẹ nhàng với nó

__Anh không tin em? - Nó với đôi mắt của sự đố vỡ...nhìn anh. Bù lại chấp nhận lại sự cảm thông lại hứng chịu thêm một cơn giận dữ

__CÔ BẢO TÔI TIN CÔ? TIN CHỖ NÀO ĐÂY? HẢ? NÓI XEM - Hoàng lại giận dữ, có lẽ cơn giận của anh đã lên đến đỉnh điểm

Nó cảm thấy như sụp đổ, như bao người con gái khác, nó chọn cách chạy trốn vào lúc này. Nó dùng hết tất cả sức lực còn lại vùng ra khỏi bàn tay như kìm sắt của anh, rồi chạy. Chạy thật nhanh, để không phải đối mặt với những nỗi đau, những vết thương kia. Tại sao mọi người lại không tin nó cơ chứ, trông nó có dã tâm giết Trúc lắm à. Sau khi nó chạy đi, Hoàng nhìn nó bằng ánh mắt đau khổ cùng cực, anh lại làm tổn thương nó rồi. Kib, Ken, Min thì rất bàng hoàng. Ken thì không tin chuyện này là thật có lẽ thằng kia đã làm già.

__Hahahaha, cảnh này thật là vui, sự chia ly - Văn cười khả ố, có lẽ đã chờ giây phút này từ lâu.

__Cười cái bíp - Kib nghe thằng đấy cười tức quá, cảm viên đá gần đấy chơi trúng đầu thằng cờ hó ấy luôn. Dầu sôi lửa bỏng mà cười ày ngất hết cười nha con

Về phần nó, nó chạy rất nhanh, có lẽ nó chẳng nhìn đường

rầm, rầm vì chạy quá nhanh và không nhìn đường nên nó đã bị một chiếc xe tải tông. Nó bây giờ muốn buông xuôi tất cả, tình cảm, sự nghiệp trước mắt. Lúc này đột nhiên trái tim của Hoàng nhói lên

__A, tự dưng đau tim quá - Hoàng nhăn nhó

The whispers in the morning

Of lovers sleeping tight

Are rolling like thunder now....

Tiếng chuông điện thoại của anh vang lên, là số của nó.

__Alo, gì nữa? - Hoàng dằn lòng, phải trả lời lạnh lùng. Bởi vì hiện giờ anh vẫn chưa muốn tha thứ cho nó

__Cậu là người thân của người này, cậu mau đến đây, người này bị tai nạn rồi - Người đàn bà bên đầu dây bên kia thông báo. Hoàng nghe như sét đánh vào tai, cậu hoảng hốt, lo sợ. Đúng là cậu lo sợ sẽ mất nó mãi mãi, cảm giác này sao mà khó chịu đến vậy, sao mà đau đớn đến vậy.

__Đang ở đâu? - Hoàng kìm nén nỗi đau

__Đường Trần Hưng Đạo... - Người đàn bà nghe giọng rất đáng sợ, vội vàng trả lời. Hoàng chỉ cần có vậy, chưa để người ta nói xong, cậu đã vất chân lên mà chạy bộ. Trong đầu cậu bây giờ chỉ có nó, chỉ mong đừng có chuyện gì xảy ra với nó. Giờ cậu mới hiểu cảm giác mất nó đau đớn đến mức nào. Cậu chạy hết sức bình sinh, cuối cùng cũng đến đó được trong 7 phút

Cậu tách đám đông, chạy vào trong, nhìn thấy nó. Và rồi nhìn thấy nó nằm trên vũng máu, bất động lòng cậu quặn thắt, đến bên cạnh nó, ôm nó vào lòng, một giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt hoàn hảo.

__Đủ má, mấy người ở đây làm gì? mau gọi xe cấp cứu - Hoàng hét lên khi thấy nó càng ngày càng xa rời sự sống. mọi người sợ quá, người thì tản ra, người thì cố gắng hạn chế cơn sợ để gọi xe cấp cứu cho nó. Như nghe được tiếng của Hoàng, nó cố gắng mở mắt ra, nhìn anh và mỉm cười, nước mắt của nó chảy xuống tay anh hòa lẫn với máu.

__A..nh...tới...r.- Nó cố gắng nói, quả thật điều ước của nó đã thành hiện thực. ANh vẫn ở bên nó, có xa rồi nó đâu nào. Nó đã an tâm, nhắm mắt lại.

__Em, đừng có nhắm mắt mà, trời ơi! Tỉnh lại đi! - Hoàng đau lòng nắm lấy tay nó rồi lại ôm nó vào lòng.

É i é i Cuối cùng xe cấp cứu cũng tới, chở anh và nó vào bệnh viện.

Anh ngồi chờ ngoài cửa phòng cấp cứu, màu áo trắng của anh loang lổ máu của nó. Anh ngồi xuống ôm đầu, có phải vì anh mà nó bị vậy? Anh thật sự có lỗi nặng mà. Nhưng hiện giờ anh cũng không thể tha thứ cho nó, lòng tin của anh đang bị lung lay bởi đoạn ghi âm đó, bởi giọng nói cay độc của nó trong đó. Mọi

người giờ đã cay độc nó nên dù anh có báo tin thì vẫn chỉ có Ken tới, vì Ken chả bao giờ tin Văn người luôn luôn hãm hại người khác. Ken ngồi xuống cùng với Hoàng chờ đợi nó

_Anh đến rồi sao? - Hoàng hỏi cho có lệ

_Ừ, áo của cậu - Ken trả lời rồi đưa cho Hoàng một cái áo để thay. Bởi nhìn cậu bây giờ giống như người bị thương hơn là người bình thường.

_Cám ơn, tại sao đến cuối, anh vẫn tin Jen? - Hoàng nhận cái áo rồi hỏi lại một câu mà chính cậu rất thất vọng. Tại sao Ken lại có một niềm tin tuyệt đối với nó vậy

_haha, chẳng qua vì lúc đó cậu quá tức giận thôi. Nếu cậu bình tĩnh lại cậu đã có thể phân tích, giọng trong đó...không phải là Jen ...mà là Trúc - Ken bình tĩnh giải thích cho Hoàng hiểu. Hoàng rất bàng hoàng và cố nhớ lại cái chất giọng đó, là của nó cơ mà, tại sao lại là Trúc. Nhưng nếu nói như vậy, nó bị tông xe thế này là do sự sắp đặt sao. Người bị hại là nó chứ không phải Trúc à?

_Trúc có khả năng giả giọng rất tốt - Nhìn thấy vẻ mặt của Hoàng, Ken đoán trước được là Hoàng sẽ hỏi gì. Nghe thấy câu trả lời thỏa mãn với câu hỏi của mình, Hoàng lại tiếp tục suy ngẫm. Vậy người bị hại là nó, cậu đã trách nhầm nó rồi, nếu cậu không mắng nó, tin tưởng nó thì bây giờ nó đã không phải ở trong kia. Có thể nó đã tránh được cái sự sắp đặt đầy đau thương này. Cuộc nói chuyện kết thúc tại đây, cả 2 người con trai đều im lặng.

Bây giờ người ta chỉ nhìn thấy 2 thiên thần đang ngồi đó nhưng lại vô cùng lạnh lẽo. Một người thì lấm lem đầy máu nhưng cái màu đỏ thẫm ấy không giảm bớt vẻ đẹp mà lại tăng thêm phần hoàn hảo cho vẻ đẹp ấy, như sự pha trộn giữa thiên thần và ác quỷ. Một cậu còn lại thì đích xác là thiên thần, bởi vẻ đẹp trai lãng tử, mắt nhắm hờ như suy nghĩ về cái gì đó. Cả 2 người đều tỏa ra sát khí, làm người khác rùng mình.

1 tiếng

2 tiếng

Cuối cùng bác sĩ cũng ra, Hoàng ngược mặt lên

_Có sao không? - Hoàng đối mặt với ông bác sĩ, nói trống không bởi cậu bây giờ chỉ muốn gặp nó

_Chỉ là vết thương ngoài da thôi, chưa có chấn động gì. Gãy xương nhẹ.- Ông bác sĩ cũng trống không đáp lại

_Rồi - Chỉ chờ có vậy, ông bác sĩ vụt chạy luôn. Ông làm sao mà có thể chịu nổi sát khí của 2 chàng trai trẻ này được cơ chứ.

_Vậy anh về nhá, nhóc ở lại - Ken nói, anh còn có lớp học.

_Dạ - Hoàng một mình.

Lết thân vào phòng bệnh nó, nhìn thấy nó mặt trắng bệch chả còn sức sống kia. Anh càng thấy mình có lỗi nhiều hơn nữa. Muốn chạy lại ôm nó nhưng lại sợ nó đau, đành phải ngồi cạnh giường nó thôi

Ken bây giờ chỉ dám nhìn nó từ xa, qua khe hở của cánh cửa, thấy nó đã an toàn, anh rời đi. Cùng với đó, mang một vết thương lòng, từ hôm nay anh sẽ từ bỏ cái tình cảm của mình anh sẽ cố gắng mở lòng với người khác. Tiếng bước chân vang vọng ở hành lang bệnh viện, một dáng vẻ cô độc....

Trong phòng bệnh của nó, Hoàng đang nắm lấy bàn tay nó anh chỉ mong nó mau mau khỏi vết thương ngoài da để anh còn chữa lành vết thương trong tim nó nữa. Anh hiểu nó rất đau, có thể nó đã mất lòng tin ở anh nhưng anh sẽ làm mọi cách để nó hồi phục “vết cắt” một cách nhanh nhất. Nắm chặt bàn tay nó, anh thiếp đi lúc nào không hay.

Sáng hôm sau Hoàng mở mắt tỉnh dậy, nó vẫn nằm đó. Sắc mặt đã đỡ nhợt nhạt hơn hôm qua, nhưng mắt vẫn nhắm nghiền. Những tia nắng ngoài cửa sổ rọi vào phòng nó, có một tia nắng tình nghịch đã chiếu ngang mặt nó. Bây giờ nhắm mắt ngủ, anh mỉm cười nhẹ, thật bình yên, có lẽ lúc nó ngủ là lúc nó dễ thương nhất. Bởi nó không lí lắc nhí nhố như lúc nó tỉnh, nói không ngừng nghỉ, nhưng dù sao anh vẫn thích cái vẻ lí lắc của nó hơn là nó cứ nằm yên như thế này.

Anh đành rời bàn tay nó để kéo rèm lại cho nó ngủ một giấc thật là ngon. Nhưng đột nhiên anh lại thấy ngón tay của nó cử động, có lẽ là nó tỉnh lại. À đúng rồi, anh phải đi gọi bác sĩ xem tình hình thế nào. Anh đứng ngoài cửa phòng chờ bác sĩ, khoảng 5 phút sau bác sĩ ra bảo tất cả đều ổn. Anh chợt sức nhớ ra anh phải đi thay đồ chứ nhỉ, mùi máu làm anh khó chịu, thế mà từ hôm qua tới giờ mãi lo cho nó quá nên chẳng đi thay được. Cái áo hôm qua Ken đưa vẫn nằm vắt vẻo trên dãy ghế hành lang bệnh viện. Chẳng hiểu là nó có duyên với bệnh viện hay sao mà dạo này vào nhiều thế.

Nó mở mắt trong tâm trạng chán nản, sao không để cho nó chết quách đi, cho nó sống làm gì, đến cả anh cũng không tin nó cơ mà. (Lúc này nó không thấy anh đâu, tưởng chỉ có 1 mình) Lại là bốn bức tường trắng cùng với những vật dụng đều màu trắng, nó lại thấy chán hơn. Người thì ê ẩm, đầu thì quẩn băng trắng, chân nó gầy nên khó mà trốn viện được sau quả này chắc để lại khá nhiều sẹo, mà sao bố mẹ nó đi lâu quá nhỉ? buồn ghê thật. Chán quá nên sau khi ngồi dậy cho bác sĩ kiểm tra nó nằm cái phịch xuống giường, bụng đói quá. Haiz kiểu này lại bị bỏ rơi rồi

Back to your heart

Back to your heart....

Tiếng chuông điện thoại dưới gối nó vang lên. Vòng tay qua gối, nó lười biếng nhấc cái điện thoại Samsung Galaxy cả tầng của nó nghe. Là số của mẹ nó

_A ló lờ, mẹ đi sao lâu vậy? - Nó nhớ ba mẹ nó quá đi à

_Không phải mẹ con, ta là bác Trâm đây, bố mẹ con...bố mẹ con..- Bác nó vừa khóc vừa nói

_Bố mẹ con làm sao ạ? - Nó hỏi lại

_Bố mẹ con bị tai nạn...mất rồi..con đang ở đâu để ta tới - Bác nó thông báo thật sự bác nó rất thương nó

Nó nghe xong tin này, nước mắt nó bắt đầu chảy, đánh rơi chiếc điện thoại. Cánh cửa phòng bệnh nó bật mở, là Hoàng, đúng anh cũng nghe một cuộc thông báo của mẹ anh có nội dung giống như nó và anh biết, nó đang cần một điểm tựa. Thấy nó thất thần, điện thoại thì rơi xuống nền nước mắt chảy, môi mím chặt đến muốn bật máu. Có lẽ là nó đang kiểm chế nỗi đau, anh chạy lại ôm nó vào lòng

_Nín đi nào - Hoàng ôm nó trong vòng tay của mình, anh cố gắng chữa lành vết thương của nó. Nó rất bàng hoàng, nó không tin đây là sự thật, có lẽ bác nó chỉ trêu nó thôi mà

_Anh ơi, là giả đúng không? tất cả là giả phải không? - Nó đau đớn

_Ừ là giả, là giả...nín đi, đừng khóc - Hoàng lại siết chặt vòng tay hơn. Nước mắt nó chảy xuống áo anh, những giọt nước mắt ấm nóng, điều đó làm anh đau hơn nhiều. Nghe những tiếng nấc của nó mà lòng anh như bị xé nát, sự thật này quá phũ phàng với nó.

_Haha..anh lại lừa em nữa rồi - Nó buông anh ra, cười như người bị điên. Đúng nó đã điên thật, có lẽ nào bố mẹ nó lại mất rồi chứ.

Nhìn thấy nó như vậy, lòng anh lại càng xót xa. Lại ôm nó vào lòng, vỗ về nó.

_mọi chuyện sẽ ổn thôi, giờ em ngủ đi nhé - Đặt nó xuống giường, anh hôn lên trán nó. Mong mọi chuyện vào ngày mai sẽ ổn. Anh lại hát cho nó nghe

Actually if you know this

but when we first met

I got so nervous

I couldn't speak

In that very moment

I found the one and

my life had found its missing piece

So as long as I live I'll love you,
will have and hold you
You look so beautiful in white
And from now til my very last breath
This day I'll cherish
You look so beautiful in white tonight
What we have is timeless
My love is endless
and with this ring I say to the world
You're my every reason
You're all that I believe in
With all my heart I mean every word
Nó bị giọng hát ấm áp của anh anh cuốn vào giấc ngủ.....

21. Chương 21

Sáng hôm sau, nó cùng Hoàng về nhà nó. Không khí tang thương, mọi người nhìn nó bằng ánh mắt thương hại. Nó thầm cười trong bụng, bây giờ mình trở thành người mồ côi rồi. Trong suốt quãng đường đi vào nhà nó, nó đã kìm nén hết tất cả mọi cảm xúc, mặt nó bây giờ lạnh băng. Điều đó làm Hoàng đi bên cạnh không khỏi lo lắng, anh siết chặt tay nó trong bàn tay mình hằng mong truyền được hơi ấm của mình cho nó.

Mọi nỗ lực của nó đều đổ sông đổ bể khi nó nhìn thấy quan tài của ba mẹ nó nằm ở giữa phòng khách. Nhìn thấy nó, mọi người đều đứng dậy có lẽ chỉ cần sự xuất hiện của nó nữa là xong.

_Con, tay con làm sao vậy? - Bác nó chạy lại lo lắng hỏi

_Bác Trần...con...đã thành mồ côi rồi sao? - NÓ ôm bác nó, nước mắt bắt đầu rơi. Những giọt nước mắt trong như pha lê rớt xuống áo bác nó, rơi xuống sàn nhà. Mọi người khi chứng kiến cảnh này, không ai không rơi những giọt nước mắt thương cảm. Có lẽ đây là vết thương lớn nhất đối với nó, đúng nó mất ba mẹ nó rồi. Còn bao nhiêu thứ nó chưa thể làm cho bố mẹ nó cơ mà, tại sao lại rời bỏ nó cơ chứ

_Con à, con còn có ta cơ mà, đừng khóc con ơi, ta sẽ thương con thay phần của bố mẹ con, ta sẽ chăm sóc con - Bác nó rơi những giọt nước mắt. Bác hiểu đây là nỗi đau lớn nhất của đời người, nỗi đau mất đi cha mẹ, và lại nó còn quá nhỏ. Buông bác nó ra, nó lại thấp nén nhang cho bố mẹ nó, ngẩng nhìn ảnh, nó lại càng đau lòng hơn. Không khí trở nên đau thương hơn bao giờ hết, từ giờ nó sẽ thay đổi, nó phải tìm ra ai là người hại bố mẹ nó chứ. Thấp xong nén nhang nó lại góc phòng, ngồi xuống nhìn lại kỉ niệm. Ánh mắt thất thần, đã thôi khóc và ánh mắt ấy nhìn xa xăm như chẳng có điểm dừng. Giờ nó đang thấy bố mẹ nó hiện hữu ở đây, cùng với nó, với những kỉ niệm chẳng thể quay lại....

Mọi người lại an ủi nó, mỗi người một câu, nhưng chẳng có ích lợi gì

_MÁY NGƯỜI CÚT HẾT CHO TÔI, TÔI KHÔNG CẦN THƯƠNG HẠI, CÚT HẾT CÚT!!!! - Nó cảm giác như là người bất hạnh nhất trái đất này vậy, an ủi hả, thương hại hả? nó không cần. Mọi người thấy nó quát vậy hơi đáng sợ nên cũng tản ra, mỗi người một ngã. Hoàng chứng kiến từ đầu đến cuối chỉ muốn lại ôm nó vào lòng để nó khóc hết cũng như trút hết bầu tâm sự kia.....

Hết ngày hôm đó, mọi người đi đưa tang, nhưng nó không đi. Phải nói là nó không dám đi, không dám đối mặt....

Nó vẫn ngồi ở góc phòng, ánh mắt đảo khắp căn nhà như tìm kiếm một thứ gì đó thân quen. Nó đã ngồi đó 3 ngày nay, dù có dụ ăn uống nhưng nhất quyết nó vẫn không đi, mọi người bắt lực đành để nó ngồi đó. Hoàng luôn luôn bên cạnh nó rồi. 3 ngày nó không ăn uống không nói một lời nào, chỉ ngồi đó và lâu lâu xuất hiện những giọt nước mắt đau thương trên khuôn mặt kia nhưng nhanh chóng bị nó gạt đi

_Nếu em muốn khóc, dựa vào vai anh - Hoàng nói rồi đẩy đầu nó vào vai mình. Theo quán tính, đầu nó tựa vào bờ vai anh. Nhắm mắt lại, nó đã mệt mỏi trong 3 ngày nay, nó đã muốn chết theo ba mẹ nó nhưng không thể. Đành tựa vào vai anh mà khóc nức nở. Từng tiếng khóc của nó như xé nát lòng anh, nước mắt rơi ướt đầm vai áo anh, từng giọt nước mắt chảy xuống cùng với tiếng nấc. Nó khóc rồi thiếp đi trên đôi vai vững chắc của anh, anh cũng để yên nó ngủ có lẽ 3 ngày nay nó đã không chớp mắt rồi. Anh nhắm mắt lại, thở dài, cầu mong ọi đau thương qua nhanh

_Ngủ đi, rồi sáng mai dậy mọi nỗi buồn sẽ tan biến em nhé !- Anh thì thào vào tai nó, hôn lên trán nó....

22. Chương 22

Nó đã chìm vào trong giấc mơ kinh khủng, từ việc anh không tin nó, hắt hủi nó, rồi tiếp đến là việc nó nhận thấy nó đã mất bố mẹ nó. Thật đau đớn, tại sao không tha cho nó ngay cả trong giấc mơ cơ chứ, nó muốn quên, nó muốn xóa sạch trí nhớ. Nó dường như mắc kẹt trong cái thế giới đầy sự đau thương đó, không tài nào thoát ra được, nước mắt nó bắt đầu rơi làm sao để nó có thể rời xa cái sự thật đau buồn đó đây.

_Ngọc, Ngọc, tỉnh dậy đi! - Hoàng lay lay má nó, anh đang ở dưới nhà thì nghe thấy tiếng khóc, vội chạy lên đây thì thấy nó đang gặp ác mộng. Sau một hồi lay lay, nó cũng tỉnh dậy, đôi mắt thần thờ chứa đầy sự đổ vỡ.

_Anh...anh ơi, em...- Nó vội ngồi dậy ôm chầm lấy anh mà khóc, mà vội đi nỗi đau.

_ Nào...em sẽ vượt qua thôi, cô lên!- Hoàng ôm lại nó, anh vỗ nhẹ lên lưng nó....

Sau một hồi khóc đã đời, nước mắt nó đã ngừng chảy, phải nói đúng hơn là không còn nước mắt nữa. Mắt nó khô ráp, đau xót nỗi đau thể xác cộng với nỗi đau của tâm hồn làm nó không muốn sống trên đời này, tuy nhiên ý nghĩ đó nhanh chóng được nó gạt ra khỏi đầu.

_Bác sẽ cho con sang Singapore du học, con sẽ làm lại mọi thứ - Bác nó ngồi đối diện với nó, nhâm nhi tách trà. Bác nó muốn nó quên đi mọi thứ, hay con để che giấu một thứ gì đó khác.

_Dạ - Nó chán nản đáp, đúng là nó rất muốn rời khỏi nơi này, nơi của đau thương.

_Con đi cùng Ngọc nhé Hoàng! - Mẹ Hoàng nói, cô coi nó như con ruột của mình . CÔ đã xác định là sau này nó sẽ là con dâu của mình rồi.

_Dạ vâng - cũng như nó, anh chán nản đáp lại cho có lệ. Nhìn sang nó thấy nó lạnh lùng, chẳng nói gì

_2 con sẽ đi vào ngày mai chuyến bay 10h sáng, đi càng sớm càng tốt. Giờ 2 con lên lầu nghỉ đi - Bác nó nghiêm nghị nói

_Dạ - 2 người đồng thanh. Bước lên phòng....

10h sáng hôm sau, cả 2 người đều lên máy bay. Đưa đi 1 tâm hồn non nớt nhưng đã trải qua rất nhiều vết thương, 1 người còn lại sẽ là người chữa lành vết thương. Cảnh chia tay không có những cảnh sụt sùi, không một lời tiễn biệt của một ai. Chỉ là 2 cái bóng đi cùng nhau, người con gái lạnh lùng đôi mắt vô hồn thu hút khá nhiều ánh nhìn của mọi người bởi cái vẻ ngây thơ nhưng lại thờ ơ, người con trai với vẻ bề ngoài hoàn hảo đến từng chi tiết, lo lắng cho người con gái đi bên cạnh. Mỗi người trông có vẻ tương phản

nhau như khi ghép 2 người vào với nhau lại trông như một bức tranh hoàn hảo, không thiếu một cảm xúc nào. Giờ phút này sẽ chấm dứt cho sự đau thương, từ giờ sẽ chỉ có hạnh phúc.....

4 năm sau Tại sân bay Tân Sơn Nhất có một cặp trai tài gái sắc vừa bước ra khỏi cổng ra vào. Người con gái sở hữu nét đẹp tự nhiên, mái tóc được duỗi thẳng, thả xuống màu nâu, đôi mắt sâu thẳm chẳng ai có thể nắm bắt được, làn da trắng mịn, mặc một chiếc áo cánh dơi màu trắng để lộ bờ vai trắng tón thêm làn da trắng mịn của cô, quần short đen khoe đôi chân dài, đi đôi boot màu nâu cả người cô toát lên 1 sát khí lạnh lùng. Người con trai đi bên cạnh, sở hữu 1 nét đẹp lãng tử, mái tóc ngắn được cắt theo đúng như một thời thượng hiện nay cùng với sống mũi dọc dừa, thân hình chuẩn cao khoảng 1m85, mặc áo thun trơn màu đen, quần tây dài màu trắng, đi giày converse màu xanh đen, đeo kính đen. Mỗi người có 1 vẻ đẹp riêng, tưởng chừng như tương phản nhưng đi cạnh nhau lại thấy như một bức tranh hoàn hảo, đẹp không tì vết. Sân bây cả già, trẻ, gái, trai đều nhìn theo 2 người đó. Đã quen thuộc với cảnh này, người con gái kéo người con trai xuống thì thầm to nhỏ. Ở một góc độ khác, người ta lại tưởng cô gái này đang mi nhệ lên má chàng trai. Chàng trai cười mim, một nụ cười quyến rũ hết tất cả các bà mẹ, bà già, cô nữ sinh nói chung là phái nữ phải xịt máu mũi, còn phái nam thì ghen tị với nhan sắc đó.

Cả 2 người đều biết điều đó nên tránh cho sự việc là bệnh viện quá tải nên nhanh chóng ra khỏi sân bay. Ở ngoài có một người đàn ông chờ sẵn

_Chào tiểu thư, thiếu gia, xin mời vào xe ạ! - Người đàn ông đó cung kính đón 2 người vào chiếc xe BMW màu đen sang trọng.

Cả 2 người bước vào xe, đến lúc này người con gái mới mở mắt kính ra.

_Hình như người Việt Nam chưa được ngắm trai, ngắm gái bao giờ hay sao ấy nhỉ? - Người con gái giọng nhí nhảnh. Phải người con gái đó không ai khác chính là nó, còn người con trai kia thì ai cũng biết nhỉ là Hoàng đấy. Nó bây giờ là một cô gái 19 tuổi, đã tốt nghiệp trường đại học NUS của Singapore về ngành Luật Kinh Tế cùng với cái bằng đại học xuất sắc. 4 năm qua, nó chỉ biết tới học và học, cuộc sống của nó chỉ có học. Nó lạnh lùng đi rất nhiều đến mức đáng sợ, tuy nhiên ở cạnh anh, nó vẫn luôn là nó.

_Xuống xuống em ơi, bay cao coi chừng té - Hoàng trêu nó, anh vẫn luôn yêu nó như ngày nào. Quàng tay qua người nó, anh đẩy đầu nó vào vai mình

_Nghỉ chút đi, từ giờ về tới nhà còn tới 3 tiếng nữa - Hoàng nhắc nhở. Nghe anh nói, nó cũng nhắm mắt mà ngã vào lòng anh thư giãn, nó biết chặng đường phía trước rất nhiều chông gai mà nó phải vượt qua. Anh bây giờ là 24 tuổi, nắm chắc trong tay một chuỗi các khách sạn ở các nước nhờ sự độc đoán và thông minh của anh. Ở tuổi này anh đã có một sự nghiệp vững chắc và tiếng tăm. Dù tốt nghiệp bằng đại học Luật hạng ưu nhưng anh lại quyết định đi làm kinh doanh, từ 2 bàn tay trắng, anh đã xây dựng lên một sự nghiệp mà ai cũng hằng mong ước.

4 năm qua, là một quãng thời gian không dài mà cũng chẳng ngắn gì. 2 người đã chung sống với nhau nhưng chưa làm gì vượt quá giới hạn cho phép. Anh tôn trọng nó và anh sẽ cầu hôn nó một cách đúng đắn. 4 năm qua, ngoài thời gian ở trường thì thời gian ở nhà là thời gian hạnh phúc nhất đối với 2 người. Anh luôn nhường nhịn nó, chăm lo cho nó như một người bố. Tất nhiên sống chung không thể nào không có mâu thuẫn, cãi nhau, nhưng lần nào anh cũng là người xin lỗi trước, lần giận lâu nhất cũng chỉ 3 ngày là nhiều lắm rồi. Cái lần ấy là nó đi ra thư viện mà chẳng báo cho anh, làm anh tưởng nó có chuyện gì đi tìm, chạy khắp trường khổ nỗi NUS chẳng nhỏ gì, chạy hụt hơi, đến lúc tìm bờ hơi tai đi ra cổng trường thì thấy nó đang ngồi chơi với gián (Bố tay) thế là anh giận nó 3 ngày luôn. Báo hại nó phải ăn mì tôm 3 ngày bởi vì anh có nấu cơm cho nó đâu nhưng mà nhớ nó quá nên anh phải xin lỗi trước.

Đúng cuộc sống hạnh phúc là vậy một cuộc sống mà ai ai cũng mơ ước. Nó không muốn về Việt Nam chút nào cả, bởi nơi này là nơi xuất phát mọi đau thương mà nó không muốn nhớ về nhất. Nhưng sự thật vẫn là sự thật là nó phải về để trả thù cho bố mẹ nó. Bởi vì thế nó đã xin vào trường đại học Ngoại Thương khoa Luật Kinh Tế để che lấp thân phận giờ mới là một cô sinh viên bình thường. Đương nhiên với cái bằng đại học xuất sắc trường đại học quốc gia Singapore, nó dễ dàng có thể xin vào đại học Ngoại thương mà chẳng cần phải thi thố ắt công.

Quãng thời gian 3 tiếng trôi qua nhanh chóng, nó đã về Vụng Tàu, nơi nó sinh ra và chính là nơi bắt đầu của những hận thù đau thương.....

Trong quãng thời gian 4 năm nó đi, nó nghe tin F7 đã tan rã, mỗi người một ngã, chẳng ai đi theo con đường xã hội đen bởi càng lớn người ta càng nhận thức được đi theo con đường ấy thật là trẻ con.

_Thưa cậu chủ, đã tới nhà cậu - Ông quản gia cung kính

_Ừ, bác xuống cho người bỏ va li vào phòng hộ cháu, đưa cháu chìa khóa xe đi ạ - Hoàng nói

_Dạ đây thưa cậu chủ, bà chủ bảo là tối bà chủ mới về được ạ - Ông quản gia đưa cho Hoàng một chiếc chìa khóa rồi mau chóng xuống xe, gọi người ra khiêng mấy cái va li mấy chục kí vào. Trong thời gian đợi người ra khiêng đồ khỏi xe, Hoàng có trọng trách cao cả là gọi con gấu ham ngủ đang ôm anh ngủ ngon lành thế kia dậy

_Gấu, dậy nào! - Hoàng hôn nhẹ lên trán nó, đánh thức nó dậy. Anh luôn làm vậy vào mỗi sáng và kết quả sau đó

_Ừ...cho em ngủ....thêm tí - Nó mắt nhắm mắt mở, lại quàng tay ôm anh chặt hơn. Công nhận người anh ấm thật đấy lại thơm nữa chứ mùi bạc hà là mùi nó thích.

_Hết chịu nổi luôn nè, dậy đi tới nơi rồi - Hoàng bó tay chịu thua nó, thấy nó ôm cứng mình chả buông thì anh vừa thấy vui vừa thấy bức bối. Bức bối là gọi mãi chả được, cứ mở được 1 mắt ra là lại nhắm tịt vô

_Ừay, anh keo ghê - Nó ngồi thẳng dậy, lấy 2 tay dụi dụi mắt, miêng chu chu ra. Cữ chỉ của nó rất dễ thương làm anh không chịu được bèn mi nhẹ lên môi nó làm nó tỉnh hẳn ngủ

_Anh làm cái gì á? - Nó mở to mắt dụi dụi môi

_Hỉ hì, làm em tỉnh ngủ, giờ tỉnh chưa nào?- Hoàng cười nhẹ, sao mà nó có thể làm tim anh đập mạnh vậy chứ, thật hết chịu nổi mà

_Ặc, lần sau đừng có làm kiểu đó nghe chưa? mà sao hổng xuống xe đi, ngồi trên đây chi ngạt thở quá ờ - Nó cảnh cáo rồi lại kêu la.

Nghe thấy nó nói vậy, anh bước xuống xe, nó định xuống theo mà anh đóng sập cửa xe lại làm nó xém nữa thì đập mặt. chơi gì mà ác vậy trời

_Anh...anh ác!- nó kêu la khi bị một phen hoảng hồn

_Haha, ở yên trong đó, anh sẽ dẫn em tới một nơi- Hoàng nhanh chóng lên ghế lái và cho xe chạy

_Đi đâu ớ? - Nó hỏi

_Đi đâu tí biết, hỏi lắm, đánh bây giờ - Hoàng rắn đe

_Ặc, lại bạo lực, thôi kệ anh ấy! xớ, hổng thèm - Nó ghét, móc chiếc túi xách màu nâu lấy cái điện thoại samsung note của nó ra quậy. Lần này, nó bất giác đụng phải cái gì đó, lôi ra đó chính là cái điện thoại samsung cũ rích hồi xưa của nó đó là quà sinh nhật bố nó tặng cho nó, một giọt nước mắt chảy nhưng nó đã lau khô ngay sau đó. Ở hàng ghế trước, anh thấy hết tất cả, anh hiểu nó chưa thể quên được cái sự thật phũ phàng năm nào, chú tâm vào lái xe bỏ mặc nó tự lo ình. Mau chóng cất cái điện thoại đó vào, và chuyên tâm nghịch ngợm. Khoảng tầm 10 phút lái xe, chiếc xe đã đỗ trước một căn nhà xanh toàn bộ, chính là màu nó thích ngày xưa nhưng lại là màu nó căm ghét hiện tại. Bởi Nó và bố nó có cùng chung sở thích là màu xanh cỏm.....

Bước xuống xe, đứng trước căn nhà, bao nhiêu kỉ niệm lại ùa về với nó. Có vẻ màu sơn đã ố theo thời gian, 4 năm qua chắc chả có ai ở trong đó. Tuy nhiên vẫn có người quét dọn căn nhà, lục tìm trong túi xách, nó lấy ra một chùm chìa khóa. Tra khóa vào ổ, tất cả vẫn còn y nguyên. Bước vào căn nhà, tất cả những dụng cụ không bị thay đổi, sờ tay lên từng đồ vật đều gần với tuổi thơ của nó. Hoàng bây giờ không biết làm gì chỉ đi theo nó, mong có thể đỡ nó lúc nó đau khổ. Nó thấy bàn thờ bố mẹ nó được đặt ở phòng khách, nhang hương đầy đủ. 2 bức ảnh nhìn nó cười hiền hậu,... Tất cả, tất cả mọi thứ tràn về kí ức của nó, ngồi bệt xuống sàn nhà, nó khóc. Nó cần trả thù cho bố mẹ nó, nó cần tìm ra sự thật và nó sẽ không tha cho bất kì ai làm hại đến gia đình nó. Hoàng nhẹ nhàng ôm nó vào lòng mà an ủi, 4 năm qua anh luôn làm vậy, những lúc nó đau khổ, anh luôn an ủi nó bằng những lời khuyên chân thành nhất. Khi nó bị chọc là đứa

mồ côi, đi học về nó chỉ biết ôm anh mà khóc, từ đó nó tập quên những lời chọc đó bằng cách học, học thật giỏi.

_Tại sao, tại sao 4 năm qua anh luôn tốt với em? Em là người con gái tồi mà - Nó nói trong nước mắt, nó thấy nó ích kỉ lắm chứ. Chỉ luôn làm khổ anh chứ cho anh hạnh phúc gì đâu

_Ngốc nữa nè, anh chỉ cần em bên cạnh là hạnh phúc rồi, anh yêu em - Hoàng nói rồi lại đẩy mặt nó vào ngực mình, để có thể nghe tiếng trai tim anh đập, để biết rằng anh yêu nó đến mức nào.....

Cùng với tiếng nấc, không khí trở nên nặng nề hơn. Ngồi với nó ở tầng 3 ngắm nhìn toàn cảnh,

_Giờ mình về nhé, mẹ anh đang chờ - Anh nhìn đồng hồ rồi nói

_Dạ vâng, hì- Nó gượng cười, đi theo anh xuống nhà. Khóa cửa cẩn thận, nó và anh trở về căn nhà của anh mang theo những hận thù sâu sắc trong lòng nó.....

23. Chương 23

Vừa về tới cổng nhà Hoàng, nó đã mở ngay cửa xe, chạy xồng xồng vào nhà

_Má mii ới ời - Nó la ó chạy thẳng vào nhà làm cả nhà đều bó tay với con nhỏ này, sao mà có lúc thì lạnh lùng, có lúc thì nhí nhố không chịu nổi vậy nè trời. Thấy chiếc dép mỗi nơi một chiếc, chạy vào ôm người phụ nữ đã đứng tuổi nhưng rất đẹp, bà mang một vẻ đẹp của sự quý phái, dù đã ở tuổi 50 nhưng da bà không tồn tại một nếp nhăn nào, quả là một người phụ nữ đẹp.

_Ta nhớ con ghê!- Người đó hiền dịu nói, cũng ôm lại nó. Người phụ nữ đó chính là mẹ của Hoàng, người nó coi như người mẹ thứ 2 của nó. Bà thương nó còn hơn con đẻ của mình (tất nhiên rồi) làm ai đó rất là GATO.

_Má mi có khỏe không nè? - nó hỏi han rồi đưa 2 tay lên áp má bà, lắc lắc (chịu con này)

_Ế ế, bỏ ta ra, ta....ta..vẫn khỏe....thả ta...ra - bà Lan nói trong khó nhọc khi cứ bị nó lắc.

_Sao 2 người cứ như là con nít ý nhỉ? - Hoàng nói khi thấy 2 người cứ ông ọ. Trong khi đó thì anh phải đi cất xe, đem túi vào cho nó.

_À quên, má miiiiiiiiiiiiiiiiiiii- Hoàng cũng chạy lại ôm, nhưng bà Lan nhanh chóng dịch sang một bên tránh cái ôm đấy làm anh mất đà suýt nữa té không phải dân học võ lâu năm chắc đập cái bản mặt đẹp trai này lâu rồi quá - Hoàng nghĩ thầm.

_Má chơi kì...- Vừa chỉnh lại thế đứng vừa sửa lại giọng. Thật là quê quá đi mà, nó thì đứng cười ngặt nghẽo, hờ hờ. Lần đầu tiên nó thấy anh bị quê như vậy thiệt là mắc cười quá đi mà.

_Mày mà ôm má có mà gãy xương má à, má chỉ để cho bé con ôm thôi ha - Vừa nói bà vừa quàng tay, bá vai, bá cổ nó làm cho anh càng quê độ hơn. mặt anh nhăn nhó thấy vậy nó càng cười to hơn nữa, tức quá anh bỏ lên lầu luôn, đóng cửa cái rầm. Thấy anh có vẻ giận giận nó liền xin phép bà Lan lên lầu xem thế nào

_Thôi má mi, con lên lầu nhá, giận rồi kìa - Nó nói rồi liếc mắt theo đường đi của anh. Chưa để bà Lan đồng ý, nó đã chạy lên lầu luôn, để lại bà Lan một khuôn mặt khó hiểu

_Thiệt là khó hiểu quá đi à! - Bà Lan quay mặt sang ông quản gia đứng chứng kiến nãy giờ và nói

_Con trẻ bây giờ bỏ rơi mình chạy theo trai hết rồi, hazzzzz,kệ, ta đi nấu ăn- Tự biên tự diễn một mình, bà nhảy chân sáo vào bếp vừa nhảy vừa hát là lá la làm cho người hầu thấy kinh ngạc. Mọi hôm bà chủ lạnh lùng khó tính thế nào mà hôm nay còn vừa đi vừa nhảy chân sáo thế kia hả trời, đúng là có sức hút mà..

Nó leo tót lên lầu, đứng trước cửa phòng anh, một cánh cửa đen sì sì, dán dòng chữ màu trắng “KHÔNG PHẬN SỰ, MIỄN VÔ” to đùng. Điều này làm nó bật cười, mình có nên bắt chước không nhỉ, ý tưởng sáng tạo, không đụng hàng. Gõ cửa phòng anh, nó chờ đợi bản mặt đáng ghét của anh

_Chuyên gì?- Anh giả vờ hỏi lạnh lùng

_Em cũng không biết nhưng hình như là em....làm người nào nào...ấy ấy...giận giận rồi thì phải - 2 chân nó cọ cọ vào nhau, mặt cúi xuống nói. Nhìn thì cứ tưởng nó đang hối lỗi, nhưng mà thật sự là nó đang nín cười.

_Thì sao - Lại lần nữa lạnh lùng, thật là giờ anh muốn tha thứ cho nó lắm nhưng muốn trêu thử

_Thì muốn xin lỗi chứ sao? xó!- Bực mình nó đẩy anh chạy thẳng vào phòng anh. Anh bị đẩy bất ngờ nên mất đà chân phải quơ lung tung chẳng may đẩy cánh cửa vào, mà bàn tay phải của anh vẫn trên thành cửa thế là thành kẹp tay

_Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa - tiếng hét chói tai, long trời lở đất vang lên, làm cho nhà anh nứt thêm mất vết, móng nhà thì sụt thêm mấy phân. Mấy người làm định chạy lên xem cậu chủ ra sao nhưng bị bà Lan giữ lại, để yên cho tụi nó làm việc, bà cười nham hiểm, kiểu này chắc bà sắp có cháu...Đang ngẩn ngía nội thất phòng anh, khá là đẹp nhỉ, phòng sơn màu đen nội thất trắng, bỗng nhiên nó bị một tiếng hét làm cho say xẩm mặt mày

_Gì ớ gì ớ? Động đất, cháy nhà ở đâu đó? - Nó sau cơn hoảng loạn nhờ tiếng hét của anh thì vẫn chưa hoàn hồn

_Động đất gì mà động đất, đau quá nè, huhu, bàn tay vàng ngọc của tôi - Anh suýt xoa, nó thấy tay anh bắt đầu sưng lên nên chạy lại xem thế nào thì bị anh ôm vào lòng luôn, thế là giờ nó nằm gọn trong lòng anh

_Ế, thả ra coi tay anh thế nào nào? có đau không trời ơi, thả ra?- Nó lo lắng, cố gắng đẩy anh ra nhưng lại bị anh ghì chặt vào người anh, có lẽ nó là liều thuốc hữu hiệu nhất cho bàn tay anh hiện giờ

_Ồ yên nào, em mà ngộ nguậy thì tay anh đau hơn đó - Anh nói vậy thì nó cũng im luôn, vòng tay ôm lại anh, có lẽ đối với nó anh chính là động lực sống duy nhất của nó.

_Anh kì! thả ra ê, ôm vậy mỗi - nó rên mà anh cũng phải phì cười. Có ai như nó không? mỗi ấy trời, nó gây thương tích cho anh thế này mà, muốn lìa mấy ngón tay khỏi bàn tay luôn. Buông nó ra anh leo lên giường, nó không theo mà lật đật chạy lại góc phòng nơi có hộp cứu thương, tìm thuốc bôi giảm đau cho anh, tay anh sưng thế kia cơ mà.

_Nè, chìa bàn tay ra coi coi - Nó ra lệnh sau khi miệt mài tìm kiếm hộp thuốc quý giá này. Dù gì cũng là lỗi của nó nên nó cảm thấy có trách nhiệm một tí

Anh ngoan ngoan chìa bàn tay ra cho nó bôi thuốc vào. Nhìn nó tỉ mỉ bôi thuốc lên tay anh, lâu lâu lại còn thổi thổi, làm anh cảm thấy yêu nó hơn, anh sẽ dùng cuộc đời này để bù đắp hết tất cả những vết thương mà nó phải chịu. Anh sẽ không cho nó bước vào con đường của hận thù, nhưng để gì đâu. miên man với những suy nghĩ của mình

_Ông nội ới, suy nghĩ gì đó? - Nó sau khi hoàn thành tác phẩm thì rất mãn nguyện. Nhưng cái bắt gặp cái vẻ ngơ ngơ như bò đội nón của anh thì muốn đâm vào mặt, thương tình vừa bị mình hành hung nên không đâm nữa, nhẹ nhàng hỏi hỏi rồi quơ tay thôi.

_Có gì đâu, bắt đền em đó, muốn lìa ngón ra khỏi bàn luôn nè - Anh lại chìa bàn tay trước mắt nó như trêu ngươi làm nó chóng cả mặt. Nó thấy ghét quá đập cái bộp ngay cái bàn tay đó làm anh lại một phen đau thấu xương

_Hay, sao em ác quá vậy hả? - Hoàng hỏi, lại xoa xoa cái tay, sao lại có thể đối xử với bệnh nhân vậy chứ

_Ác đâu bằng anh ble'- NÓi xong nó lè lưỡi, chạy ra khỏi phòng anh luôn (sợ bị đánh đó). Sao cái con gấu này lúc nào cũng làm anh phải yêu nó hết vậy, đứng dậy đóng cửa phòng lại anh bước vào phòng tắm làm gì đó chả biết.

Nó sau khi rời khỏi phòng anh mới thấy hối tiếc, chưa ngắm nghía được gì, thôi kệ, thời gian còn dài. Bước sang căn phòng được chuẩn bị sẵn cho nó, cũng giống như phòng anh, 4 bức tường đều là màu đen mang lại sự cô đơn nhưng có điều đặc biệt là đồ vật lại là màu tím điều đó làm căn phòng ấm áp hơn nhưng lại mang không khí buồn vô hạn. Hợp với gu nó thích, nó thầm cảm ơn má mi yêu dấu của nó, phòng nó còn có cửa sổ nữa, có thể nhìn thấy khu vườn bên ngoài, lại mở cửa sổ ra, một làn gió mát thổi qua tóc nó mang mùi hương bạc hà, thật dễ chịu. Phòng nó có đầy đủ tiện nghi, có cả thảm nhay au nữa kìa, tầng dưới ai mà ở chắc sẽ chết với nó vào đêm. Nhanh chóng lấy đồ trong va li chạy vào phòng tắm, xả stress sau một ngày căng thẳng. Thật sung sướng khi bồn tắm đã được chuẩn bị nước nóng sẵn, điều đó làm nó thật là vui, mùi hoa Iris làm nó dễ chịu, bao nhiêu mệt mỗi ngày hôm nay đều tan biến vào làn nước ấm đó...

Nó tắm xong, đi xuống dưới lầu thì đã thấy anh và mẹ anh đang ngồi đó ăn cơm rồi

_Con, vào ăn cơm với má mi nào - Vừa ăn bà Lan vừa chỉ vào bát cơm để đó

_Thôi mọi người ăn đi ạ, con mệt lắm, chả buồn nhai đâu, ngồi đây chơi với mọi người thôi - Nó uể oải đáp, thật sự trong người nó rất mệt chắc tại do có mấy trận khóc với nghịch với anh lúc nãy

_Con mệt thì lên lầu nghỉ đi, ngồi đây làm gì - Bà Lan cầu nhàu, ai bảo nó chinh cái mặt đưa đám đó ra làm gì, vừa thấy bực vừa lo

_Dạ nếu má mi đã nói vậy - Nó nói rồi đứng dậy theo cách uể oải nhất có thể, lễnh thễnh bước lên lầu

Nhìn theo dáng nó lên lầu mà bà Lan chán nản, thở dài nói

_Con lên lầu xem nó thế nào, nhanh, lẹ - Bà ra lệnh cho Hoàng. CHỈ chờ có thể, anh bỏ bát cơm, chạy lên lầu luôn. Quả thật anh cũng lo cho nó lắm chứ bộ, mặt như chết trôi thế kia mà.

_Trời, mới nói vậy mà nó lên luôn kìa trời! - Bà nhìn theo bóng con trai và dần dần cũng mất hút sau tầm nhìn của bà. Sao mà chúng nó cứ quần lấy nhau ấy nhỉ, không buông không được hay sao ý.

Bước lên phòng nó, anh không gõ cửa mà vào luôn

_Em...Uống gì mà nhiều thuốc thế kia hả? - Hoàng chạy ngay lại mà quát nó. Chẳng là vừa mở cửa thấy nó đổ khoảng 4,5 viên thuốc gì đó vào tay rồi cho vào miệng mà uống.

_À...dạo này em hay nhức đầu, nên uống vậy đó - Nó ấp úng, như đang che giấu điều gì đó

_Thật không? sao nhìn giống nói dối quá vậy - Hoàng bắt thóp, anh mong nó không bị gì, chỉ là nhức đầu đơn thuần

_Dạ, thật mà, tối nay anh ngủ với em nhé! - Nó đề nghị, bởi giờ nó cần hơi ấm của anh, người nó chả hiểu sao mà tự dưng lạnh toát, đầu óc thì quay cuồng. Lão đảo, nó kéo anh lại giường. Thất nó không ổn, anh đưa tay lên sờ trán nó, cảm giác lúc này của anh là nóng như hòn than (nói quá), sờ đến tay nó thì lạnh toát. Không khỏi lo lắng, anh gặng hỏi

_Em vừa uống thuốc gì? - Anh cố gắng bình tĩnh, thật sự nó đang giấu anh bệnh gì đây

_Thuốc...đau...đ...u - nó cố gắng nói khi cảm giác như bay trên tầng mây, cả người nó không còn trọng lượng nữa, đôi mắt nặng trĩu, nó muốn ngủ. Và sự thật là nó ngất xỉu, Hoàng vội vàng đỡ lấy nó trong vòng tay mình, bế nó lên giường, anh chạy ngay vào phòng tắm lấy cái khăn ướt đắp lên trán nó

Người nó lạnh ngắt thế này đúng là không ổn rồi, anh cần phải sưởi ấm cho nó mới được. Nghĩ đoạn, anh trèo lên giường mà ôm nó vào lòng, mong truyền được bao nhiêu hơi ấm của mình sang nó thì hay bấy nhiêu. Nó thì cảm giác như có một luồng hơi ấm nào đó đang sưởi trái tim nó ấm dần lên, chắc đó lại là anh rồi, hơi ấm này rất quen thuộc, vòng tay này đã an ủi nó suốt 4 năm qua cơ mà. Nở một nụ cười, nó dụi dụi vào cái luồng ấm đấy, thấy nó có dấu hiệu tỉnh, anh nhìn xuống nó.

Thiệt là con bé này, dám giấu anh chuyện bị bệnh làm anh lo muốn chết. Trời cũng đã hừng hửng sáng, bây giờ anh cũng đã yên tâm nhắm mắt mà ngủ một giấc, chứ cả đêm hôm qua nằm ôm với canh nó mà chả chợp mắt được tí nào. Thế là 2 người ngủ ngon lành sau một đêm chập vạt của anh, đúng là một mỗi mà

24. Chương 24

10 giờ sáng

Những tia nắng chói hắt vào mắt nó làm nó tỉnh dậy. Mở mắt ra thấy anh nằm ngay bên cạnh, nó nở một nụ cười nhẹ, biết ngay luồng hơi ấm này là của anh mà. Nhẹ nhàng siết chặt anh hơn, nó dụi dụi mặt vào ngực anh như một con mèo nhỏ. Thấy nó ngộ nguây, anh tỉnh dậy, ngáp ngủ một cái

_Dậy rồi đấy hả? Ồm mà không nói là sao hử? Anh mà không vô thì cứ để sót vậy quá - Anh cầu nhàu, thật sự nghĩ lại tối qua lại thấy bực mình, sao nó có thể giấu anh cơ chứ.

_Em biết...thế nào anh cũng vô mà - Nó nũng nịu nó biết là anh lo cho nó nên mới nói nặng vậy, nhưng dù vậy nó không giận anh mà càng cảm thấy yêu anh hơn. Chắc bây giờ chỉ có anh mới quan tâm nó như vậy thôi, nhắc lại lại thấy tủi thân. Nếu như ngày xưa chắc bố mẹ nó cũng quan tâm cho nó không kém gì anh đâu nhỉ?. Nghĩ vậy, nó càng ôm anh chặt hơn, anh bị ôm như vậy thì hơi bất ngờ nhưng sau đó lại nở nụ cười hiền.

_Bé gốc, đến lúc nào em mới lớn đây? - Anh hỏi

_Đến lúc nào đó, anh thành ông cụ thì em lớn - Nó nhí nhố

_Trời, lâu vậy! vậy là anh phải yêu em từ giờ tới già hả? - Anh

_Không yêu cũng được, em đi với thằng khác - Nó dụi mặt vào ngực anh mà nói. Thật ấm áp và an toàn

_Bậy bậy, nếu em làm vậy, anh sẽ đi theo phá - Anh

_Em thách - Nó mỉm cười

_Em thử đi rồi biết - Anh lại thách nó

_Thôi chả dám, má mi mà biết em bỏ anh, má cạo đầu em mất - Nó ra vẻ sợ sệt, run run.

_Biết thế là tốt - Anh

Kết thúc cuộc đối thoại chẳng đâu vào đâu này, anh và nó chìm vào im lặng. Mỗi người đều đeo đuổi những suy nghĩ riêng của mình. Sau một hồi nằm ôm nhau chán chê mê mải, suy nghĩ hết cái này tới cái kia, tới mức chả còn gì mà suy nghĩ nữa thì anh và nó cũng lết cái thân xác dậy. Anh qua phòng anh thay đồ với vệ sinh cá nhân để chuẩn bị đi làm, còn nó thì chuẩn bị đi xem xem tình hình thế nào để còn lên kế hoạch nữa chứ.

Sau khi quần áo chỉnh tề, thưởng thức bữa sáng cùng với bữa trưa, 2 người đều đi ra khỏi nhà, mỗi người một ngã.

_Chào cô cậu chủ, bà chủ có dặn tối nay sẽ làm tiệc mừng cô cậu chủ mới từ Sing về ạ! - Ông quản gia cung kính

_Tôi biết rồi - Hoàng đáp

_Dạ vâng - Nó đáp một cách lễ phép

Nó thì dắt chiếc airblade màu trắng đỏ của nó ra, phóng nhanh tới trường đại học xem nó được phân vào lớp nào, tiện thể đi mua một số đồ dùng học tập luôn. Anh thì ngồi vào xe, dắt con BMW màu đen sang trọng phóng thẳng tới tổng công ty MIL xem tình hình ra sao rồi.

Về phần nó, phóng trên đường của Vũng Tàu thật là sướng, bởi có rất nhiều gió, gió biển, luôn qua tóc nó. Ngó 2 bên đường nó bắt đầu ghi nhớ tên đường với mấy quán đồ ăn ngon để hôm nào vào thử. Sau khi đăng ký thủ tục nhập học như bao người khác, nó đã căn dặn hiệu trưởng không được để lộ một tí thân phận gì của nó ngay cả tên thật của nó. Bây giờ ở trường nó sẽ có cái tên là Hoàng Huyền Anh, một cái tên rất nữ tính, nó tự tin rằng với khuôn mặt và hình dáng nó bây giờ sẽ không ai nghĩ nó là Hoàng Minh

Ngọc ngày xưa đâu vì vậy nó chả cần phải hóa trang. Bây giờ nó đang đứng trước nhà sách FAhasa, vào chọn lựa những đồ dùng cần thiết cho việc học tập và kế hoạch sau này, nó thanh toán rồi đi thẳng về nhà.

Có lẽ những kế hoạch nó sắp thực hiện tới đây, một số người sẽ đánh giá nó là tàn nhẫn. Nhưng nó mặc kệ, bằng mọi giá nó sẽ phải tìm được người đứng sau vụ này

_Điều tra thế nào rồi anh JIO? - Giọng nó lạnh lùng

_Thưa chủ nhân, theo như tôi tìm kiếm, Anh Thiên Quang hiện tại vẫn đang ở Vũng Tàu còn Anh Thanh Toàn đang ở bên Anh làm bác sĩ ạ - Người đó cung kính đáp lại, hình như đối với người này, nó là một bề trên

_Vậy còn việc tôi nhờ anh về vụ tai nạn 4 năm trước - Nó

_Thưa đã điều tra xong ạ, người đứng sau vụ việc đó là....

Kết thúc cuộc điện thoại, nó thấy cái điện thoại lên đầu giường. Nở một nụ cười chua chát, hóa ra là vậy, tình nghĩa gì nữa, lòng tốt gì nữa, toàn là giả dối. Đẩy nó đi để che giấu sự việc à, được nó sẽ lật lại tất cả và bắt người đó phải trả giá gấp trăm nghìn lần.

You break my heart, you break my heart

You break my heart, you break my heart heart

You break my heart, you break my heart

Tiếng chuông điện thoại nó vang lên, chán nản bắt máy, một số điện thoại lạ

_Còn nhớ tôi không? - Giọng người con trai vang lên, nghe rất quen nhưng nó chẳng thể đoán ra

_Anh...Là ai? - Nó ngờ vực hỏi lại

_Sớm muộn gì cũng biết thôi...Hãy tận hưởng hạnh phúc trong những ngày ngắn ngủi còn lại đi... - Hắn ta đe dọa, chưa kịp nói hết câu nó đã cúp máy luôn. Đúng là đồ khủng, đang bức còn gặp mấy thằng điên chạy long nhong. Bác sĩ đi đâu hết rồi mà lại để chúng nó xổng chuồng thế này chứ

_M-ẹ kiếp, nó dám cắt máy trước - Người con trai bức tức.

_MAu theo dõi nó cho tao, rồi báo cho tao - Người con trai đó hét ấy thằng đàn em.

_Vâng - Đàn em đáp lại rồi mau chóng đi ra khỏi đó.Mấy thằng đó có vẻ sợ sệt khi thấy mặt đại ca họ đồ ngầu. PHẢI người con trai đó chỉ còn có 1 mắt và khuôn mặt bị biến dạng nặng nề, luôn đeo mặt nạ nửa bên mặt

_Haha, cô.... sẽ phải trả giá - người con trai đó cười nham hiểm, có lẽ lại là trả thù...

Do dư âm của cơn sốt hôm qua, cộng với chuyện lúc nãy nó vừa biết được làm cho nó mệt mỏi. Nằm phịch lên giường, nó nhắm mắt, cầu mong lúc nó tỉnh dậy thì chuyện đó là giả dối, không phải là sự thật để nó không phải làm hại chính người thân của mình. Một giấc ngủ mang theo bao mệt mỏi, nó muốn quay trở về khoảng thời gian trong 4 năm trước thật yên bình và không phải chửi đạp lên nhau.

_Bế con, mở cửa nào - Giọng anh ở ngoài cửa vọng vào, chả là nó đi ngủ, khóa cửa và anh đừng gọi mãi từ nãy tới giờ mà chả thấy nó có động tĩnh gì. Nó trong phòng cũng khó chịu lắm chứ bộ, ai biểu đang ngủ mà phá phá, nó thề nếu vào phòng nó sẽ cầm thẳng cái đồng hồ báo thức bằng sắt mà chọi thẳng mặt cha nào phá. Anh quá lo lắng nên chạy sang phòng mình lấy chìa khóa dự phòng mở, ai ngờ vừa bước vô. * CHÍU*

_ÔI má ơi - Mới mở cửa phòng thì từ đâu một cái đồng hồ nhảm thẳng đầu anh mà phi, may mắn là kính nghiệm ngàn năm anh bèn ngồi thụp xuống tránh cái đồng hồ. Đồng hồ bay vào cửa nhưng do ngồi ngay dưới cửa nên là khi cái đồng hồ rớt xuống theo lực hút của trái đất thì lại rơi ngay chính đỉnh đầu anh. Và thế là sau cú sốc tránh cái đồng hồ vừa nãy thì giờ lại có

_AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA, đau quá - một tiếng hét rung nhà lở đất, sao mà xui xẻo vậy trời, sờ tay lên đầu. lại thêm một tiếng hét nữa

_AAAAAAAAA, máu máu, - Anh hét thật là kinh khủng

Nó chứng kiến từ đầu tới giờ không tránh khỏi cười, ai bảo ngố. MỌi khi thì nhanh chân lắm mà sao hôm nay tự đứng lại ngồi thụp xuống thế kia cho nó rớt vào đầu. Nhưng khi thấy máu chảy thì nó hốt hoảng chạy lại xem thế nào, định băng bó luôn ai ngờ vết thương khá sâu nên gọi mr.Quản gia đưa đến bệnh viện. Kết quả là bị khâu 8 mũi cho trò nghịch của nó, cái đầu quần băng trắng làm nó bật cười, trông anh thật là ngố

_Cười cái gì mà cười, hay lắm ý mà cười - Anh lườm nó, ôi trời ơi, tiêu tan cái nhan sắc của con rồi. Thế này mai đến công ty cho chúng cười chết à, chết tôi rồi, anh thầm kêu than

Nghe anh nói vậy nó không những không thôi cười mà lại còn cười tàn bạo hơn nữa. Cho đáng đời, thấy nó cười còn kinh khủng hơn xưa so với lúc mình nói anh què khoanh tay quay đi chỗ khác. Ông quản gia thấy cậu chủ mình trẻ con như vậy cũng ngoảnh mặt đi mà khẽ cười một chút

_nè nè, giận ấy hả? - Nó sau một hồi cười đau cả bụng vật lên vật xuống thì cũng thấy bản mặt của anh đang tức giận. Bèn lại gần lay lay anh xem xét tình hình

_Ờ- Hoàng vẫn tức đáp

_Vậy hả? kệ anh chứ, ờ, ai biểu chơi ngu - Nó không an ủi anh mà lại làm anh thêm què độ , thấy vẻ mặt anh chuyển từ đỏ sang xám rồi sang xanh. Nó lại cười ác liệt hơn, (bó tay con này)

_Em...em...nhớ mặt anh - Anh tức giận nói không nên lời chỉ vào mặt mình mà đe dọa nó

_Hứ, chả sợ anh - Nó chạy ra xe trước

Thế là kết thúc quá trình làm anh què nhưng nó vẫn cứ tùm tùm cười trên suốt quãng đường về nhà làm anh tức điên mà chả thể làm gì được nó.

Thấm thoát đã 3 tuần kể từ ngày nó về Việt Nam, nó vẫn chưa có động tĩnh gì nhưng nó biết một phía nào đó đang cố hãm hại nó. Bởi cứ khoảng 1 tuần thì nó đụng mặt xã hội đen khoảng 3, 4 lần do bất quả tang đang theo dõi nó và kết quả là thằng nào cũng thê thảm. Mặc dù nó không bị xây xát gì nhưng nó cảm thấy phiền, cực kì phiền, rốt cuộc là có thằng nào đang theo dõi nó. Và tất nhiên là anh không biết đến việc này bởi vì dạo này nó thấy anh bận lắm, toàn đi từ sáng sớm đến tối mịt mới về. Về cái là thể nào cũng qua phòng nó chúc ngủ ngon nó xong mới sang phòng anh. Trường lớn của nó thì khá ôn, mọi người đều thân thiện với nó, và đương nhiên mới vào trường nhưng nó đã có những thành tích đáng kinh ngạc, môn chính trị chưa ai đạt điểm tối đa nhưng nó đã làm được. Cái môn này nó học bên Sing rồi mà, đề thì tương tự thôi, chém đại.

MỌi người cứ nghĩ chắc bé này suốt ngày ngồi cày đây, nhưng đâu có phải đâu, suốt ngày đi chơi ấy chứ. Nó dẫn đầu trường như vậy cũng không ít người ghét nó nhưng nó chẳng quan tâm. Nó kiên nhẫn chờ đợi người đó xuất hiện nhưng anh ta chỉ sai người theo dõi nó, đó có phải đánh giá quá cao về hắn ta.

Hiện giờ nó đang trong phòng, nói chuyện với ai đó

_Sao rồi - Nó hỏi

_Dạ thưa chủ nhân, hắn ta rất tức giận và... bảo chủ nhân hãy đợi đấy- Giọng người con trai đáp lại cung kính

_Hừ...để xem ai đợi ai...bắt đầu triển khai kế hoạch đi - Nó thâm hiểm, nói với giọng nhẹ nhàng nhưng thâm thúy. Có lẽ nó sẽ phải làm tổn thương một số người và chính là tổn thương cho chính nó. Nhìn ra ngoài cửa sổ...nó thấy một màn đêm bao trùm lên nó, chỉ có ánh đèn ngủ yếu ớt là có thể thấp sáng một chút ít. Cũng là 11h đêm mà sao anh chưa về nhỉ? Dạo này anh bận quá, nó không những không giận anh mà ngược lại càng thương anh nhiều hơn. Có lẽ do thị trường Việt Nam khó đầu tư nên bước đầu không đơn giản. Thở dài, nó mệt mỏi, chẳng đường phía trước còn rất dài, khoanh tay trước ngực, suy nghĩ về những việc mình sắp sửa làm.

_Sao giờ này, em chưa ngủ? - Một giọng nói trầm ấm vang lên. NGhe giọng nói quen thuộc, nó mỉm cười, anh đã về. Anh ôm nó từ đằng sau, 2 cánh tay anh vòng qua eo nó, đầu dựa vào vai nó, một hơi thở nam tính phả vào cổ nó.

_Bé con hôm nay có chuyện gì buồn à? - ANh lại hỏi khi thấy nó cứ trầm tư suy ngẫm

Vòng người lại, ôm lại anh, nó dựa mặt vào bờ ngực vững chãi của anh. Nó cần hơi ấm vào lúc này để sưởi ấm trái tim đó, để cho nó dũng khí để bước tiếp. Liệu kế hoạch trả thù của nó có làm tổn thương anh không? Siết chặt anh hơn, tham lam hít mùi hương bạc hà trên người anh, nó nhắm mắt

_Em có..chuyện gì sao? - ANh lại hỏi

_SUýt...lâu rồi...em không được ôm anh...như lúc này...em..nhớ anh - Nó nói nhẹ nhàng, đúng thật là dạo này anh cứ hay đi sớm về khuya, chỉ về vào lúc nó ngủ rồi.

_Hì, anh bận quá, anh xin lỗi, hay là em nghỉ học...tối công ty phụ trách cho anh với - Anh thanh minh, quả thật đối với chi nhánh mới mở này thật là khó khăn để có thể khánh thành được một khách sạn tầm cỡ quốc tế. Cho dù nguồn vốn không là vấn đề nhưng lượng khách du lịch sang đến Việt Nam là rất ít. Vì vậy, để khởi công xây dựng nhưng không ai ở thì thật là phí phạm và anh đang đau đầu, nghĩ cách.

_Sao...anh vướng mắc ở đâu? - Nó cười tinh nghịch, mong phần nào có thể giúp được anh, dù gì ở trường đang trong quá trình làm đồ án, mà nó lấy đồ án cũ ở bên trường cũ đem nộp là rất ô kê

_Mai đi em, hôm nay anh mệt rồi - Anh than thở

_Dạ, mai em tới công ty - Nó đáp

2 người chia tay nhau sau khi anh chúc ngủ ngon đó bằng 1 nụ hôn vào trán. Ai về phòng nấy, đánh một giấc ngon lành. Vậy là ngày mai, nó sẽ vừa thực hiện kế hoạch trả thù, vừa giúp anh và cũng để lợi dụng 1 mũi tên trúng 2 đích.

25. Chương 25

Sáng hôm sau, tại công ty MIL, có 2 người trong phòng làm việc mặt nhăn nhó khó coi.

_Rốt cuộc là anh vướng kinh tế chỗ nào? - Nó nhăn nhó, đúng thật nó chỉ chuyên làm mấy cái hợp đồng kinh tế và làm sao để cho công ty thắng cái hợp đồng đó chứ có biết làm thế nào để cân bằng doanh thu đâu. Anh cứ kêu là nhờ nó nhờ nó, cuối cùng từ sáng tới giờ cãi qua cãi lại, nó cũng chỉ làm một bản hợp đồng hoàn chỉnh để dấu thầu vào ngày hôm sau

_Chỗ là giờ anh chỉ biết kết hợp khách sạn với chỗ ăn sáng, spa và gym thôi. Nhưng nếu như vậy, đạt tiêu chuẩn quốc tế thì giá thành rất à dân Việt Nam nhất là ở Vũng Tàu thì lượng khách giàu rất ít - Anh phân trần, thật sự rất đau đầu

_Ờ..ờ, để xem coi - Nó xoa cằm, suy tư. Khoảng tầm 3 phút sau

_A...sao anh không kết hợp với trung tâm thương mại, các tiệm quần áo nổi tiếng cùng với quần áo bình dân, tuy không thu hút được nhiều khách quý tộc thì ta cũng có thể thu hút được lượng khách bình thường cơ mà - Nó đề xuất ý kiến

_Nhưng theo ý kiến của em thì rất ồn ào, người ra người vào, chúng ta khó có thể đảm bảo an ninh, chưa kể đối với khách quý tộc họ tôn trọng sự im lặng tuyệt đối, rất khó tính. Như em nói thì lại rất ồn ào và có thể xảy ra hiện tượng mất đồ - Anh phản lại

_Ừ uôi, đất của anh rộng thế để làm gì hả? Cả 10 lô đất 10ha để làm gì hả trời, chỉ cần xây một khách sạn đạt chuẩn quốc tế và một trung tâm thương mại là được mà. Thêm vào đó, chúng ta có thể liên hệ với bên Anh để mở ra một bảo tàng về truyện tranh hay là các nhân vật lịch sử cũng được cơ mà - Nó nói, làm anh suy ngẫm lại.

_Được đấy, ý kiến hay có thể mà cũng không nghĩ ra nhỉ? Nhưng như vậy thì chi phí rất lớn, có thể lớn gấp đôi so với dự kiến - Anh băn khoăn

__Thì thay vì anh làm tất cả các phòng đều cho giới thượng lưu, anh hãy làm cả tiêu chuẩn cho những người bình dân, họ không phải là tổng giám đốc hay chủ tịch, họ chỉ là những người trưởng phòng, muốn đưa gia đình đi chơi nhưng lại thích ở nơi sang trọng và tiện nghi - Nó

__Ý em là...- Anh ngờ vực

__Đúng, là đánh vào những người có thu nhập bình thường, tuy nhiên, chất lượng phục vụ phải là như nhau. Chỉ là nội thất phòng và diện tích phòng lớn hơn thôi đấy nhé. Nếu anh làm như vậy, em đảm bảo sẽ có rất nhiều người tới thuê khách sạn của chúng ta. Bởi ai chẳng thích nơi sang trọng mà lại hợp túi tiền, chất lượng phục vụ lại cao... - Nó nói

__Dần dần, mọi người sẽ truyền miệng nhau phải không? - Anh hỏi lại

__Đúng là vậy, đó chính là về mạng khách sạn - Nó nói

__Về phần trung tâm thương mại anh đã tính trong đầu là sẽ không chia ra làm hai khu vực thượng lưu và bình dân. Tất cả đều chung hết, tuy nhiên sẽ bán hàng tốt nhất, đều là hàng có thương hiệu để người bình dân có thể mua được. Rồi mọi người sẽ tới trung tâm thương mại một cách hào hứng - Anh phân tích

__Giỏi, đúng là anh có khác - Nó khen rồi thơm cái vào má anh. ANh mỉm cười nhìn nó

__Phần bảo tàng em lo dùm anh nhé, lên kế hoạch nên làm bảo tàng về cái gì nhé rồi gửi lên cho anh - Anh ra lệnh

__Hê hê, em ở bên luật cơ mà, em có biết gì về kinh doanh đâu - Nó ngó mặt lên trời, giả ngu

__Này, đừng có mà dối anh nhá, anh biết thừa em có những bằng đại học gì đấy, ở đó mà ngó ngó cái gì, thúng trồn công ty người ta bây giờ - Anh lườm nó một cái sắc lẹm

__Đại học gì ở đấy ba ơi - Nó vẫn giả ngu

__Thế giờ nói với tôi sao đây hả công chúa của SMU University ngành kinh tế và Thiên tài của Stanford về ngành công nghệ thông tin - Anh cười đều, chẳng biết anh canh chừng cô nhóc này cẩn thận lắm mà. Tại sao nó có thể trốn anh đi học mà nhờ anh điều tra mới biết được chứ không thì nó cũng giấu tiệt luôn

__Ờ ờ, biết ngay mà - Nó biết chắc chắn thế nào anh cũng biết mà, không sớm thì muộn. Đúng vậy ngoài bằng xuất sắc ngành Luật kinh tế của đại học NUS, nó còn có bằng giỏi của SMU university về kinh tế - quản trị, và một tấm bằng được làm bằng vàng cho học sinh giỏi nhất của trường Stanford ngành công nghệ thông tin. Nó đã lén lút anh để đi học, tìm hiểu tài liệu, có lúc nó rất mệt mỏi vì có lúc cả 3 trường đều thi cùng một lúc, nó chỉ còn cách là thức khuya làm bài thì để nộp cho trường thôi.

Sau khi bàn bạc kỹ lưỡng nhất có thể, anh sai thư ký đi sắp xếp lại tất cả thông tin doanh thu của công ty vào những năm qua cho nó xem. Nó sau khi xem xong, thấy rất hài lòng về doanh thu, không ngờ anh lại có tài năng lãnh đạo như vậy, thật khâm phục.

__Em đem sổ sách về phòng nhé, có thì thắc mắc cứ hỏi Ngọc đây, ta sẽ giải thích cặn kẽ từng chi tiết - Nó lí lắc nháy mắt với anh rồi dùng chân để mở cửa, chứ giờ 2 tay đang bận bê chồng sổ sách này rồi. Vì dùng chân để mở nên đành dùng chân để đóng nên nghe cái rầm, thật tội nghiệp cho cái cửa. Anh thương tiếc cho số phận của cánh cửa, không biết là nó còn phá gì nữa không. Nó về phòng làm việc mà anh đã chuẩn bị sẵn, tất cả được sơn màu đen, đồ dùng màu tím, giống với căn phòng của nó. Phòng rộng khoảng 50m2, có đầy đủ tiện nghi, có ti vi nè, tủ lạnh nè...đặc biệt chiếc bàn gỗ dài mặt bên trên chẳng để gì. Nó thở dài, sau này còn bận nữa rồi đây, ngồi cái phịch xuống cái ghế đệm màu tím nó bắt đầu công cuộc nghiền ngẫm hết sự tăng doanh thu và giảm sút doanh thu của công ty. Cả 2 người làm việc hăng say....

26. Chương 26

Thắm thoát đã 2 tháng trôi qua, hầu như 2 tháng vừa qua trên các mặt báo đều đưa tin những công ty lớn đều đồng loạt phá sản, vì MIL liên tục ra những đợt khuyến mãi liên tiếp, bây giờ MIL đang đứng trong top 10 thế giới trong giới kinh doanh bất động sản. Cả anh và nó phối hợp cùng hợp tác, anh đề ra chiến lược kinh doanh, nó giúp anh kí kết hợp đồng bằng những điều khoản nhìn thì có vẻ có lợi cho cả đôi bên nhưng thực chất không phải vậy

Trong số những công ty bị MIL đánh bại thì có công ty YUI là của tên mặt sẹo (Ai không nhớ thì đọc lại) Nó biết tên đầy chính là Văn và nó đã cho công ty YUI là tâm điểm đầu tiên của mình, khiến cho công ty này kí kết hợp đồng với MIL nhưng lại lật lại thế cờ bằng cách thay đổi các số liệu của công ty. Nó biết nó đã làm thất thoát một khoản tiền không nhỏ cho công ty của mình, nhưng bù lại nó lại nhận được rất lớn. Văn đang trốn chạy khắp nơi để có thể trốn thoát nợ nần. Nó tưởng có vậy sẽ xong bởi tên Văn này sẽ khó mà sống sót trở về dưới đàn em của nó

CUộc sống của nó trôi qua rất êm đềm, trừ những lần nó hăm hại những công ty của những người đã làm nên tính cách nó bây giờ. Tuy nhiên mục đích chính của nó thì vẫn chưa tìm ra, nên giờ nó phải lết thân xác tới nơi mà nó đã chẳng muốn tới từ lúc biết được sự thật phũ phàng đó. Đó chính là nhà bác nó, người đã phản bội ngấm nó và giờ thì nó đang truy lùng thẳng anh nó một cách điên cuồng mà vẫn không thấy tung tích. Chẳng lẽ đã chết

Hiện giờ nó đang ngồi trong nhà bác nó, bác nó thì vẫn niềm nở với nó như xưa, lại còn trách nó không đến chơi nhà bác.

—Anh Hiếu đâu rồi ạ? - Nó dò hỏi

—À, nó đã mất tăm mất tích ở đâu đó rồi, bác cũng chẳng biết nữa, khổ, cái thằng - Bác ra về trách anh họ nó, nhưng trong thâm tâm bà đang lo lắng, tại sao nó lại hỏi vậy, chắc chỉ là hỏi thăm thôi, tự trấn an mình trước một người lạnh lùng như nó. Giờ nó đã thay đổi là luật sư riêng cho công ty MIL lớn mạnh, bây giờ nó đã bỏ trường kinh tế ở Việt Nam rồi, vì kế hoạch của nó đã thay đổi. Nó phải xuất đầu lộ diện trước

—Vậy hả bác - Một nụ cười nửa miệng xuất hiện trên khuôn mặt nó. Buông ly trà xuống, nó nói tiếp

—À...ừ - Khi nhìn thấy biểu hiện của nó, bà Lan thấy run sợ, cảm tưởng bây giờ nó có thể nhìn thấu tâm can của bà, thành ra nói lắp bắp luôn

—Cháu có làm gì bác đâu mà bác lại sợ hãi vậy - Giọng nó nhẹ nhàng mà vô cùng đánh thếp đánh vào tâm lý người đàn bà ngồi trước mặt, nó thầm nghĩ để xem bà giả bộ với tôi đến khi nào

—Bác có sợ đâu - Bà Lan chối cãi

—Ồ, vậy thì cảm ơn bác. Bây giờ...bác nói cho cháu biết...vào 4 năm trước, bác có giấu cháu điều gì không? - Nó nhìn thẳng vào bà Lan, sắc mặt thay đổi từ bình thường sang lạnh lùng tuyệt đối. Phần nào làm cho bà Lan run rẩy hơn

—Bác...bác..không giấu điều gì - Bác nó mạnh miệng nói

—Nếu..bác đã quả quyết như vậy thì...cháu sẽ không ép. Và bác nên nhớ từ bây giờ, công ty MIL chính thức tuyên chiến với công ty JHU. Chúng ta sẽ gặp nhau trên thương trường sớm thôi - Dứt lời nó đứng dậy ra ngoài sân lấy xe phóng thẳng về công ty. Bà Lan nhìn theo nó mà ngơ ngác, thật sự bà rất muốn nói sự thật nhưng con trai bà thì sao, bà dám chắc nếu nó biết sự thật thì nó sẽ chôn sống con trai bà mất, từ giờ bà phải đề phòng thôi. Còn nó thì rất bức mình, đúng là nó đã cho bà Lan cơ hội để nói sự thật, nó sẽ chờ cho bà con đường sống, nhưng cuối cùng bà vẫn chọn cách giấu diếm.

Bước vào công ty, ai ai cũng chào nó, ai cũng kính nể nó bởi nó mang đến cho công ty khoản thu lợi nhuận khổng lồ. Bước thẳng lên phòng làm việc của mình, nó nghe tin Hoàng đã đi công tác ở Hong Kong, đối với chủ tịch của một công ty việc đi công tác không có gì lạ nên nó cũng bỏ qua luôn. Bắt tay vào công việc để có thể lật đổ tập đoàn JHU một cách nhanh chóng nhất chỉ còn là hợp đồng lậu, tuy nhiên việc này nếu lộ ra có thể quy vào tội phản bội. Nhưng nó cũng cam lòng chỉ cần dụ kí hợp đồng xong nó sẽ khiến công ty đó phải ra hầu tòa vì làm ăn lậu.

Có lẽ đối với người khác, việc làm này không khác gì một loài cầm thú, nhưng có lẽ lửa trong người nó đang dâng ngọn ngút. Tất nhiên đối với một tập đoàn lớn như MIL thì JHU đã rất muốn kí hợp đồng từ rất lâu, bởi MIL làm cả bất động sản cùng với chuỗi khách sạn đạt chuẩn quốc tế luôn luôn hấp dẫn với những hợp đồng béo bở có lợi cho đôi bên.

Tuy nhiên làm cho ra hầu tòa chưa đủ, nó sẽ khiến cả tập đoàn phải sụp đổ...Đầu nó đang hoạt động hết công suất.

_CÔ LIN cho gọi tất cả các cổ đông trong công ty cho tôi - Nó nói với cô thư kí

_Dạ vâng- Cô thư kí cúi người, đi ra ngoài

Trong lúc đó, nó đang gọi điện thoại ột người

_Tìm ra chưa - giọng nó lạnh lùng như băng ngàn năm

_Thưa chủ nhân, đã tìm thấy anh ta nhưng... - Người trong điện thoại cung kính

_Nhưng làm sao? - Nó sốt ruột, cuối cùng đã tìm ra thằng anh họ chó đó, người nó lùng sục khắp mọi nơi suốt 2 tháng qua

_Dạ thưa chủ nhân, bọn em đã bao vây nhưng có một người con trai đã giải thoát cho cậu ấy và đánh anh em bọn em tới tởm ả, hiện giờ đã có 5 người tử vong, mọi người thì bị đánh cho ngất xỉu - Người đó phân trần, đang thắc mắc về con người lạ mặt nó

_Các cậu tìm thấy thằng đấy ở đâu? - NÓ hỏi, trong đầu nó đang xuất hiện một người mà có võ công thâm hậu như vậy. Cầu mong không phải anh

_Dạ là ở Hong KONG - NGười con trai đó

_Được...tôi biết rồi, các cậu dưỡng thương đi - Nó nói rồi cúp máy.

Trong đầu nó đang phân tích, cuối cùng là tại sao anh lại cản trở công việc của nó. Nếu có thằng đó trong tay, nó sẽ dễ dàng thực hiện kế hoạch hơn. Chẳng lẽ anh phản bội nó sao...miễn man suy nghĩ,

You break my heart, you break my heart

You break my heart, you break my heart, heart

Tiếng chuông điện thoại cắt hời suy nghĩ của nó, là anh gọi. Nó bắt máy....

27. Chương 27

_Alo, anh vẫn khỏe chứ? - Nó nói giọng bình thường, cố che giấu đi vì nó tin anh sẽ không cản trở nó

_Ừ, anh vẫn khỏe, còn em? - Anh hỏi lại, giọng anh mệt mỏi, có lẽ như vừa chạy maratong về

Nghe giọng anh như vừa mới chạy nhanh, nó bắt đầu nghi ngờ. Có lẽ để tin anh tuyệt đối thì hơi khó,

_Nghe giọng anh sao lại mệt vậy?...Anh mới đi đâu về à? - Nó

_À,...không...anh chỉ mới vừa chạy xuống dưới đưa tài liệu cho đối tác thôi - ANh chống chế, có lẽ anh làm vậy để tốt cho nó, để nó không bước vào con đường của tội lỗi. Anh sẽ cố gắng ngăn chặn tất cả

_À...ừ...vậy hả anh? vậy anh nghỉ đi - Nó nói rồi cúp máy luôn không để anh nói thêm lời nào, có lẽ nó đã nhận được cậu trả lời. Tâm trạng ngổn ngang, nó cho gọi cô thư kí

_Cô Lin, bao giờ thì chúng ta có thể bắt đầu cuộc họp cổ đông? - Nó bực tức, hỏi giọng lạnh giá. Làm cho cô thư kí run lẩy bẩy bởi cái chất giọng lạnh lùng mà uy quyền kia

_Dạ...thưa tổng giám đốc, người có thể gặp mặt các vị cổ đông vào ngày mai ạ - Cô thư kí cung kính đáp lại

__Được, cô ra ngoài đi. À....quên, cô có thể cho người theo dõi chủ tịch ở Hồng Kong dùm tôi - Nó nói

__Vâng thưa tổng giám đốc - Cô thư kí đã định từ chối, nhưng nếu cô làm vậy khác nào chọc vào ổ kiến lửa vì vậy nghe lời vẫn tốt hơn

Sau khi cô thư kí ra ngoài, nó cắm đầu vào làm kế hoạch để ngày mai nó có thể xuất hiện cùng với một chiến lược hoàn hảo nhất. Nó làm việc quên cả thời gian, quên cả ăn uống, khiến cho cái bao tử nó đau quặn thắt, nhưng nó cố gắng miệt mài trong công việc để có thể quên đi. 4 Năm qua, cái khả năng chịu đau của nó đã được nâng cao. 4 năm qua nó không cho nó có thể lùi một bước nào, bởi nếu nó lùi bước thì sẽ có kẻ khác tiến lên và nó sợ nó sẽ không đuổi kịp người khác. Bởi quá hăng say làm việc nên bây giờ đã là 4h sáng, đôi mắt nó nặng trĩu. Và theo bản năng của con người đôi mắt sẽ nhắm lại, nó đã ngủ gật vì quá mệt mỏi.

Vì do sơ suất không khóa cửa phòng làm việc nên đã có một người vào phòng làm việc của nó. Là một người con trai tuấn tú, ánh mắt anh tìm kiếm nó và ánh mắt đó dừng lại ở bàn làm việc, nơi có một thiên thần đang ngủ say.

__Điều gì đã làm em ra nông nổi này? - Người con trai đó nhẹ nhàng vuốt tóc nó, mắt anh liếc nhìn lên màn hình máy vi tính còn đang bật. Nở một nụ cười hiền, anh với tay tắt máy tính của nó. Do là người học võ lâu năm, nó cảm nhận được có người đang bên cạnh mình, bản năng của nó trỗi dậy. Mở mắt dậy, tung người đá xoáy, cú đá tuyệt đẹp xoáy một đường hoàn hảo trúng đích. Người đó do không có sự phòng bị nên đã bị nó đá văng vào tường. Trong bóng tối, chỉ có duy nhất ánh sáng yếu ớt do cái màn hình vi tính chuẩn bị tắt. Liếc nhìn cái màn hình tắt ngấm, nó hiểu ra mọi chuyện, nó điên tiết, lao vào con người đang đau đớn do bị nó đá ngay vào ngực mà lực thì không hề nhỏ, làm người đó chỉ có thể đứng lên nhờ bám vào tường ở góc phòng kia.

Lại thêm một cú đá móc ngược xé gió, làm cho đối thủ ngã gục hoàn toàn. Với tay bật công tắc điện lên để xem kẻ nào to gan dám phá hỏng kế hoạch của mình.

__ANH...- Nó kinh ngạc

__Anh Hoàng, tại sao anh lại ở đây? - Nó kinh ngạc, đúng thật thử hỏi ai trong tình trạng nó bây giờ coi có kinh ngạc hay không cơ chứ. Đời nào anh lại muốn tuyên chiến với nó thật sao? Tại sao cơ chứ, tại sao anh lại đứng về những người đã làm nó phải đau khổ, chẳng lẽ anh không hiểu, hay là anh cố tình không hiểu đây. Nó nhìn anh bằng con mắt mở to hết cỡ, trong đó chứa đựng sự mệt mỏi tuy nhiên nó đã giấu nhem đi. Chuyện bây giờ nó phải biết, tại sao anh lại ở đây và ngay tại lúc này

__Anh...anh...không..m.u - Chưa nói hết câu, Hoàng đã ngắt xủ. Nó thấy làm lạ, chẳng lẽ nó ra tay mạnh đến vậy sao. So với người khác, chịu 2 cú đá của nó chắc chắn sẽ không thể nào mà đứng dậy được, tuy nhiên đối với anh, trình độ võ thuật của anh ở trên nó 1 bậc cơ mà tại sao lại đến nỗi ngắt xủ được cơ chứ. Thấy anh ngắt xủ, nó hoảng hồn vội chạy lại bên anh thì nhận ra một sự thật là máu đã thấm đẫm chiếc áo sơ mi đen của anh. Cho dù đã được màu áo che được phần nào nhưng màu máu vẫn hiện diện trên đó.

__Anh...tỉnh lại đi mà, tỉnh lại đi - Nó lay lay người anh tuy nhiên lại không có bất kì một hành động hay lời nói nào đáp lại nó làm nó càng ngày càng lo lắng hơn

Sắc mặt anh tái nhợt, nó cố gắng bình tĩnh nhất có thể chạy lại bàn làm việc lấy điện thoại gọi cho cấp cứu. Gọi xong nó chỉ biết ôm anh vào trong lòng thôi, tại sao anh lại ra nông nổi này cơ chứ. Đã vậy lại còn không nói ngay từ đầu, tuy nhiên nó vẫn thắc mắc tại sao anh lại có mặt ở đây.

đến bệnh viện Hành lang bệnh viện trống trải, chỉ có một người con gái với bộ đồ công sở màu đen trên đó có những vết máu khô bàn tay thì đầy máu cùng với khuôn mặt thần thờ không cảm xúc, người ta có thể tưởng tượng là một ác quỷ đang bị gây cảnh. Mọi người nhìn vào thì cứ tưởng cô này mới đi giết người, tuy nhiên nhờ cái sát khí tỏa ra từ người con gái đó mà người ta không dám lại gần hay bàn tán gì.

Cuối cùng sau 3 tiếng đồng hồ ngồi chờ, thì vị bác sĩ cũng đã ra, nó vội vàng chạy lại

__Anh ấy sao rồi hả bác sĩ? - Nó lo lắng

__Đã qua cơn nguy kịch, nhưng vì bị trọng thương quá nặng nên vết thương sẽ lâu lành - Vị bác sĩ ôn tồn nói

_Vậy bác sĩ có thể xác định được là vết thương ở ngực anh ấy là bị vật gì đâm vào không ạ? - Nó hỏi cặn kẽ nguyên nhân dẫn đến vết thương đó.

_Thật ra không phải là vết đâm mà là bị bắn, tuy bệnh nhân đã sơ cứu qua nhưng lại bị trọng thương nặng, không hiểu là vì sao - Vị bác sĩ thắc mắc

_À vâng, cảm ơn bác sĩ. - Nó đáp lại

_Có thể vào thăm bệnh nhân được rồi - Ông bác sĩ nói xong rồi đi thẳng. Nó cùng với những dòng suy nghĩ bước vào phòng bệnh của anh. Nó tự hỏi anh có thể làm anh bị thương bởi vì

Thật sự để làm anh bị thương thì rất khó bởi sự nhanh nhẹn trong phán đoán của anh là rất cao. Một phát súng muốn diễn ra thì cần 0.42s tuy nhiên anh chỉ mất 0.24s để nhận ra viên đạn đó sẽ bắn về phía mình và tránh ngay sau đó.

Cầm lấy bàn tay anh, nhìn gương mặt tái nhợt của anh mà lòng nó quặn thắt. Nó khóc, nó đã khóc tuy nhiên ý định về việc trả thù cũng không nguôi ngoai mà lại còn tăng thêm. Quá uất ức, nó lấy điện thoại ra gọi

_Diuo, tìm thằng Hiếu ngay lập tức cho tôi, cho dù phải lật tung cả thế giới lên cũng phải tìm - Nó nói trong tức giận, nó biết viên đạn này chính là do Diuo bắn vì Diuo có tài bắn chuẩn xác mà khó làm cho người khác nhận ra. Nhưng phát đạn này nó biết Diuo không cố ý, chắc là anh đỡ đạn cho thằng anh chó chết đó mà.

_Vâng thưa chủ nhân - Diuo đàn em thân tín của nó cũng phải run sợ bởi giọng nói của nó, càng ngày càng lạnh lùng.

Cúp máy, nó lại tiếp tục gọi điện thoại cho thư kí Lin

_Thư kí Lin, hủy cuộc họp cổ đông sáng nay cho tôi, bảo là chủ tịch bị trọng thương nên tôi sẽ gặp họ vào buổi chiều - Nó nói một hơi rồi cúp máy, không để cho đầu dây bên kia nói lời nào.

Nắm lấy bàn tay anh, đan tay anh vào tay mình, nó nhìn anh xót xa. Có lẽ nó sẽ phải tuyên chiến với anh trên thương trường rồi, nếu anh muốn cản trở nó không cho nó bước tiếp thì nó chỉ còn cách gạt anh ra khỏi chặng đường đó. Nó sẽ gạt mọi người ra cho dù đó có là ai đi chăng nữa, phương châm sống của nó chỉ có thể là bước tiếp chứ không có lùi lại.

Dù rất yêu anh nhưng nó phải hoàn thành nhiệm vụ, đến khi đó tất cả sẽ bình yên trở lại. Nó chỉ sợ, tình yêu giữa anh và nó sẽ không vượt qua nổi trở ngại này. Một giọt nước mắt không tự chủ mà rơi xuống bàn tay anh.

28. Chương 28

Vì quá mệt mỏi nó thiếp đi trên bàn tay anh lúc nào không hay, giọt nước mắt vẫn ngự trị trên khóe mi của nó. Anh tỉnh dậy, thấy nó nằm ngủ trên bàn tay mình mà cảm thấy bình yên quá. Định đưa bàn tay còn lại để vuốt tóc nó nhưng mà lại đụng chạm đến vết thương làm anh la lên một tiếng A nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm nó thức giấc. Nó dụi dụi mắt, nhìn đồng hồ, bây giờ cũng đã là 8h sáng rồi.

_Anh...tại sao lại ở đây....ngay tại lúc này? - cho dù anh đang bị thương nhưng vẫn phải hỏi anh, cho dù đó là lí do nó muốn nghe hay là không đi chăng nữa. Nó vẫn phải biết.

_Để...ngăn chặn em - Anh trả lời cương quyết nhưng không kém phần lạnh lùng. Nó đã đi quá xa rồi, anh phải ngăn chặn lại tránh để mắc sai lầm. Tại sao nó cứ phải đi trên con đường chông gai cơ chứ, chẳng lẽ từ bỏ đối với nó khó đến thế sao.

_Tại sao? - Nó bật dậy, thật sự nó sẽ phải đấu với anh trên thương trường thật sao. Là nó không sợ thua nhưng nó sợ nó sẽ mất anh vì những việc làm của mình mất

_Vi...anh không muốn em dần sâu vào...con..đường...thù hận- Anh cũng bật người dậy, do vết thương nặng nên đã ảnh hưởng đến giọng nói của anh. NẾn cơn đau xuống anh chìa tay ra đón nó vào lòng nhưng nó gạt tay anh ra.

__Được...ta...sẽ gặp nhau trên thương trường..từ giờ, em tuyên chiến với anh - Nó cương quyết, nói rồi cầm túi đi ra khỏi phòng bệnh, bỏ lại anh với đôi tay buông thõng. Cổ họng nó nghẹn ứ lại, chẳng lẽ anh không hiểu sao, chẳng lẽ anh không hiểu nó sống 4 năm qua cũng chỉ vì trả thù. Giờ anh lại muốn ngăn chặn nó phải chăng anh muốn đứng theo phe bên kia. Thật sự lúc nhìn anh bật người dậy, nói khó nhọc, tìm nó đau lắm chứ, muốn lại gần hỏi thăm, sà vào lòng anh mà nũng nịu. Nhưng mà nó không thể vì chính nó đã tự chọn con đường này và nó sẽ đi tiếp. Bước đi trên hành lang bệnh viện vắng lặng, một khung cảnh cô đơn mệt mỏi bao trùm lấy nó. Vì vậy nó càng bước nhanh hơn để có thể ra khỏi nơi này.

Trong phòng bệnh, Hoàng nằm xuống một cách chán nản.

__Đến bao giờ...em...mới hiểu - Anh nói thầm ột mình mình nghe

Anh không muốn mọi chuyện trở thành thế này, anh muốn nó và anh chỉ sống hạnh phúc như trước kia. Anh sẽ ôm nó, che chở nó bằng vòng tay của mình. Sẽ không để nó cô đơn chống chọi với tất cả những thế lực kia. Đã có lúc anh chỉ cảm thấy dần dần xa cách giữa nó và anh. Đường như có một bức tường vô hình nào đó đang ngăn cản anh bảo vệ nó, thử dài một cách mệt mỏi, anh thiếp đi như một giấc mơ.

Nó bước ra xe chiếc xe BMW đen sang trọng thân yêu của nó mà phóng thẳng về nhà, trên mi còn vương những giọt nước mắt. Về đến nhà, nó nhanh chóng trút bỏ bộ đồ dính máu ra và tắm, rũ bỏ bộ đồ đó thay vào đó cũng là một bộ đồ công sở đen. Quần tây đen, áo ống màu đỏ thắm kết hợp với áo vest màu đen. Tất cả tạo nên một sự lạnh giá, cô độc của màu đen và tàn nhẫn của màu đỏ thắm như máu.

Nhanh chóng lái xe đến công ty, không kịp bỏ gì vào bụng khiến cơn đau dạ dày đến với nó, với tay lấy hộp thuốc trong hộp bàn làm việc nó đổ thuốc ra tay và cho thẳng vào miệng mà nuốt chứ chẳng cần nước. Bắt tay vào công việc thực hiện kế hoạch, nó sẽ phải xuất hiện vào 2h chiều nay với một bản hợp đồng đầu tư hoàn hảo từng chi tiết.

__Cô Lin, cô vào đây cho tôi - Nó cho gọi cô thư kí

__Dạ thưa, sếp tổng có gì sai bảo? - Cô thư kí

__Cô...soạn bản thảo nghị quyết giữa tôi và chủ tịch cho tôi, ngay lập tức - Nó nhìn thẳng vào cô thư kí như muốn xoáy sâu vào cô ấy. Làm cô thư kí dù làm việc với nó mấy tháng nay rồi cũng phải thấy run sợ trước sát khí của nó. Cô Lin trầm nghĩ, chẳng lẽ lại tranh chấp nội bộ, cái này mình chỉ thấy trên phim thôi mà, sao lại có ở đây nhỉ. Dù nghĩ như vậy nhưng cũng không dám làm trái lời của nó, rời khỏi phòng nó sau khi chào tạm biệt

__Diou, hãy khử người thân của các cổ đông công ty tôi - Nó gọi điện thoại ra lệnh cho Diou, chỉ có làm như vậy, tất cả mọi người mới có thể về phe nó.

__Dạ - Diou trả lời xong cúp máy, nhanh chóng hoàn tất công việc của mình được giao

Nó sẽ soạn lại bản hợp đồng này, sẽ hoàn hảo hơn cái trước vì lúc này nó đã nghĩ ra nhiều ý tưởng mới.

Lúc này ở một chỗ khác

__Thưa chủ nhân, người ấy vừa ra lệnh là khử hết người thân của các cổ đông ạ - Diou cúi gập người trước một người chỉ còn một con mắt

__Ừ...ta biết, người cứ làm đi, giờ này ta mà lộ diện thì mệt lắm - Người con trai kì lạ đó phẩy tay cho Diou lui đi.

__Từ từ...cô sẽ nếm trải hết...những gì tôi phải...chịu đựng - Người con trai đó rít lên từng tiếng một con mắt còn lại đỏ ngầu, tay siết chặt

__Thưa tổng giám đốc, các cổ đông đã đến đầy đủ ạ - Cô Lin nhắc nhở nó khi nó đang trong dòng suy nghĩ về anh. Nhanh chóng gạt bỏ những suy nghĩ đó ra khỏi đầu, nó cầm tài liệu đi về phía phòng họp.

Nó bước vào phòng họp, ai ai cũng nhìn nó bởi cái vẻ uy nghiêm và tài năng xuất chúng của nó hiếm ai mà có được, cũng giống như chủ tịch của họ vậy. Ngồi xuống ghế nó đưa tài liệu cho cô Lin để đi phát cho từng người. Cuộc họp bắt đầu diễn ra, không biết là có thuận lợi hay không nhưng mà chỉ thấy mặt nó thay đổi từng cung bậc cảm xúc có lúc cười nửa miệng, có lúc lại nhăn nhó để chuẩn bị tranh cãi về vấn đề nào đó.

Có lẽ cuối cùng cũng xuất hiện một nụ cười mãn nguyện trên môi nó, các cổ đông thì một phần thì rất bức xúc nhưng phần lớn thì tươi cười bắt tay với nó

_Cám ơn ông Long, tôi sẽ ghi nhớ công ơn của ông - nó vui vẻ bắt tay với người đàn ông ngoài 50. Mái tóc đã điểm xuyết những hạt “muối”, thân hình rất cân đối có lẽ thời trẻ ông cũng rất đẹp trai đây bởi những đường nét trên khuôn mặt ông rất hoàn hảo tuy đã bị phai mờ theo thời gian

_Tôi cũng rất vinh hạnh, à, từ giờ phải gọi khác rồi nhỉ? Chủ tịch, là chủ tịch mới đúng - Ông Long cười nói

_Dạ vâng, cảm ơn ông. Mong ông chỉ giáo, tôi về trước nhé - Nó tươi cười lại. Rồi nhanh chóng thu dọn tất cả tài liệu về cồng thư kí Lin

Nó và thư kí Lin đi nhanh về phòng làm việc của nó, nở một nụ cười nửa miệng, bước đầu đã thành công. Tuy nhiên nó biết ông Long không phải là người tầm thường

_CỔ Lin, cô cho người đặt máy nghe lén trong phòng ông Long giúp tôi, theo dõi lão già ấy sát sao vào - Nó căn dặn. Có lẽ lão này là cáo già lâu năm đây, nó biết chứ nhưng nó phải đặt cược để có được tất cả cho dù nó cũng phải đau khổ.

_Dạ vâng, thưa...thưa... - Cô Lin đáp ứng

_À, chưa cần gọi chủ tịch đâu, cứ là tổng giám đốc thôi. Tuần sau mới bổ nhiệm cơ mà - Nó cười nhẹ

_Dạ vâng, thưa tổng giám đốc - Cô Lin nói rồi lui ra ngoài. Để lại nó trong phòng với bao suy nghĩ, rằng nó làm vậy có lẽ anh sẽ nghĩ nó phản bội anh. Cẩn môi, nó gục xuống bàn, thì thầm với chính mình

_Mong...Anh...tha..thứ - nó nói rồi chìm vào giấc ngủ, quả thật nó rất mệt mỏi, đêm qua thì thức làm đồ án, sáng nay mới chỉ ngủ được chút ít dậy thì đã phải làm tất tần tạt công việc. Trong giấc mơ, nó thấy anh và nó hạnh phúc ngồi bên cạnh nhau tại một khung cảnh rất lãng mạn là biển đêm, không một thể lực nào có thể cản trở được. Vì giấc mơ quá ngọt ngào nên nó đánh một giấc đến 7h tối luôn

Về phần anh, cả ngày anh chỉ nằm trong bệnh viện một mình, không người thân, đặc biệt là không có nó. Vừa nãy, thư kí riêng của anh đã báo tin là nó đã lên chức chủ tịch, đồng thời anh cũng bị mất chức. Anh không có thái độ tức giận hay là ngạc nhiên gì hết, chỉ là một tiếng thở dài, cuối cùng cũng đến lúc. Anh nhìn thấy nó như vậy, anh đau lòng lắm, có lẽ nó sẽ trở thành một con người khác, không còn là gấu của anh nữa rồi. Phải chăng anh nên buông tay nó ra để nó có thể làm chủ cuộc sống của mình chăng. Hay là anh vẫn ở bên cạnh nó như một người bảo vệ, như một cái nơi để nó có thể nương tựa. Anh mệt mỏi, anh buông xuôi....

Cạch, cạch mở cửa, nó de xe vào nhà trong tâm trạng nào nề. Bước vào nhà, thả cái túi xách xuống nó nằm phịch lên ghế salong. Căn nhà tối thui, không một bóng người, một nỗi buồn xộc đến với nó. Hiện tại nó đang nhớ anh đây, căn nhà không có anh thật trống trải, mới chỉ có 1 ngày không ở bên anh thôi mà nó nhớ anh quá, giá như bây giờ anh hiện ra trước mặt nó, nó sẽ không ngại ngần mà ôm chầm lấy anh. Chẳng đường nó chuẩn bị đi phía trước sẽ không có anh bên cạnh, nó biết điều này nó sẽ phải một mình chống chọi với bao thể lực.

Một giọt nước mắt tràn khỏi khóe mi nó, nó nhớ anh quá. Vội cầm lấy cái túi xách nó ra khỏi nhà khóa cửa, tuy nhiên trước khi ra nó nhìn thấy cái bàn thờ, nở một nụ cười buồn. Ngày mai đã tới rồi. Chạy thẳng ra xe, nó phóng tới bệnh viện, nơi có anh ở đó

29. Chương 29

Bệnh viện Anh thì vừa mới chích xong, đang nằm nghỉ ngơi đọc báo qua ipad chuẩn bị đi ngủ. Tự nhiên có một thân ảnh xông vào ôm chầm lấy anh, làm anh suýt rớt cái ipad. Định vùng ra để chửi đứa nào mà láo thì có giọng nói cất lên

_Em...nhớ..anh - Nó thì thầm khi đang ôm anh. Là giọng nói anh mong chờ cả ngày hôm nay nên anh chẳng đẩy nó ra ngược lại anh còn siết chặt nó trong vòng tay của mình hơn. Nhẹ nhàng hôn lên tóc nó, tham lam hít mùi hương trên cơ thể nó là mùi hoa oải hương dịu nhẹ. Nó và anh ôm nhau thật lâu, để nó có thể với

bớt phần nào sự cô đơn, mệt mỏi của cả ngày hôm nay. Nó đã phải đấu tranh quyết liệt, các nơ ron hoạt động hết công suất để đưa ra những lời lẽ xác thực để có thể lôi kéo những cổ đông. Cổ họng nó bây giờ đã khản đặc vì nói quá nhiều

_Anh...cũng nhớ em - Nở một nụ cười hiền, anh ôm nó trong vòng tay của mình. Cách đây mấy giây, anh đã nghĩ sẽ từ bỏ nó để nó có thể tự do. Nhưng bây giờ anh quyết định sẽ không buông nó ra, sẽ giữ chặt nó trong vòng tay của mình, nếu nó thích làm chủ tịch tập đoàn MIL anh sẽ cho nó làm. Anh sẽ gây dựng một tập đoàn khác, cũng lớn mạnh song song với nó vậy, sẽ giúp nó, sẽ làm mọi thứ vì nó.

Kéo nó ra, đưa 2 bàn tay ấm của anh lên áp vào má nó, lau đi những giọt nước mắt còn vương trên bờ mi kia.

_Dạo này...em gầy quá - Anh trách, nó cũng đưa tay mình lên nắm lấy bàn tay anh ở trên mặt mình. Khoảng cách giữa 2 người càng ngày càng gần hơn, môi 2 người chạm vào nhau, nó nhắm mắt tận hưởng nụ hôn ngọt ngào ấy. Rất lâu rồi, nó và anh không hôn nhau nữa, hình như là đã 3 tháng nay từ khi về Việt Nam, quá nhiều thứ phải lo nên chuyện tình cảm đành gác sang một bên.

Hai người hôn nhau rất sâu, đôi môi anh quấn lấy đôi môi nó không ngừng. Có lẽ anh cũng nhớ bờ môi này lắm rồi, hình như đến lúc mà nó và anh gần như chết ngạt thì 2 người mới buông nhau ra để mà thở. Anh lại kéo nó vào lòng mình mà ôm, bây giờ nó chỉ là con gấu nhỏ nằm trong lòng anh mà thôi, cần sự che chở của anh lắm ấy chứ. Nó cũng ôm lại anh,

_Em...đang hạnh phúc - Nó mỉm cười nói với anh

_Anh cũng vậy - Anh nhìn nó. Nó dụi dụi mặt vào ngực anh, cảm nhận được vết thương ở đó, đưa tay lên định chạm vào xem thế nào thì bị anh cầm tay ngăn lại

_Không được, không được - Anh lắc đầu cảnh báo nó với vẻ mặt hết sức nghiêm nghị, nó nhìn thấy anh như vậy thì trông rất buồn cười

_Anh...có giận...em không? - Nó nhìn thẳng vào mắt anh mà hỏi, quả thật nó rất lo, lo một ngày anh sẽ rời xa nó bởi những kế hoạch độc ác mà nó chuẩn bị làm kia.

Không trả lời nó anh lại áp mặt nó vào ngực mình, trái tim anh đang đập rất nhanh. Mãi đến một lúc sau

_Ngốc à, anh sẽ chẳng bao giờ giận em! Vì em là cuộc sống của anh, nếu anh giận em có khác nào anh đang giận chính mình...Em có biết, trước khi em đến, anh đã nghĩ có khi nào nên buông tay em ra để em có thể giang rộng đôi cánh của mình, có thể tự do bay lượn đến những nơi mà em thích - Anh giải thích, ngừng một lúc, anh nói tiếp

_Nhưng...đến lúc mà em đến đây, nằm trong lòng anh ngay tại lúc này đây. Anh nhận ra...anh...chẳng thể nào sống...mà không có em..bên cạnh - Anh phân trần, vừa nói một giọt nước mắt trên khóe mi anh rơi xuống má nó. Nằm trong lòng anh này giờ, nghe anh nói nó cũng khóc. Khóc thật nhiều, tại sao anh lại yêu nó nhiều như vậy cơ chứ, tại sao nó làm sai mà anh vẫn tha thứ cho nó cơ chứ. Nó không xứng với tình yêu dành cho anh, dụi mặt vào ngực anh, nó cảm nhận hơi ấm tỏa ra từ người anh

_Anh...xin..lỗi. Đã khóc trước mặt em, thật không đáng - Anh nghẹn ngào, có lẽ trên đời này chỉ có nó mới có khả năng làm anh rơi lệ thôi và nó cũng vậy. Ôm anh chặt hơn,

_Em...xin..lỗi...vì đã làm...anh đau- Nó cũng nghẹn ngào không kém, có lẽ nó cần trân trọng anh hơn ai hết. Bởi vì anh luôn ở bên cạnh nó những lúc vui buồn, hạnh phúc, đau khổ cùng nó trải qua những sóng gió. Nó phải giữ anh chứ, nó cũng sẽ không buông tay anh ra đâu. Dụi mặt vào nơi trái tim anh đang đập từng hồi, nó nở nụ cười hạnh phúc, thiếp đi trong lòng anh.

_Ngủ ngon...nhé em...những ác mộng sẽ qua thôi - Anh xoa tóc nó, hôn lên trán nó để chúc ngủ ngon.

_Ngốc à, cố gắng lên em nhé - Anh nói rồi chìm vào giấc ngủ cùng với nó. Để có thể bay theo cùng những giấc mơ đẹp nhất, không có đau khổ, không có buồn đau chỉ có hạnh phúc và niềm vui. Anh sẽ thay đổi số phận của nó, sẽ không còn đau thương, mất mát nó chỉ được hạnh phúc và anh sẽ là người gây dựng lên những hạnh phúc đó

Những ngày sau đó là một chuỗi những ngày bận rộn bởi những hợp đồng, dự án mới của công ty mà nó phải lo. Chẳng mấy chốc tập đoàn MIL đã lọt vào top 3 những tập đoàn lớn nhất thế giới. Có lẽ người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ tập đoàn MIL phải đoàn kết lắm nhưng mà không phải. Nó luôn luôn phải đấu trời với ông Long - Tổng giám đốc công ty, người có cổ phiếu cao gần bằng nó. Vì vậy nếu không có sự đồng ý của ông Long thì nó phải nhờ đến tất cả các vị cổ đông còn lại thì số cổ phiếu mới thắng lại ông Long. Nên nhiều lúc ông Long cay cú lắm mà chẳng làm được gì chỉ có thể ngồi đó chấp thuận tiến hành dự án. Tuy nhiên đến khi tiến hành xong dự án thì người có lời nhất chính là ông Long mặc dù ông là người phải đối kịch liệt dự án đó, điều đó khiến ông vô cùng vui và càng ngày long tham của ông càng lớn, ông đang có dã tâm chiếm đoạt tập đoàn MIL.

Nó biết điều đó nên đã hợp tác cùng với tập đoàn KEY của anh để có thể an toàn. Tập đoàn KEY của anh dù mới gia nhập vào thị trường nhưng nhờ tài lãnh đạo của anh đã đưa tập đoàn vào top 20 những tập đoàn lớn nhất thế giới. Mọi người nể phục nó 5 phần thì nể anh 10 phần bởi trong thời gian ngắn như vậy anh đã làm cho công ty anh có một chỗ đứng vững vàng trên thương trường. Anh không cho tập đoàn anh kinh doanh bất động sản và khách sạn nữa, mà anh dần chân sang lĩnh vực thời trang và đá quý. Bây giờ mọi người mới biết ngoài tài năng về kinh tế anh còn có một bằng đại học xuất sắc về lĩnh vực thiết kế thời trang và đá quý tại Pháp. Những bộ quần áo được anh thiết kế theo từng kiểu người, giới thượng lưu có, bình thường có, ngay cả bình dân cũng có nên doanh thu mỗi tháng của công ty anh cứ tăng vèo vèo. Về ngành đá quý, anh thiết kế ra những bộ trang sức tao nhã, phù hợp cho nhiều lứa tuổi nhưng chủ yếu là dành cho các quý cô, quý bà. Những bộ trang sức ấy khi kết hợp với quần áo thì vô cùng đẹp, đặc điểm của cái này làm nổi bật cho cái kia. Ngoài ra anh còn có dịch vụ tư vấn thời trang ọi người, ai cũng có thể đến cho những nhà thiết kế xuất sắc tư vấn để họ có thể lựa chọn những kiểu quần áo phù hợp với mình.

Tất cả sẽ rất suôn sẻ nếu như ông Long thực hiện kế hoạch ngoài dự kiến mà nó không thể lường trước được. Ngày hôm nay, nó rất lo lắng khi nhìn thấy cổ phiếu công ty mình giảm sút nhanh chóng và doanh thu trong tháng này cũng giảm không kém. Không hiểu tại sao, nó cho gọi thư kí Lin

_Cô Lin, tại sao trong tháng này doanh thu lại giảm ghê vậy? - Nó hỏi giọng lạnh lùng,

_Thưa chủ tịch, là do chất lượng phục vụ giảm ạ, ngoài ra đồ ăn ở khách sạn DEARU không đảm bảo thực khách ăn vào bị ngộ độc ạ - Cô Lin báo cáo tình hình

_Thế tại sao không báo cáo cho tôi sớm hơn - Nó nói giọng bực tức, lẽ nào chuyện này xảy ra mà nó không biết được không.

_Dạ thưa...- Cô Lin đáp ứng

_Làm sao? Cô nói nhanh lên - Nó nói, nhìn vẻ mặt của thư kí mình nó phần nào cũng đoán ra là do lão Long đây mà, thử xem có đúng không

_Dạ thưa...là...sếp tổng...Long không cho tôi nói ạ - Cô thư kí cúi gầm mặt xuống nói, thật sự là cô rất sợ vị chủ tịch này, còn nguy hiểm hơn của chủ tịch cũ. Nó nở một nụ cười nửa miệng, quả là không vui chút nào, chưa kịp chặn đầu đã khai hết rồi nhưng như thế cũng tốt nó sẽ không phải đuổi việc cô thư kí được việc này. Nếu không có cô thư kí này chắc công việc ngập đầu nó luôn mất.

_Hahaha, tốt...nói sự thật...tôi còn định đuổi việc cô nếu cô không dám nói sự thật nữa cơ - Nó nói. Tự đứng cửa phòng nó bật mở, một người đàn béo ị bước vào, khuôn mặt ông ta tỏ sự giận dữ nhưng khi gặp nó lại tươi cười

_Thưa chủ tịch, là tôi muốn người không phải bận tâm...tới công việc này..chúng tôi đã giải quyết ổn thỏa - Ông Long nói, cho dù mới bước vào ông rất hùng hổ nhưng khi nhận được cái nhìn sắc lạnh của nó khiến ông không khỏi run sợ. Nó ra hiệu cho cô Lin ra ngoài, rồi đứng dậy

_Mời ông ra ghế ngồi - Nó lịch sự chỉ tay vào ghế đối diện với chiếc ghế mình đang ngồi

Sau khi cả người an tọa ở trên ghế, nó khoanh tay sắc mặt bình thản nhất có thể. Cô Lin mang trà vào cho 2 người, nó nhâm li tách trà rồi đặt tách trà xuống nhìn ông Long. Khiến ông hơi run nhưng ông không để con nhóc đáng tuổi con mình hạ nhục được, mau chóng lấy lại tinh thần.

_Thưa...chủ tịch, tôi đã giải quyết ổn thỏa mọi việc ạ - Ông Long cứ ngỡ nó chỉ biết việc giảm sút chất lượng phục vụ chứ chưa biết vụ cổ phiếu giảm

_Đầu tiên, tôi tuyên dương ông...vì đã bịt miệng được nhà báo về việc của khách sạn. Tuy nhiên...ông bảo đã giải quyết ổn thỏa là thế nào? - Nó chất vấn, về mặt bình thần nhưng vô cùng nghiêm nghị

_À, cảm ơn chủ tịch đã khen. Là tôi đã đuổi việc những nhân viên vi phạm rồi ạ - Ông Long

_HAHA, là kỉ luật hay là bịt đầu mối? - Nó nhìn thẳng vào mắt ông, như nhìn thấu tâm can ông vậy. Mặt ông Long biến sắc, mau chóng chối cãi

_Chủ tịch nói vậy là sao ạ? - Ông Long cố gắng chối cãi

_Ông còn định giả nai trước mặt tôi đến bao giờ - Nó tức tối ném thẳng tờ báo vào mặt ông. Trên đó đưa tin cổ phiếu tập đoàn MIL tụt dốc thảm hại, có thể nay mai sẽ phá sản.

Mặt ông Long tái mét không còn một giọt máu khi nhìn thấy nó tức giận, cảm tưởng như chuẩn bị ăn thịt mình. Ông vội vàng chữa cháy để còn thực hiện kế hoạch sau này

_Đây...đây chỉ là sai sót - Ông chữa cháy, nếu không đổ bể hết

_HAha, ông giải thích cho tôi chỉ là sai sót thôi sao? cái gọi là ổn thỏa của ông là vậy à? HẢ hả? - Nó hét vào mặt ông, quá thật lão già này đã đốt lại còn khoái này nọ

_Chủ tịch bớt giận - Ông cung kính

_Câm mồm, Cô Lin, vào đây cho tôi - Nó đứng dậy, quay lại bàn làm việc, quả thật chơi với lão này không sướng.

_Thưa chủ tịch - Cô Lin bước vào nhìn thấy ông Long mặt tái mét còn chủ tịch thì tức giận đến giọng nói cũng thay đổi

_CỒ...liên lạc với phòng nhân sự, đuổi việc hết tất cả nhân viên khách sạn DEARU, thay toàn bộ nhân viên mới cho tôi - Nó nhìn thẳng vào cô Lin khiến cô rùng mình vì lần đầu tiên thấy chủ tịch tức giận đến vậy, quả thật ông Long quá to gan khi bán hết cổ phiếu của mình để cho cổ phiếu công ty giảm sút đến vậy. Đồng thời ông cũng đang giết chính ông

_CỒn ông, ngày mai...không cần đi làm nữa đâu - Nó chỉ thẳng vào mặt ông mà nói không kiêng nể.

_Tôi tôi...xin lỗi chủ tịch. Tôi xin lỗi. Tôi không thể mất công việc này, con gái tôi nó còn bị bệnh, nó cần chữa trị. Tôi không thể mất công việc..- Ông Long cầu xin nó vì một phút lòng tham của ông trở dậy mà ông đã đánh mất công việc của mình. Chưa để ông nói hết câu, nó đã lấy điện thoại của mình gọi cho ai đó

_Đánh chết vợ và con lão cho tôi - Nó gằn từng tiếng, quả thật bây giờ người nó rất nóng, chỉ có thể giết người mới có thể hạ hỏa.

_Không không...cầu xin...xin chủ tịch...đừng đừng- Nghe đến vợ và con mình ông LONG hoảng hốt quỳ xuống chân nó mà cầu xin.

_Vâng thưa chủ nhân - Diou

Thấy cái điện thoại đang nổi cuộc gọi với Diou cho lão Long nghe tiếng vợ con đang rên la vì bị đánh, ông đau lòng. Vì những lợi lầm của ông mà vợ con ông phải chịu đựng, ông căm thù cái con người đang ngồi ở kia. Bàn tay ông với lấy con dao rọc giấy ở trên bàn làm việc nó, nhắm thẳng tới mắt nó. Nhưng nó đã nhìn thấy việc ấy trước, dùng tay để đỡ con dao, chân thì thực hiện cú đá móc với một lực không hề nhỏ, làm cho ông Long bay lên và hạ ngay ở góc tường. Máu từ tay đầu ông chảy xuống

_Mày..mày...sẽ phải trả...giá- Trần trối những lời cuối cùng, ông Long đã chết vì cú đá ngay vào điểm yếu của ông. Có lẽ người ta phải biết cái gì cũng có giới hạn, chạm đến giới hạn thì phải phản công. Vì vậy cái chết của ông Long sẽ là cái cảnh cáo với những người không trung thành.

_Cô Lin, gọi người vào xử lí đi - Nó ra lệnh vì nó không thể để một cái xác trong phòng làm việc của mình được.

_Chủ tịch, người bị thương rồi ạ - Cô thư kí nhìn thấy cánh tay nó đang chảy rất nhiều máu. Nó nhìn xuống cánh tay của mình, rút con dao ra, ném vào sọt rác làm máu càng chảy nhiều hơn. Mặt nó vẫn bình thản cầm túi xách của mình tới thang KEY.

Ở KEY Bước vào KEY mọi người đều chào nó, ai mà không biết đây là vị chủ tịch lừng danh của tập đoàn MIL sao? Lại còn rất trẻ mà giỏi giang xinh đẹp nữa chứ, nhưng các cánh đàn ông đều không dám mơ tưởng bởi vì người này chính là người yêu của chủ tịch bọn họ. Có cho vàng họ cũng không dám nữa. Nó xuất hiện trong bộ đồ công sở màu đen, quần skinny đen, áo dây màu trắng và áo vest màu đen có một bông hoa hồng màu đỏ gắn trên ngực. Trên cổ có sợi dây chuyền bằng đá màu đen mới nhất của tập đoàn KEY, kết hợp với chiếc túi xách màu trắng. Chỉ sử dụng tông màu đen và trắng là chủ đạo và nhờ các đường nét thanh tú trên khuôn mặt, mái tóc nâu bồng bênh, làn da trắng không tì vết mà nó nổi bật hơn ai hết. Nhưng mọi người đều không chú ý đến ngoại hình mà chú ý đến vết thương không ngừng chảy máu của nó, đi đến đâu, máu chảy đến đấy.

Tiến thẳng lên phòng chủ tịch, nó ra hiệu cho thư kí của anh không cần vào báo cáo. Nó đến đây để bắt nạt anh cơ mà, báo để cho anh chuẩn bị trước à, không đời nào. Bước vào phòng anh, nó thấy một người con trai tuấn tú đang chăm chú tới các văn kiện trên bàn, không để ý gì

_Có chuyện gì đấy? - Như thường lệ anh vẫn chẳng ngước lên nhìn bởi anh nghĩ là cô thư kí của mình. Thấy lâu lâu không có ai trả lời, anh ngước lên nhìn anh thấy có người đang ngồi trên ghế salong phòng làm việc mình. Lấy làm lạ, chưa biết là ai mà dám xông vào phòng mình lại còn ngồi triêm trệ trên ghế mà mình hay ngồi. Ở vị trí của anh chỉ quan sát được đó là một cô gái có mái tóc nâu, à, trong đầu anh liền xuất hiện hình ảnh một người. Nhưng nó đến đây làm gì nhỉ, anh bước lại ghế càng gần anh lại càng chắc chắn đó là nó

_Cơn gió nào đưa chủ tịch MIL đến với KEY của chúng tôi - Anh mỉm cười hỏi nó, khi đã xác nhận đó là nó bởi cái mùi hoa oải hương không lẫn vào đâu được

_Hơ, nhớ anh...đến - Nó trả lời lạnh lùng, có lẽ nó đang nén cơn đau ở tay mình, khá sâu đấy nhỉ

_Này, nhớ mà lạnh lùng thế à - Anh ôm nó từ đằng sau, vùi mặt mình vào tóc nó, hít hà mùi hương của nó. Đạo này cả anh và nó đều quá bận rộn nên thời gian vun đắp tình cảm càng ngày càng ít đi

_JEN, EM LÀM GÌ MÀ BỊ THƯƠNG THẾ NÀY HẢ? - Anh la toáng lên khi thấy máu tay nó đang chảy không ngừng, chảy xuống cả thảm nơi mà nó đang ngồi.

_Bị đâm - Nó bình thản, chìa cánh tay ra ý muốn nói là bảo anh chữa trị vết thương cho nó. Đúng, là nó không muốn đến bệnh viện nên tìm đến anh là tốt nhất

_Đến bệnh viện đi - Anh nhẹ nhàng cầm cánh tay nó lên xem xét, quả thật vết thương rất sâu. Nhưng sau khi anh nói câu đó chỉ nhận lại cái lắc đầu cùng vẻ mặt nhăn nhó của nó. Biết ngay mà, đành phải lấy hộp băng bó đặc trị của mình ra để băng bó cho nó. Anh khâu vết thương cho rất cẩn thận, vừa khâu lại vừa thổi khiến cho nó đau nhưng bù lại rất hạnh phúc.

_Anh...em...nhớ anh - Nó quàng tay qua người anh, ôm thật chặt. Bởi hiện giờ nó vẫn đang cảm thấy sợ bởi mùi máu tanh nồng của ông Long, từ rất lâu rồi, nó sợ máu. Phải kiềm chế lắm nó mới có thể lê lét tới đây, tuy nhiên bệnh của nó rất lạ chỉ sợ máu người khác chứ máu nó hã, không hề sợ chút nào. Nó ôm anh rất chặt, dạo này nó rất mệt mỏi với các công việc ở công ty cho dù anh và nó vẫn có tới thứ 7 đi chơi nhưng hầu như những tuần gần đây là không có thời gian. Vì ngoài công việc cho công ty thì nó còn phải thực hiện kế hoạch để lật đổ JHU nữa. Không hiểu sao dạo này daonh số của JHU lại tăng đột ngột như vậy, công ty nó tăng 7 phần thì JHU phải tăng 20 phần và lần nào nó định đánh đổ JHU thì lần đấy JHU đều nắm bắt được. Y như là có nội gian trong công ty nó vậy, thật là không hiểu nổi mà

Về phần anh thấy nó tự nhiên ôm mình thì cũng khá bất ngờ nhưng cũng vòng tay ôm lại. Có vẻ như bé con của anh mệt mỏi lắm rồi, vỗ vỗ tấm lưng bé nhỏ của nó, anh hỏi

_Tại sao lại để...cho tay như vậy?

_Giết người - Nó trả lời ngon ơ làm anh khá ngạc nhiên. Chẳng lẽ lại muốn náo loạn giang hồ như hồi trước sao. Anh nhớ cách đây 3 năm ngay tại năm đầu tiên ở Singapore nó đã là một cô tiểu thư đồng danh chỉ

vào bar, đánh nhau làm khuya nào anh cũng phải lúi về. Nhưng dù vậy sức học của nó vẫn chẳng giảm sút chỉ là mượn rượu và người để trút nỗi cô đơn mà thôi.

_Ồ...con bé này..- Chưa kịp nói thêm nó đã đưa ngón trỏ của mình lên môi anh, ra hiệu cho anh đừng nói nữa. Nhìn thấy nó như vậy, anh cũng không nỡ trách nó thêm nữa. Nó thiếp đi trong vòng tay của anh cùng với bao nỗi đau.

_Y da...quên nói - Anh tắc lưỡi, có chuyện quan trọng mà chưa nói được.

Cách đây 2 tiếng

_Ông Trịnh, cảm ơn ông đã hợp tác lần này - Hoàng bắt tay với người đàn ông trung niên. Nhìn ông khá phúc hậu nhưng không hề như vậy là một lão già mưu mô trong giới thương trường, để có thể hợp tác được với ông rất khó vì ông sở hữu trong tay là tập đoàn lớn nhất thế giới về lĩnh vực thời trang và đá quý.

_HAha, không có gì. - Ông vui vẻ bắt tay lại

_Được làm việc với Hoàng chủ tịch đây, tôi cũng lấy làm vinh hạnh - Ông nói tiếp

_Cảm ơn ông, tôi có thể mời ông dùng cơm - Anh lịch sự

_Không cần đâu, tôi có việc rồi. Nhưng...tôi muốn anh làm cho tôi một việc, đồng ý chứ? - Lão đề nghị, ánh mắt sắc sảo

_Dạ vâng, ông cứ nói tôi sẽ làm nếu việc đó trong tầm kiểm soát của tôi - Anh đáp lại, trong lòng dấy lên một cảm giác bất an.

_Haha, tất nhiên là trong tầm tay anh rồi. Chẳng là...tôi có cô con gái...cũng đã đến tuổi lấy chồng. Nay thấy Hoàng Chủ tịch đẹp trai, sự nghiệp chói lọi, tôi có ý cho con gái tôi - Lão nói

_Dạ thưa...việc này...tôi không biết con gái ông...con gái ông cũng chẳng biết tôi...vả lại..- Anh chưa kịp nói hết câu, lão đã xen vào

_ô không, con gái tôi rất hâm mộ anh. Hiện nay con gái tôi đang làm trong công ty của Thùy Chủ tịch đây - Ông nói có vẻ ông rất tự hào khi nói về con gái ông.

_Ồ nhưng tôi và...- Về mặt anh ngơ ngác, tại sao lão già này lại đưa anh vào thế bí cơ chứ. Đúng là cáo cơ mà

_Vậy nhé, đừng nói nữa tôi đi đây, tôi đã cho người dọn đồ con gái tôi tới nhà anh rồi - Chưa kịp để anh nói hết câu lão đã đi luôn. Để lại anh ngồi đó với bao ngơ ngác, kiểu này nhỏ kia chết với nó rồi. thở dài

_Đúng là....tự nhiên...như ông điên - Anh nói sau khi lão già kia đi khuất.

30. Chương 30

trở lại phòng làm việc của anh Trong lúc nó đang ngủ no say trên ghế thì anh đang vào mail nó để giúp nó giải quyết công việc của phía bên MIL. Đột nhiên mail nó báo nhận thư mới, người gửi thì là vô danh, tiêu đề là XXX. Tò mò anh nhấp chuột vào xem là ai gửi...

Bộp, xoảng Chiếc máy tính xách tay đã bị anh ném thẳng vào tường khi thấy nội dung trong đó. Tiếng vỡ quá lớn khiến nó tỉnh giấc, chưa hiểu chuyện gì xảy ra nó đã bị anh kéo ra khỏi công ty.

_Này này...anh làm gì vậy? Thả em ra - nó khó hiểu, cố gắng vùng vẫy ra khỏi bàn tay kìm chặt của anh. Đã có chuyện gì xảy ra cơ chứ, sao mà nhìn anh tức giận đến vậy. Người người nhìn vào nó và anh, họ đang thấy 2 vị chủ tịch lừng danh đang chuẩn bị đánh đập nhau, anh thì mặt mũi đỏ lè có lẽ là rất tức giận, nó thì cứ gào thét bảo anh buông ra. Có lẽ tin này ngày mai sẽ lên trang nhất của các mặt báo rồi đây.

Anh kéo nó ra xe, đẩy nó vào xe của anh, qua ghế lái anh khởi động xe phóng thẳng ra khỏi công ty. Chiếc xe lao vun vút trên đường, tốc độ ngày càng tăng không có chút giảm, nó ở ghế bên cạnh bắt đầu cảm thấy lo sợ cho anh. Có chuyện gì mà anh lại tức giận đến như vậy, anh làm nó sợ, nước mắt nó bắt đầu rơi...lần

đầu tiên nó thấy anh như thế này. Nó làm gì sai cơ chứ, chả làm gì cả, khẽ ngược nhìn anh, nó quyết định phá vỡ bầu không khí khó thở này

_Có...chuyện gì...vậy anh? - Nó run sợ quay qua anh và hỏi

_Im lặng - Anh ra lệnh giọng anh rất tức giận. Nghe anh nói vậy nó cũng không nói gì thêm vì bây giờ có nói cũng chẳng ích gì. Nó và anh cứ im lặng như vậy đến khi anh dừng xe. Nơi anh dừng chân là biển Mũi Né, tại sao anh lại đưa nó đến đây...

_Xuống xe - Anh mở cửa xe và đi ra bỏ lại nó trong đó với bao câu hỏi. Nhưng mà cũng bước ra theo lời của anh

Lại kéo tay nó đi thẳng ra biển, anh lôi nó xuống bãi cát. Nó cố gắng vùng vẫy vì cổ tay của nó bắt đầu sưng lên, thấy nó như vậy anh cũng bỏ nó ra. Bãi biển bây giờ vắng lặng không có một ai vì hiện tại là 9h tối, những cơn gió làm nó lạnh nó muốn anh che chở nhưng làm sao có thể khi bây giờ anh đang giống một con ác quỷ thế kia. Nó đối mặt với anh, hai người một trai một gái bóng trải dài trên bãi cát bởi ánh sáng của trăng.

_Tại sao...lại có...âm mưu giết ...mẹ...tôi - Anh nói từng tiếng một thật khó khăn. Nó nghe anh nói như sét đánh ngang tai...nó nào dám cơ chứ. Tại sao anh lại vu oan cho nó như vậy cơ chứ

_Bằng chứng? - Nó ngược lên hỏi trống không với anh, kẻ nào dám vu oan cho nó, nó quyết không tha.

_Đây...xem...- Anh nói rồi đưa cho nó cái điện thoại kết nối hộp mail của nó và vào cái mail lúc nãy. Mặt nó tái đi khi nhìn thấy những dòng chữ trong đó, lại còn có hình nó đang định bỏ thuốc vào tách trà nó chuẩn bị mang ẹ anh nữa chứ. Những thứ này ở đâu ra, nó tròn mắt đánh rớt cái điện thoại anh xuống dưới nền cát

_Sao???? Quá đúng hả? - Anh nói nhẹ nhưng những lời nói ấy cũng đủ làm thế xác nó tan nát,nhất là tìm...tại sao anh không tin nó chứ, thương mẹ anh không hết

_Em...không...không có - Nó nhìn anh sợ hãi và chối cãi

_CÔ...CÔ CÒN NÓI NỮA HẢ? CÔ GIẾT BA TÔI...LÀ QUÁ ĐỦ RỒI? TẠI SAO CÔ LẠI ĐỊNH GIẾT CẢ MẸ TÔI CƠ CHỨ. CÔ CÓ CÒN LÀ CON NGƯỜI NỮA KHÔNG? - Anh gào thét, đau đớn, giọt nước mắt trên khóe mi anh chảy xuống nền cát lạnh. Nó lại một lần nữa ngạc nhiên, nó nào có giết ba anh.Như đoán được suy nghĩ của nó anh tiếp tục

_CÔ CÓ BIẾT NGƯỜI MÀ CÔ ĐÂM PHẢI CÁCH ĐÂY 2 NĂM LÀ AI KHÔNG? HẢ? CÔ CÓ BIẾT KHÔNG? - Gào thét trong nỗi đau, có lẽ đây là nỗi đau lớn nhất mà anh từng trải qua. Nó ngạc nhiên đến nỗi không nói được lời nào, phải cách đây 2 năm nó đã đâm chết 1 người đàn ông, nhưng sau đó được anh thu xếp ổn thỏa, nó thật sự không biết đó là bố anh mà vì nó chưa gặp bác lần nào chỉ gặp được mẹ anh thôi. Cổ họng nó nghẹn ứ, nước mắt nó bắt đầu tuôn rơi,

_Chuyện bố anh...em không cố ý...chỉ là sơ suất...còn chuyện em hãm hại mẹ anh...em không dám...thật sự là vậy...nếu anh...không tin...- Nó chưa kịp nói hết câu anh hạ một bạt tai xuống má nó làm nó chao đảo như muốn ngã nhưng cuối cùng cũng không chịu được mà ngã xuống, quá bất ngờ trước hành động của anh

_CÔ IM ĐI, CHẴNG PHẢI LẦN ĐÓ DO CÔ UỐNG SAY MÀ TÔI PHẢI NGƯỜI TA À? HẢ? CÔ NÓI ĐI...HỌ CÓ TỘI TÌNH GÌ? - Anh quỳ xuống nâng cằm nó lên và hét. Từng giọt nước mắt trong veo chảy xuống hòa cùng với ánh trăng tạo thành một bi kịch, đau thương. Tiếng sóng biển xô vào bờ một cách mạnh mẽ rồi lại tan đi.

_Anh...không...tin em? - Nó hỏi lại

_Đúng...- Anh nói rồi đứng dậy, vội quay người đi trước khi đi một giọt nước mắt của anh rơi trên khuôn mặt hoàn hảo đó. Bỏ lại nó ở đó cùng với nỗi đau cả thể xác và tinh thần. Nó đã làm mất lòng tin của anh rồi sao, nhìn bóng anh trải dài trên cát sao thấy thân thương. Vội đứng dậy, chạy lại theo anh.

Anh đang bước đi trên bãi cát dài với nỗi đau bất tận, nó làm gì...anh cũng tha thứ. Nhưng tại sao phải giết cả mẹ anh cơ chứ, bà thương yêu nó lắm mà, nó làm thế với anh, nó có biết anh đau đến mức nào không.

Đột nhiên có một vòng tay mềm mại ôm lấy anh từ đằng sau, nếu như lúc trước anh sẽ chẳng ngại ngần gì quay lại ôm lại người đó.

_Thật sự...xin lỗi - Nó nói trong ghen ngào

_Quá...muộn rồi - anh đứng khựng lại...chậm chậm...gỡ tay nó ra.

bỏ lại nó trên bãi biển mênh mông này, không một bóng người chỉ có bóng đêm.

Những giọt nước mắt rơi trên khuôn mặt nó, nó đau lắm cảm giác như từng tế bào bị xé nát ra vậy. Anh đã đi rồi, nó ôm gối khum người lại mắt ngược nhìn ra biển, những đợt sóng tấp nập xô vào bờ tung những bọt trắng xóa lên. Hết rồi...hết thật rồi. Nó nhớ lại lần anh đưa nó ra biển để ngồi ngắm như thế này, lần đấy ấm áp lắm vì còn có vòng tay của anh bên cạnh. Nhưng bây giờ chỉ còn mình nó chờ đợi những cơn gió lạnh như những mũi dao cứa thêm vào vết thương lòng làm nó càng rỉ máu hơn..

Đang miên man suy nghĩ nó nghe thấy tiếng nói.

_Mày định bao giờ mới khử MIL? - Một người con trai trong bóng tối nói. Nghe đến MIL nó quay mặt ra, trong bóng tối nó không nhìn được khuôn mặt người đó vì đang đứng đối lưng lại với tầm nhìn của nó. Tại sao lại có người muốn giết nó, cố gắng im lặng để người đó không chú ý đến mình

_Tôi...tôi không thể - Một người con trai còn lại gãi đầu nói. Nghe thấy giọng nói quen thuộc, liền quay lại lần nữa. Nó kinh ngạc nhận ra người con trai trong bóng tối ấy là Diou - đàn em thân thuộc của nó. Đến lúc này, nó không thể cố gắng như là không biết gì nữa, đứng dậy, lững thững bước lại chỗ 2 người con trai kia đang trao đổi.

Từ xa, Diou nhìn thấy nó, cậu rất ngạc nhiên, mắt càng ngày càng mở to. Trên tay nó bây giờ là khẩu súng nó luôn mang theo người, đó là lí do vì sao nó luôn mặc áo vest đi làm.

_Chủ...chủ...nhân - Diou lắp bắp. Nghe Diou nói vậy người con trai cũng quay lại, cũng khá ngạc nhiên vì sự hiện diện của nó và càng kinh ngạc hơn với khẩu súng trên tay nó.

_Cậu, muốn tôi...xử lí như thế nào? - Nó giơ khẩu súng lên nhắm thẳng vào Diou mà chẳng cần quan tâm đến người con trai còn lại. Người kia thì cười nhếch miệng, lấy tay mình đặt lên tay nó ý muốn hạ súng xuống. Diou thì quá ngạc nhiên đến nỗi không nói được gì, quả thật bây giờ nó đang rất bức mình, 2 mắt nó đỏ lên

_Ý gì? - Nó quay nòng súng sang người con trai ý muốn nó hạ súng xuống. Tuy nhiên khi nó nhìn vào khuôn mặt người con trai đó, một cảm giác sợ hãi đến với nó.

_HAHA, nhận ra...tôi không? - Người con trai đó thấy ánh mắt nó như vậy thì chỉ vào mặt mình.

_Hoàng...Văn.- Nó run sợ khi nhìn vào khuôn mặt người con trai đó. Hầu như tất cả đều bị biến dạng và điều đặc biệt chỉ còn lại một con mắt mà thôi. Tuy nhiên những đường nét đó, nó chẳng bao giờ quên được, người đã đẩy nó vào đau khổ. Chính tên này....đã hãm hại bố mẹ của nó. Nó hận tới tận xương tủy...vì nó biết rằng anh họ dần dần của nó không thể lên một lịch trình như vậy được. Nổ một nụ cười nửa miệng...nó sẽ phải giết người này.

_Đúng...là tôi. Tôi đã giết bố mẹ của cô...chính là tôi Hahaha, nhưng bù lại, tôi lại chịu cái khuôn mặt này đây - Văn rít từng tiếng một

Cạch cạch Diou rút súng ra chìa thẳng về phía nó. Nó quay nòng súng về phía Diou.

_Haha, hư - Văn ra vẻ như chẳng biết gì rồi lại cười lên từng tiếng man rợ.

Pằng Một nhát súng đâm thẳng vào tay nó, máu chảy xối xả. Là Diou đã bắn nó, một giọt nước mắt khẽ rơi...người nó coi như là em của mình lại bắn nó. Nó đã cho cơ hội

Pằng Thêm một tiếng súng nữa nổ lên nhưng không phải là của Diou mà là của nó. Nó đã muốn tha cho Diou trong 1/1000 giây, nhưng không thể, có lẽ người em này nên ra đi. Vì bắn trúng đầu nên Diou đã chết ngay tức khắc. Giờ chỉ còn lại nó và Văn, 2 người đứng đối diện nhau. Bóng 2 người trải dài trên nền cát, dưới ánh trăng 2 con người này như tỏa sáng.

Nó quay nòng súng vào Văn

Cách cách

_Chết tiệt - Nó buông khẩu súng xuống vì súng nó đã hết đạn. Tại sao lại hết đạn vào lúc đầu sôi lửa bỏng thế này cơ chứ.

_Haha, Không dễ đâu cô em - Văn chĩa súng vào đầu nó, lúc này nó đang rất sợ. Nhưng mà phải kiềm chế, máu từ tay nó chảy ra không ngừng làm nó hơi chóng mặt. Vụ mất máu chiều nay đã là quá đủ bây giờ lại bị như vậy. Nó bèn lựa lúc Văn không để ý xoay người đá cho Văn một cú vào bụng, tuy nhiên vì bây giờ nó đã yếu nên lực cũng giảm đi nhưng vẫn làm Văn phải ôm bụng. Thừa thời cơ, nó chạy đi. Mất nó bây giờ đang hoa hết cả lên, chân tay muốn rụng rời, nhưng nó không thể chết ở đây được, phía sau Văn vẫn đang đuổi theo nó và bây giờ lại thêm cả đàn em của hắn.

Chạy lên bờ, ra đường lớn, nó cứ thế chạy mãi

_Đứng lại...con kia. Mày đứng lại cho tao - Cả một đội quân đằng sau đang đuổi theo nó. Gắng sức chạy, nó mệt mỏi, tim nó như ngừng đập. Có lẽ...nó nên chết tại đây, trong đầu nó xuất hiện hình ảnh của anh, thấy anh đang cười dịu dàng với nó. Đang chạy thì thấy có cái hẻm nhỏ, nó cố gắng chạy vào để đánh lạc hướng bọn chúng.

_Má...nó chạy đâu rồi? Tìm tiếp cho tao - Bọn chúng chạy ngang qua con hẻm tối tăm mà nó đang ở trong đó

Quả thật, nó đã tránh được, nhưng với tình trạng của nó bây giờ...nó không thể làm gì hơn. Mất muốn sụp xuống, máu chảy rất nhiều, nó cảm thấy hơi lạnh rồi, 2 tay của nó gần như tê liệt, vết khâu hồi chiều có lẽ đã đứt chỉ. Thở hồng hộc...nó cố gắng chút sức lực cuối cùng, thò tay vào túi quần lấy điện thoại ra và bấm số.

Trong vô thức, nó đã bấm số một người mà nó cũng chẳng nhớ là số của ai. Sau một hồi chuông dài, mới có người bắt máy

_Alo - Giọng người con trai lạnh lẽo cất lên. Có lẽ người này không muốn nghe điện thoại của nó

_C...ứ..u e.- Chưa kịp nói hết câu tay nó đã chìm vào bóng tối, sức lực của nó đã cạn kiệt, buông thõng 2 tay xuống. Nó muốn nghỉ ngơi nó không muốn tỉnh dậy...cùng với đau khổ. Một giọt nước mắt lăn dài trên bờ mi

_Alo...em đang ở đâu? - Thấy bên kia không nói gì, người con trai trong điện thoại rất lo lắng. Đó chính là Hoàng đấy

_MẸ KIẾP - Hoàng chửi thề ném điện thoại vào tường, bỏ công việc ở đó, anh vội lấy cái áo khoác và ra xe, phóng thẳng về MŨI NẾ. Anh rất lo cho nó đấy chứ, lúc anh ra xe anh đã chần chừ không biết nên quay lại đón nó không nhưng rồi quyết định là không. Không biết nó có xảy ra chuyện gì không nữa. Chiếc xe BMW màu đen lao vun vút trong màn đêm mang theo một tâm hồn lo lắng, bồn chồn...

_Hãy...chờ anh - Anh nói một mình khi đang lái xe về nơi có nó.

Tới bãi biển Phan Thiết nơi cách đây 2 giờ đồng hồ trước anh đã bỏ nó ở lại một mình. Chạy xuống tìm kiếm nó nhưng có tìm như thế nào cũng không thấy bóng dáng nó hiện diện ở đâu. Bất chợt, anh nhìn thấy những vết máu và cả khẩu súng của nó nữa quan trọng hơn anh thấy Diou đang nằm ở đó. Anh không thể quên người này được vì chỉ có hắn mới làm anh bị bắn mà thôi, chạy lại kiểm tra anh thấy người đó đã chết. Linh cảm có chuyện chẳng lành anh bèn rút điện thoại

_Cậu Kim, điều hết quân trong hội đi tìm chủ tịch MIL ngay cho tôi, cho dù lòng sực hết Mũi Né cũng phải tìm ra. - Anh tức giận, bây giờ anh cảm thấy hối hận cực độ rồi đây, phải chăng lúc đó anh không bỏ nó ở lại. Nhìn những vết máu kia mà anh thấy lòng mình đau như cắt, nó đã xảy ra chuyện gì rồi.

_Dạ...vâng - Người đó sợ sệt, cúp máy và làm theo lệnh của anh

Anh lần theo những vết máu đó và cầm theo khẩu súng của nó. Đi theo dấu máu, anh đi ra đường lớn, phải rất xa, rất xa rồi, làm anh càng sốt ruột hơn. Đã 2 tiếng rồi, hiện giờ đã là 4h sáng, những người già đã dậy

để đi tập thể dục. Đột nhiên có người phụ nữ trung niên đang trước anh la lớn

_AAAAAA....có người....- Vừa la người đó vừa chỉ vào trong con hẻm, nơi mà máu chảy lan ra cả vỉa hè và đã có dấu hiệu khô lại. Anh bèn chạy lại, anh có linh cảm nó đang ở đó.

_Jen....- Anh chạy lại, ôm nó vào lòng khi xác nhận đó chính là nó. Người nó bê bết máu và rất lạnh nữa chứ, đôi môi tái nhợt. Trái tim anh quặn thắt, siết chặt nó trong vòng tay mình nhận ra nó đã bị bắn và vết thương tối qua anh khâu cho nó đã nung mủ. Nguy hiểm cận kề mà anh thấy người phụ nữ cứ đứng đấy mà nhìn anh

_Này...mẹ kia...gọi cứu thương đi. Đứng đó làm chó gì - Anh tức giận hét vào mặt bà kia, bà kia quá hoảng sợ thì cũng rút điện thoại ra mà gọi điện thoại cho cấp cứu. Anh ôm nó vào lòng mong có thể sưởi ấm cho cơ thể đang trở nên lạnh lẽo kia, có lẽ...cảm nhận được hơi ấm nó dần mở mắt ra.

_A...n..h- Nó định hình đó là anh, nở một nụ cười hạnh phúc định đưa tay lên nhưng mà nó một lần nữa chìm vào bóng tối, nơi nó đã cố gắng thoát ra. Nắm chặt bàn tay nó, nhìn thấy nó như vậy anh lại càng đau lòng hơn.

_Jen...Jen ơi!!!- Anh đau lòng.

Tí toe..tí toe Cuối cùng xe cứu thương cũng tới, mau chóng chở nó tới bệnh viện mang theo một sinh linh thật yếu đuối. Đang cận kề với cái chết...

31. Chương 31

Nó được đưa vào bệnh viện trung ương của tỉnh, hơi thở nó đang yếu dần làm anh càng sốt ruột hơn.

_GỌI BÁC SĨ GIỎI NHẤT TỐI ĐÂY CHO TÔI - Anh hét lên trong nỗi sợ hãi, đúng là anh đang sợ mất nó. Ở đây không ai là không biết anh, chủ tịch tập đoàn KEY và mọi người chắc chắn rằng người đang nằm trên băng ca kia chính là chủ tịch MIL. Sau tiếng hét của anh, ngay lập tức có cả một đội quân bác sĩ chạy theo đến cửa phòng cấp cứu

_Thưa anh...anh ở ngoài đợi ạ - Cô y tá run rẩy nói với anh khi thấy anh như muốn đốt cái bệnh viện này lên vậy. Anh nghe nói vậy cũng dừng lại và hệt hăng nhìn theo nó đang được đẩy vào phòng cấp cứu, cánh cửa dần khép lại cũng là lúc anh khụy xuống.

Trái tim anh đau như cắt, từng nhát dao đang cào xé trái tim và nội tâm anh. Có lẽ lúc ấy anh không nên bỏ nó ở lại, nên tin tưởng nó anh quá nóng vội và hậu quả thì thật đau đớn. Anh không thể tưởng tượng được sẽ sống thiếu nó

_Aaaaaa- Anh bắt lực đâm vào tường bệnh viện làm nó muốn nứt ra. Nỗi đau đang giày xéo anh, nó phải sống.

I-I'm feeling your thunder

The storm's getting closer

This rain is like fire

tiếng nhạc chuông từ máy điện thoại anh vang lên. Chán nản bắt máy

_Thưa chủ tịch, cổ phiếu MIL đang tụt thảm hại ạ, dự đoán sẽ không trụ nổi trong 3 ngày - Giọng nói trong điện thoại vang lên sự lo lắng

_Cậu giải quyết cho tôi, cho khai trương bảo tàng đi - Anh nói rồi cúp máy luôn, không để cho người bên kia nói gì thêm. Quả thật anh vẫn luôn giải quyết công việc hộ nó, việc nó bị như thế này thì cổ phiếu MIL đang trên đà tụt lại càng tụt thêm. Nhìn phòng cánh cửa phòng cấp cứu, anh đã phần nào bình tĩnh hơn kiên nhẫn ngồi đợi...

Lúc sau có một bác sĩ trẻ tuổi, mái tóc màu nâu hạt dẻ và khuôn mặt điển trai vội vã chạy tới phòng cấp cứu. Nghe thấy tiếng người tới, Hoàng ngẩng mặt lên, thấy bóng dáng quen thuộc

Anh Ken - Hoàng ngờ ngợ

Người bác sĩ đó nhìn lại chào theo kiểu quân đội, mỉm cười và chạy vào phòng cấp cứu. Hoàng le lói hy vọng anh Ken thì có thể cứu nó rồi.

3 tiếng...4 tiếng...5 tiếng...8 tiếng...Bác sĩ cứ chạy ra chạy vào làm Hoàng càng sốt ruột hơn. Bây giờ đã là trưa nhưng mà ca cấp cứu ấy vẫn chưa xong.

9 tiếng...Ken bước ra đi nhẹ nhàng lại chỗ của Hoàng và vỗ nhẹ. Ngẩng mặt lên nhìn Ken, Hoàng bật dậy

Jen...thế nào? - Anh hỏi trong tình trạng gần như kiệt sức.

Cậu...đi ăn gì đó đi hay đại loại là rửa cái mặt đi rồi vào phòng anh - Ken dặn dò rồi bước thẳng để lại Hoàng một cục tức, đang sốt ruột nó bị làm sao cơ mà. Nhưng bây giờ Hoàng mới nhìn lại mình, quả thật trong rất bẩn, áo anh thấm đẫm máu của nó màu áo sơ mi trắng của anh bị loang lổ trong thật kinh dị. Sờ thử lên mặt thì thấy râu mọc lởm chởm ở cằm, cái mặt nhìn như chết trôi. Lúc này còn ai nhận ra Hoàng chủ tịch lấy lòng nữa không vậy trời. Đi thay đồ và tắm thật nhanh rồi bước vào phòng làm việc của Ken phòng của trưởng khoa.

2 người con trai ngồi đối mặt với nhau, cả 2 đều mang vẻ đẹp thiên thần nhưng có lẽ người con trai mặc áo sơ mi đen kia còn có nét đẹp của ác quỷ.

Jen sao rồi? - Hoàng hỏi lại câu hỏi lúc nãy

Bình tĩnh, cánh tay của Jen sẽ có khả năng bị liệt - Ken nói

Sao? - Hoàng bật dậy, ánh mắt hoảng hốt trong đó lẫn lộn sự đau đớn

Bình tĩnh...đó chỉ là khả năng. Vì bị nhiễm trùng...- Ken nói. Không để Ken nói hết câu Hoàng đã rút điện thoại ra gọi ột người

CẬU TÌM NGAY CHO TÔI KẺ NÀO ĐÊM HÔM QUA ĐÃ Ở ĐÓ VÀ GIẾT CẢ THẺNG ĐÓ CHO TÔI. SAN BẰNG JHU NGAY LẬP TỨC - Hoàng hét vào điện thoại rồi bỏ đi, Ken thở dài và thầm cầu nguyện cho nó

Lúc này Hoàng đang ở trong phòng bệnh của nó nhìn gương mặt xanh xao của nó mà lòng anh như bị xé thành trăm mảnh. Là vì anh không tốt là vì anh đã quá tức giận, anh đang hận chính bản thân mình lúc ấy tại sao lại nhẫn tâm bỏ nó ở lại cơ chứ. Càng nghĩ thì lòng anh càng đau hơn, những giọt nước mắt trong suốt dần rơi xuống trên khuôn mặt hoàn mĩ đó. Rớt xuống cả bàn tay của nó

Anh...anh xin lỗi - Hoàng nhìn nó cổ họng anh nghẹn đắng vì anh mà nó đã chịu khổ quá nhiều.

1 tuần trôi qua....

Nó vẫn chưa tỉnh, vẫn nằm đó và sắc mặt xanh xao. 1 tuần qua khắp các báo đài, ti vi,...đều đưa tin vị chủ tịch MIL đang lâm vào hôn mê, tuy nhiên các công việc của công ty đều được Hoàng giải quyết một cách nhanh chóng. Trong tuần qua số lượng công việc gấp đôi khiến anh mệt mỏi nhưng hôm nào cũng dành thời gian vào thăm nó. Người ta chỉ thấy hàng ngày có một người con trai vào lúc khoảng tầm 3h, 4h giờ sáng vào phòng nó, phải đó chính là anh. Khối lượng công việc cùng với lịch trình dày đặc khiến anh chỉ có thể gặp nó vào thời gian đó vào lúc công việc của một ngày đã được giải quyết xong. Hôm nay cũng không phải là ngoại lệ, bây giờ là 4h30 sáng, anh đang trong phòng nó, nhìn ngắm nó ngủ mà anh cảm thấy thật bình yên.

Em...mau tỉnh lại đi, người yêu em sắp chết dần chết mòn rồi đây này - Anh nắm lấy bàn tay nó rồi nói đùa, nó mà cứ nằm thế này thì có ngày chắc anh kiệt sức vì công ty mất. Nở một nụ cười nhưng đan xen là những nỗi buồn đang giằng xé trái tim anh.

Ngày nào anh cũng cố gắng giải quyết công việc thật nhanh để đến đây với nó, để mong ngóng nó tỉnh dậy nhưng đã 1 tuần rồi nó vẫn cứ nằm đó và chẳng có động tĩnh gì. Ngồi ngắm nó trong vòng 1 tiếng ngắn ngủi, anh lại phải đến công ty rồi. Hôn nhẹ lên trán của nó, anh rời khỏi phòng bệnh.

Về phần nó trong 1 tuần qua nó luôn nhìn thấy một người con trai, phải nói là rất đẹp trai luôn, từng đường nét hoàn hảo trên khuôn mặt, trông rất quen nhưng lại không nhớ được đó là ai. Người đó nhìn nó rất đau

khổ, như sụp đổ niềm tin nó định nín kéo người đó lại nhưng người đó đã quay lưng lại với nó. Để lại nó một mình với bóng tối, sợ hãi, cô đơn là những gì nó đang cảm nhận được bây giờ. Sau đó nó lại nhìn thấy chính nó đang bước đi một mình trên con đường cát kia và cả Diou nữa, Diou mỉm cười với nó rồi cậu cũng biến mất ngay sau đó. Tại sao ai cũng rời bỏ nó hết vậy, nó có làm gì đâu chứ, khóc, hoảng sợ...nó sợ cảm giác này, cảm giác chỉ còn mỗi mình trên thế gian này. Cố gắng thoát khỏi cái cảnh bóng tối đáng sợ đó.

_Ừ...- Nó thở dốc, mở mắt ra. Hóa ra đó chỉ là giấc mơ mà thôi, thở phào nhẹ nhõm. Ngồi dậy, định với chai nước đang ở trên bàn

Bụp Chai nước rơi xuống....sao tay nó đau quá mỗi lần cử động như hàng vạn mũi kim châm vào vậy. Nghe thấy tiếng động y tá chạy vào xem có chuyện gì xảy ra thì thấy nó đang nhăn nhó ôm cánh tay bị thương.

_Cô không sao chứ? để tôi gọi bác sĩ - Nói rồi cô y tá cũng chạy ra ngoài luôn. Nó đang dùng tay trái của mình để nắm chặt chỗ bị thương bên tay phải. Giở ống tay áo ra, nó mới sực nhớ thì ra nó đã bị bắn và chính tay nó đã giết Diou. Nở một nụ cười cay đắng nó đau đớn khi nhớ ra được tình cảnh của mình. Nhưng còn chi tiết gì nữa tại sao nó lại thấy hơi hơi trống rỗng thế này cơ chứ.

32. Chương 32

Một người con trai có mái tóc nâu cắt tỉa gọn gàng mặc áo blu trắng bước vào. Vừa nhìn thấy người đó, nó đã nở một nụ cười hoàn hảo.

_Chào anh Ken...lâu rồi...không gặp - Nó nhìn anh cười. Quả thật người anh này sao mà lại về đây mà ăn cơ chứ.

_Hi hi, nói chuyện sau ha, giờ mình đi kiểm tra đã - Anh cùng cười với nó và cũng rất vui khi nó nhận ra anh. Thật ra anh đã nhiều lần định liên lạc với nó vì ai mà không biết 2 vị chủ tịch lừng danh trên thương trường cơ chứ nhưng anh lại chần chừ vì thấy không cần. Và anh cũng chẳng ngờ anh gặp lại nó trong hoàn cảnh này cơ chứ, qua tìm hiểu anh cũng phần nào hiểu ra quá khứ của nó. Vào cái ngày anh ra nước ngoài du học để từ bỏ tình yêu của mình anh đã sống khá chật vật để có thể quên được nó và giờ thì anh chỉ coi nó là một người em gái của mình mà thôi. Là tình cảm của một người anh trai đối với người em gái, anh tin chắc nó cũng nghĩ như vậy.

Anh và nó đi kiểm tra một vòng, thật may mắn là tay nó sẽ không bị liệt. Có lẽ ông trời thấy nó chịu khổ nhiều rồi nên nếu người lấy đi của nó một cánh tay thì không biết nó sẽ khổ thế nào. Thấy không có vấn đề gì nghiêm trọng Ken đưa nó về phòng bệnh và ngồi xuống nói chuyện với nó.

_Tại sao lại dễ bị thương nghiêm trọng vậy hả? - Ken nghiêm nghị hỏi nó.

_Phì...anh cắt ngay cái bộ mặt đó cho em...ừ thì xảy ra một số chuyện thôi - Nó phân minh rồi kể cho anh nghe về Diou, về cái phần mình đã thanh toán Diou như thế nào nhưng tuyệt nhiên lại không thể nhớ ra là tại sao mình lại ở đây để có thể gặp Diou.

Lắng nghe câu chuyện của nó, anh đúc kết một câu mà làm cho nó đau không chịu được

_Vẫn giang hồ như xưa nhỉ? - Anh nhìn nó nói và cười cười. Trên tay anh là quả táo chuẩn bị được gọt xong.

_Hớ...anh đi chết đi - Nó tức tối bảo, nó hiền lành dịu dàng thế này mà dám nói nó giang hồ mà chẳng biết ngượng miệng gì thế kia á hả?

_Thôi nè...anh đi cho đỡ nóng - Anh chia miếng táo ra trước mặt nó. Chẳng cần phải nói nhiều nó chìa tay trái ra đón miếng táo tranh đừng chạm vết thương. Và ăn ngon lành, bỗng nhiên từ ngoài cửa có người chạy hồng hộc vào

_Em...tỉnh rồi sao? - Người con trai đó nói trong trạng thái mệt mỏi thở hơi tai và đang ra sức thở đó chính là Hoàng, sau khi nghe Ken nói nó đã tỉnh anh vội chạy từ chỉ nhánh công ty của nó về đây. Nó và Ken nhìn ra phía cửa, Ken đứng dậy đến chỗ người đẩy. Còn nó, nó đứng hình, đây là ai cơ chứ tại sao nhìn đáng điệu trong quen quá. Nhìn thấy bộ dạng khó hiểu của nó, Ken nheo mắt, biểu hiện này sao trông giống nó không quen người này quá vậy.

Hoàng bước lại, định vuốt tóc nó nhưng nó đã thẳng thừng đẩy tay anh ra trong con mắt ngạc nhiên của Hoàng và Ken. Nó lùi về sau tránh né anh

_Anh...là...ai? - Nó hỏi anh và nheo mắt lại cố nhớ người con trai này. Quả thật nhìn rất quen, trong đầu nó xuất hiện người con trai quay lưng lại với nó trong giấc mơ, từng hình ảnh lướt ngang qua mặt nó làm tim nó đập nhanh và từng cơn nhức đầu đến với nó

_AAAA- Lấy tay ôm đầu, nó kêu tai sao đầu nó lại đau thế này. Ken chạy vội lại bên cạnh nó, anh liền với tay lấy mũi kim tiêm và tiêm luôn cho nó liều thuốc an thần. Và nó ngất ngay sau khi được tiêm. Chưa hết ngạc nhiên, Hoàng vẫn đứng sững ở đó, tại sao nó lại quên anh cơ chứ, tim anh đang nhói lên từng đợt khi thấy nó như vậy

_Không sao đâu...sẽ ổn thôi - Ken nói với Hoàng khi thấy vẻ mặt đau khổ của anh.

_Rốt cuộc là có chuyện gì? - Hoàng hỏi trong nỗi lo sợ

_Điều đó...đã xảy ra. theo anh - Ken nói rồi bước ra khỏi phòng bệnh của nó. Hoàng luyến tiếc nhìn nó một lần rồi cũng theo chân Ken về phía phòng làm việc của anh.

33. Chương 33

trong phòng làm việc

Ken thì đang lật hồ sơ bệnh án của nó, hàng lông mi anh cau lại, cẩn thận xem xét hết tập bệnh án, anh mới ngược mặt lên nhìn Hoàng. Hoàng lúc này vẻ mặt hơi khó chịu vì phải chờ lâu

_Mọi thứ đều ổn riêng về não thì...Jen bị mất một phần trí nhớ.- Ken thông báo làm Hoàng không khỏi ngạc nhiên. Chẳng lẽ lần này nó lại quên anh sao.

_Tại sao lại vậy? Jen có bị thương ở đầu đâu - Hoàng nói

_Chịu...có lẽ...do ức chế tâm lí, cậu có làm gì cho con bé đau buồn không hả? - Ken nói nhẹ nhàng nhưng từng lời nói lại xoáy sâu vào nội tâm Hoàng. Hoàng sững người lại, phải chăng anh đã làm nó quá đau khổ...nói đến đây, Hoàng cố kìm nén cảm xúc lại

_Làm sao...để phục hồi? - Hoàng nhìn Ken, mong ngóng một tia hy vọng

_Quên kí ức do ức chế tâm lí, rất khó..phục hồi - Nói đến đây Hoàng nhắm mắt lại, thờ dài một tiếng

_Có lẽ nên cho nó một kí ức mới...tốt hơn, vì những lần nhớ lại...là những lần đau đớn hơn bất cứ thứ gì...mà anh nhắc cậu...không được làm con bé đau - Ken nhìn thẳng vào Hoàng nói nhẹ nhàng nhưng mang tính rắn đe. Hoàng hiểu điều đó và anh chào tạm biệt Ken ngay sau khi kết thúc cuộc trò chuyện.

Hiện giờ nó đang ngủ sau khi được y tá tiêm an thần, Hoàng bước vào phòng bệnh của nó. Trên giường hiện giờ thoát hình người ta cứ tưởng nó mới chỉ là một cô nhóc sinh viên, có ai ngờ nó là một vị chủ tịch với bao bộ bệ, áp lực mà chẳng có một giấc ngủ đủ nào. Nhìn nó xanh xao mà anh thấy mình càng có lỗi hơn, ngồi xuống bên cạnh nó, nắm lấy bàn tay nó và áp vào mặt mình.

_Anh xin lỗi - Anh thì thầm.

Về phần nó, nó cảm nhận được một hơi ấm quen thuộc. Vì vậy dù còn tác dụng của thuốc, nó vẫn cố gắng mở mắt dậy để xem nguồn gốc của làn hơi ấm ấy. Nó thấy lơ mơ là một người con trai, rất đẹp, sống mũi cao, đôi mắt màu nâu sẫm sâu, làn da rất trắng và đặc biệt là đang cầm tay nó và nhắm mắt lại. Tất cả tạo nên một bức tranh thật buồn, như là đang miên man trôi về đâu mà không thể nắm bắt được. Hình như cảm nhận được có người đang nhìn mình, Hoàng mở mắt và nhìn lại nó. Ánh mắt anh ánh lên sự ngạc nhiên xen lẫn sự đau buồn, nó thắc mắc tại sao ánh mắt ấy lại quen thế kia, là ánh mắt nhìn nó với sự đố vỡ, trong mơ...

_Làm quen...nhé!- Hoàng nén cảm xúc lại, có lẽ anh nên bắt đầu lại với nó để nó không phải đau không phải chịu những hành hạ bởi những lần nhớ lại. Lúc này anh đã suy nghĩ thông suốt để cho nó được hạnh phúc, anh chấp nhận từ bỏ tình cảm hiện tại và anh tin anh sẽ làm cho nó yêu lại anh.

_Ổ kì - Nở một nụ cười thật tươi, quả thật nó rất thích có bạn mới. Đặc biệt là người đẹp trai như thế này! (ham trai)

Anh thấy nó cười như vậy, cũng bật cười theo quả thật lúc này anh nên cười hay nên khóc đây.

_Vậy...anh giới thiệu nhé...anh là Hoàng, 25 tuổi

Anh cười rất đẹp và nụ cười ấy làm nó xao xuyến, tim nó đập thình thịch người con trai này thật dịu dàng quá. Có lẽ rất nhiều cô gái chết dưới tay anh rồi quá.

_Ngọc nè...Jenny nè...gấu nè...- Nói đến tên Gấu chợt nó im bặt, cái tên này hình như là nó đã lãng quên hay sao ý. Nhưng sau đó cũng bị nó gạt qua một bên. Nhìn sắc mặt của nó thay đổi, anh cũng rất lo lắng nhưng chả biết làm sao

_Hi. Anh biết rõ em rồi! Khỏi giới thiệu - Hoàng nói làm nó quê quê, nhưng lại thắc mắc nên bật lại ngay

_Hờ...sao anh biết em, em có gặp anh lần nào chưa? - Nó nhú mắt lại nhìn anh, ra vẻ suy tư. Nhìn vẻ mặt nó mà anh không khỏi bật cười, nó còn có thể ngổ như lúc này nữa cơ à.

Tự nhiên anh bật cười làm nó không hiểu gì, dần mặt ra mà nhìn anh cười như mắc dại

_Nhìn như mắc dại - Nó phán một câu sau khi anh cười đã đời. Nghe nó nói vậy anh thấy mình hơi quê

34. Chương 34

Thấm thoát cũng đã 2 tuần nó nằm viện dưới sự chăm sóc tận tình của anh, nó đã hồi phục hoàn toàn mỗi tội cử động vẫn còn hơi nhúc. 2 tuần qua, không ngày nào là anh không ở bên nó, chăm sóc nó nhưng tuyệt nhiên không đề cập đến vấn đề quá khứ. Thời gian nó tĩnh lại, nó coi anh như một người bạn thân của mình, có khi còn hơn cả người thân nhưng tất cả đều không có rung động gì

Và cuối cùng ngày hôm nay, là ngày vui sướng nhất của nó vì được xuất viện sau những chuỗi ngày tẻ nhạt trong bệnh viện. Ngày hôm nay rất đẹp, nắng nhẹ trời trong xanh cùng với những áng mây trôi bồng bềnh. Cho dù nó không thích nắng cho lắm, trái với anh thích những thứ sôi động thì nó yêu những thứ gì thuộc về cảnh sắc buồn. Nó thích khung cảnh mùa đông lạnh giá, nó thích những màu sắc buồn, tất cả tất cả những gì người ta cho là hiện thân của sự cô đơn lạnh lẽo thì nó yêu tất cả những thứ đó. Bởi nó nhớ trong tiềm thức là trước khi có một kết thúc có hậu thì cũng phải bước qua những chông gai, buồn bã và cả sự tổn thương. Vì vậy nó cho rằng kết thúc một mùa đông là tiếp nối của một mùa xuân tràn đầy nhựa sống, kết thúc một chuỗi ngày đau khổ sẽ là những ngày hạnh phúc.

Hít hà không khí sau khi bước ra khỏi bệnh viện, mặt nó vui vẻ, nhìn nó như vậy anh cũng mỉm cười. 2 người 2 tính cách một là hiện thân của thiên thần mang lại sự ấm áp, còn lại là mang lại sự cô đơn lạnh lẽo. Có lẽ tách rời 2 người này ra người ta sẽ cảm tưởng thiếu đi cái gì đó và đúng như vậy anh và nó là một cặp trời sinh không thể thay đổi.

Suốt quãng đường về nhà, nó và anh chỉ im lặng không nói với nhau câu nào. Khác với vẻ hoạt bát thường ngày, hôm nay trên khuôn mặt nó lại hiện ra nét buồn chứng tỏ là nó chỉ nhìn chăm chăm ra cửa sổ xe từ nãy đến giờ.

_Tí nữa anh...ghé qua cửa hàng hoa số 8 nhé !- Sau một hồi im lặng, nó cũng cất tiếng để có thể ngăn lại dòng cảm xúc đang tràn ngập trong người nó.

_Ừ - Anh đáp lại, anh không muốn làm phiền nó ngay tại lúc này. Vì anh biết ngày hôm nay chính là tròn 5 năm ngày mất của người thân nó.

Dừng trước cửa hàng hoa, chờ nó vào mua hoa anh nhìn theo bóng dáng cô độc của nó bước vào cửa hàng hoa mà sao thấy thương quá. Anh hiểu 4 năm qua từ ngày đó, nó đã không được gặp lại người thân...và 1 năm sau khi về nước nó và anh đã cùng trải qua rất nhiều thứ tuy nhiên tâm huyết của nó vẫn chưa thành công. Bước ra cùng với 2 bó hoa oải hương tím trên tay mùi hoa rất dễ chịu nhưng nó chỉ mang lại cho người ta một cảm giác duy nhất là buồn...bởi cái màu tím tượng trưng cho sự đổ vỡ và cái mùi hương dịu

nhẹ đó. Tuy nhiên đó chính là loài hoa duy nhất mà nó yêu thích và chỉ có cửa hàng hoa số 8 mới có..., nó cười với anh

_Bây giờ...anh rảnh chứ? - Nó ngập ngừng hỏi anh

Anh nhìn đồng hồ rồi lại cau mày...

_Ừ...anh rảnh - Anh đáp lại nó, chỉ chờ có vậy nó bước lên xe

_Phiền anh...đưa em lên đồi Ngọc Tước - Nó nói nhẹ nhàng với anh, trên mắt nó dần dần hiện ra những giọt nước mắt nhưng nhanh chóng bị nó nuốt vào trong

Không nói gì mà chỉ làm theo lời nó và phóng thẳng đến đồi Ngọc Tước...

Sau một quãng đường dài để đi lên đỉnh đồi Ngọc Tước, bây giờ nó và anh đang đứng trước 2 bia mộ. Nhẹ nhàng đặt 2 bó hoa xuống 2 bia mộ cùng lúc với những giọt nước mắt tuôn rơi... 1 giọt..2 giọt...rồi dần dần nó không kìm chế được cảm xúc mà khóc òa lên. Nó ngồi thụp xuống khóc nức lên, khóc để vơi đi nỗi buồn khóc để những tổn thương trong tim nó có thể vơi bớt đau...nhìn nó như vậy anh cũng không kìm lòng được mà ôm chầm lấy nó. Đẩy khuôn mặt nó áp vào ngực mình, cảm nhận được những đợt run lên của nó mà tim anh như nát vụn.

Nó bây giờ không thiết gì nữa, chỉ biết vùi mặt vào ngực anh mà khóc thôi. Nó cảm giác an toàn vững chãi khi ở trong lòng anh và đặc biệt nó cảm nhận vòng tay này rất thân quen. Sau một hồi khóc hết nước mắt, anh cũng buông nó ra, nó chợt nở một nụ cười thật tươi

_Ba Me...con xin lỗi...lâu lắm rồi...mới tới thăm ba mẹ mà con lại khóc như thế này, con xin lỗi nhé - Nó cười thật tươi với 2 người trên di ảnh. Nhưng hiếm ai hiểu được trong nụ cười của nó lại xen lẫn niềm đau

_COn...hứa...sẽ...sống tốt.- Nói đến đây...cổ họng nó nghẹn ứ lại, quay mặt ra hướng khác để có thể kìm được những giọt nước mắt đang hiện diện sau mắt nó.

Nó và anh ngồi trên đỉnh đồi đến tận xế chiều, đến lúc mà mặt trời sắp xuống núi. Quả thật quang cảnh ở đây rất đẹp, ngồi ở đây nó có thể nhìn thấy biển ở xa xa xung quanh là cây cối không phải xanh tươi mà lại là màu vàng héo úa. Tạo nên cho người ta một cảm giác rất cô đơn, cần cỗi khi ở nơi này. Tuy nhiên đó là điều mà nó rất thích bởi sau những hàng cây héo úa là cảnh biển tuyệt đẹp ngay trước mắt.

Anh đứng dậy, chìa cánh tay trước mặt nó. Anh cười với nó, ánh nắng chiều tà đỏ ối chiếu xuống khung cảnh hiện giờ làm cho nụ cười của anh càng thêm đẹp. Ngắm nhìn anh trong đầu nó đột nhiên hiện lên hình ảnh người con trai ở biển ngồi cạnh nó...người con trai đó cũng có nét rất giống anh.

Nhìn thấy nó cứ ngẩn mình làm anh bật cười.

_Sao? Thấy anh đẹp trai quá hả? - Anh trêu chọc nó

Chợt bừng tỉnh sau những dòng suy nghĩ miên man, nó không nói gì mà chỉ nhìn thẳng vào mắt anh như tìm kiếm một cảm giác thân thuộc. Ánh nắng trải dài bóng của 2 người...anh thì đang dần kề sát vào mặt nó. Đến khi môi chạm môi thì nó mới bừng tỉnh, định đẩy anh ra nhưng bờ môi anh không tha cho nó làm nó cuốn vào vì vậy nó chầm chầm nhắm mắt và thưởng thức nụ hôn.

Đến khi ánh nắng tắt hẳn thì 2 người mới xuống đến chân đồi. Nó và anh nắm tay nhau, miệng không ngừng nói đùa, có lẽ khoảng cách giữa anh và nó đang dần rút ngắn lại bởi vì bây giờ nó nhận ra chỉ còn anh là người thân duy nhất. Mặc dù nó được nghe anh kể chút ít về quá khứ nhưng nó mừng tưởng ra anh chính là người nó tìm kiếm bấy lâu. Dù là không nhớ gì về anh nhưng nó chắc chắn rằng trước kia anh chiếm một vị trí không hề nhỏ trong tim nó. Trên quãng đường về nhà cả 2 đều không nói gì mỗi người đều đeo đuổi suy nghĩ riêng, nhưng cả 2 đều có điểm chung là trong lòng đều trào dâng niềm hạnh phúc.

Về đến nhà không đợi nó xuống xe mở cửa mà anh đã xuống trước nó một bước và lấy chìa khóa trong túi mở ngon lành. Nó thắc mắc, anh lấy chìa khóa đâu ra nhỉ? rồi lại thấy anh de xe vào nhà một cách tự nhiên làm nó càng khó hiểu hơn. Như hiểu được cái ánh nhìn chằm chằm của nó anh tươi cười lấy hành lý của nó xuống xe rồi bước thẳng vào nhà mà cũng chẳng giải thích gì với nó.

Tự nhiên từ trong nhà, xồng xộc chạy ra một cô gái mặc tạp dề tay còn đang cầm đĩa dài có vẻ đang xào nấu gì đấy.

—Anh Hoàng, sao hôm nay anh về sớm thế - Người con gái xinh xắn trong bộ tạp dề trong rất đảm đang chạy lại khoắc lấy tay anh và đẩy nó ra làm nó có vẻ bức tức. Chẳng lẽ người này là vợ anh sao nhưng tại sao lại ở trong nhà mình. Anh cười trừ rồi gỡ tay người con gái đó ra, quay lại nói với nó

—Đừng thắc mắc nữa, ngày xưa anh và em sống chung một nhà - Như phần nào giải quyết được vướng mắc trong lòng nó cảm thấy đỡ khó chịu hơn nhưng còn sự hiện diện của cô gái nào đấy, nó nhớ nó đâu có thuê ô sin nào đâu (tiểu thư người ta mà bà làm...)

—Còn đây là Dương con giám đốc Trịnh, chẳng qua giám đốc xa nhà công tác nên gửi con ở đây mấy hôm - Hoàng tiếp lời. Sắc mặt nó ngày càng u ám, nó ghét nhất sự xuất hiện của người lạ trong nhà mình

—Không thích...- Chưa kịp để nó nói xong, Dương đã chen vào

—Đây là nhà anh Hoàng có phải nhà của cô đâu mà cô bảo không thích không thích - Dương vênh mặt lên nói quả thật cô nàng này chưa biết tới danh của nó đây. Chỉ lo ăn chơi mà không biết người đang đứng trước mặt cô chính là chủ tịch của MIL - tập đoàn lớn thứ nhì thế giới.

Ánh mắt nó bao phủ một làn sương mờ khi thấy Dương vênh mặt lên với nó. Quả thật nó bức lắm rồi đấy, đã tự tiện trong nhà nó mà phát biểu lung tung. Nhìn thấy mặt nó lạnh lẽo như vậy làm Dương cũng một phần nổi gai ốc, nhưng vẫn mạnh miệng khiêu khích nó

—Cô không thích thì đừng nhìn tôi kiểu như vậy, tôi cảm giác như có vật thể gì xâm phạm người tôi vậy đó - Dương

Bốp Nó giáng thẳng một bạt tai xuống mặt Dương không thương tiếc, vì quá bất ngờ vì cú đánh quá mạnh nên Dương ngã ngửa ra sau. Hoàng thấy vậy nhưng cũng chẳng thèm đỡ, ai bảo chọc tức nó làm chi, anh đã mừng tưởng tượng ra viễn cảnh sau này khi cô nàng này cứ đeo bám anh chắc chắn sẽ nhân lại không ít những trò quái của nó dành cho Dương. Vì bị đánh quá mạnh, Dương xay xắm mặt mày, định nhìn lên cầu cứu Hoàng nhưng thấy anh lảng lảng xách đồ vào trong nhà, Dương tức điên định đứng dậy đòi lí lẽ nhưng thấy nó cũng bỏ đi nốt, liều một phen ôm chân nó lại.

Cảm giác có lực kéo mình lại, nó bị mất thăng bằng xuyết nữa thì té đập đầu, may mà dãn võ lâu năm nên đứng lại được làm Dương suýt xoa tiếc không kéo mạnh thêm tí nữa cho nó té. Quay mặt lại nở nụ cười nửa miệng

—Bây giờ...còn định níu kéo...giống chó...níu kéo chủ vậy - Từng lời nói sắc nhọn phát ra từ miệng nó, làm cho Dương nhìn lại hoàn cảnh mình lúc này. Quả thật là rất giống...liền bỏ tay ra đứng dậy và thôi cái trò trẻ con vừa xuất hiện trong đầu. Nó thấy vậy cũng đi thẳng vào nhà bỏ Dương đứng ngoài đấy cùng với đôi đĩa dài mà tức điên lên.

35. Chương 35

Giới thiệu nhân vật: Trịnh Dương: con gái ông Trịnh Vương, tổng giám đốc công ty JHU. Thích Hoàng ngay từ cái nhìn đầu tiên và đặc biệt rất ghét nó. Mưu mô, xảo quyệt xen lẫn sự độc ác.

Nó bước vào căn phòng chỉ toàn màu đen của nó, những đồ vật đã bám bụi chắc chắn rằng nó đã rời xa nhà rất lâu (3 tuần). Mở cánh cửa sổ duy nhất trong phòng nó cũng là nơi có góc nhìn đẹp nhất là nơi mà nó có thể nhìn ra vườn cây đằng sau nhà. Hiện giờ trời đã tối hẳn, những tia nắng đã tắt nhường lại đất àn đêm. Từng cơn gió thổi vào mát rượi làm cho nó có cảm giác dễ chịu, gió đùa nghịch tóc nó, gió ôm trọn lấy thân thể nó. Nó nhắm mắt vào để tận hưởng giây phút dễ chịu này, đang chìm trong những xúc cảm dễ chịu thì đột nhiên có một vòng tay từ đằng sau ôm chầm lấy nó. Nó không quay lại mà cũng không phản kháng vì nó biết người đó là ai...Cầm người đó hạ xuống vai nó còn tham lam dụi đầu vào tóc nó mà hít.

—Tâm sự? - Người con trai nó nhẹ nhàng nói

—Không...chỉ là...thấy không được thoải mái - Nó nói mà cũng chẳng có đầu đuôi gì. Tuy nhiên nó chỉ cần nói vậy thì anh cũng đã hiểu được cái thứ làm nó khó chịu là cái gì

_Ghen? - Anh lên giọng hỏi. Mặt nó lúc này đã bắt đầu đỏ lên nhưng nhanh chóng bị nó dập tắt luôn.

_Không - nó trả lời dứt khoát nhưng nghe câu nói của nó lại mang phần giận dỗi. Làm anh nở một nụ cười tuyệt đẹp...và anh càng siết chặt vòng tay của mình hơn.

_Chỉ...1 tháng thôi - Anh lại nhẹ nhàng nói. Nó không đáp lại nhưng cũng cảm thấy dễ chịu, cô ta chỉ ở lại 1 tháng thôi mà. 2 người chìm vào im lặng nhưng trái tim của 2 người lại đang đập rộn ràng, nó cảm thấy hạnh phúc và an toàn biết bao khi ở trong vòng tay của anh như thế này. Nó yêu anh thật rồi, người con trai nó “mới quen” trong 2 tuần nay đã chinh phục được một trái tim không xác định được phương hướng của nó. Ngay tại lúc này đây nó và anh cùng có chung một điều ước là thời gian ngừng trôi để nó và anh có thể ở bên nhau mãi như thế này

Bữa cơm tối trải qua giữa 3 người rất căng thẳng, mặc dù nó chẳng nói lời nào nhưng mà nhìn thấy cảnh người yêu của mình bị con nhỏ kia tấn công liên tục thế kia ai mà không khó chịu cơ chứ. Dương cứ gắp hết món này tới món kia vào bát của Hoàng và coi nó như là người vô hình. Hoàng chỉ biết nhìn nó cười trừ mà không biết làm sao vì chỉ có lấy lòng ông Trịnh mới có thể giúp cho kế hoạch của nó. Ăn được lưng chừng bát cơm, nó định thôi nhưng

_Cô lo mà ăn hết, ở đời mà phí phạm là chết không có chỗ chôn đâu - Dương nguyền rủa lên dạy đời nó. Không thèm chấp với cái loại xoàng xĩnh nó thả luôn bát cơm ở đó và định đi lên lầu nhưng nó lại nghe loáng thoáng

_Đúng là người gì đâu...chắc là vì cô ta...quá lạnh lùng và hỗn xược như vậy nên ba mẹ cô ta mới rời bỏ cô ta...a...a - Dương

_CỒ...CÔ VỪA NÓI CÁI GÌ? - nó bước lại một tay bóp cổ Dương kéo lên không thương tiếc. Quả thật cô nàng này vượt quá mức cho phép rồi đấy, dám nói như vậy. Anh mắt nó hằn lên tia giận dữ huyết quản nó sôi sùng sục bây giờ nó có thể giết chết Dương tại đây.

_TÔI NÓI VÌ CÔ HỖN XƯỢC NÊN BA MẸ CÔ MỚI RỜI BỎ CÔ - Dương không thua cũng hét vào mặt nó, bàn tay nó liệt siết chặt cổ Dương hơn làm Dương tím tái.

_Bỏ ra đi - Hoàng vào gỡ tay mạnh tay nó ra. Quả thật bây giờ nó mà làm vậy là hỏng hết cả kế hoạch của anh. Nghe anh nói vậy nó chuyển ánh mắt sang nhìn anh, ánh mắt chứa đựng sự tức giận nhưng trong đó là có sự ghen tị nhưng cũng làm theo lời anh mà bỏ Dương xuống, Dương sợ tái mặt

_Anh...bênh?- Nó nói chỉ vào mặt Dương

_Là em sai - Anh nói ra câu đó mà không nhìn thẳng vào mắt nó. Anh sợ anh sẽ nhìn thấy sự đau đớn trong tâm hồn nó sau cái vỏ bọc của sự tức giận kia. Anh biết vừa rồi là Dương sai nhưng vì lợi ích sau này, anh phải nói vậy. Dương thấy anh nói vậy thì cười đắc ý, đứng dậy đứng trước mặt nó

_Hừ...sao? Cô sai cơ mà - Dương tiếp tục khiêu khích. Nó bây giờ giận thì có giận nhưng mỗi tội hận không thể xẻo thịt lột da con đàn bà trước mặt.

_Em im đi - Hoàng quay sang Dương gắt làm cô ta cũng im bặt

_Được...tôi...sai- Nói rồi nó bước thẳng lên lầu, cổ họng nó nghẹn ứ, nó nén nước mắt vào trong tim, quá trình ấy làm tim nó như vỡ vụn. Là anh chứng kiến mà, là người đó đã xúc phạm nó trước cơ mà. Nói chính xác hơn là nó cần niềm tin của anh hơn ai hết, nó nhớ bố mẹ nó nhưng cũng không nhớ bằng vòng tay mạnh mẽ của anh.

36. Chương 36

rầm rầm tiếng cánh cửa bị nó đập không thương tiếc, không còn gì bực mình hơn lúc này, bậm môi nó rửa con nhỏ đó. Mới về nhà mà đã bực bội rồi

_Y da - Nó suýt xoa cánh tay của mình, thật sự lúc này một tay nâng cả con nhỏ đó lên cũng vận dụng khá nhiều “nội lực” cánh tay chưa lành hẳn của nó đau nhức. Lấy tay trái bóp chặt vào chỗ đang nhói lên từng hồi đó, mau chóng quên đi nỗi buồn trong tim. Nó là vậy rất dễ quên đi nỗi buồn nhưng nó sẽ không quên

ai đã làm cho nó buồn. Chán nản, nó bước lên giường làm một giấc cho khỏe để sáng mai còn đến công ty nữa.

Dưới nhà nghe thấy tiếng đóng cửa rầm rầm của nó Hoàng thở dài.

__Lần sau...đừng hòng đụng vào...Jen nữa - Hoàng chỉ mặt Dương gần từng tiếng. Lúc nhìn thấy nó bóp cổ Dương điều làm anh lo lắng nhất là cánh tay của nó, có lẽ do quá giận mà nó không để ý cánh tay nó đang rung lên vì đau.

__Hứ, anh - Dương không cãi lại gì mà ngúng nguẩy bỏ lên phòng mình luôn. Hoàng chán nản, kiểu này lại xảy ra chiến tranh dài dài và nếu anh cứ cứ xử giống hôm nay anh hiểu chẳng mấy chốc anh sẽ mất nó.

Anh định sẽ đi làm việc rồi sang phòng nó xem nó như thế nào. Nhưng nào ngờ anh không thấy động tĩnh gì lo lắng, anh mở cửa vào phòng nó luôn. Bất ngờ...là cảm xúc đầu tiên khi anh bước vào phòng nó, anh cứ tưởng nó sẽ đứng trước cửa sổ mỗi khi có chuyện buồn như ngày xưa, nhưng giờ nó đang say giấc trên chiếc giường kia. Bước lại gần nó, cố gắng không gây tiếng động, anh nhẹ nhàng đắp chăn cho nó

__Ngủ ngon nhé bé con của anh - Anh hôn nhẹ lên trán của nó, anh gửi bao nhiêu yêu thương của mình vào nụ hôn đó. Như cảm nhận được có thứ gì đó chạm vào mình, nó cựa mình, nhưng lại nhắm mắt ngủ tiếp làm anh hết hồn. Phì cười với hành động của nó, anh luyến tiếc nhìn nó rồi rời khỏi phòng nó để giúp nó giải quyết nốt đồng công việc công ty. Anh thức rất khuya, chắc cũng khoảng 2,3 giờ sáng gì đó ánh sáng từ phòng anh mới tắt.

****Giữa cánh đồng màu xanh, xác người ngổ ngang hiên ngang đứng đó là một chàng trai, quân áo cậu đã nhuộm màu của máu. Bộ quần áo mau đen dù đã che đi cái màu đỏ đáng sợ ấy nhưng nó vẫn hiện diện

Pằng pằng Tiếng súng nổ ra 2 viên đạn được bắn ra xuyên thẳng làn gió nhắm thẳng vào đầu anh. Do là người học võ, anh mau chóng tránh được 2 viên đạn đó không trúng vào đầu nhưng lại nhằm ngay vai của anh mà găm vào

__AAAAA - Anh kêu lên đau đớn ngã xuống. Tuy nhiên lại bật người dậy quay tay về phía 2 viên đạn vừa nhắm tới mà bắn. Tên một mắt trong bụi rậm bắn anh thì bị anh bắn lại không thương tiếc

Máu từ vai anh tuôn ra không ngừng, tất cả chao đảo

Pằng Tên một mắt không buông tha anh một tiếng súng nữa nổ ra nhắm thẳng vào đầu anh, anh đã không còn phòng bị gì nữa anh...lánh tròn viên đạn đó. Anh ngã xuống.....

__Không - Nó bật dậy, mồ hôi đầm đìa, ướt đầm...nó hoảng sợ, lo lắng, trời lúc này mới hửng hửng sáng. Nó bật dậy, chạy thẳng ra khỏi phòng mình. Chạy thật nhanh tới cuối hành lang cũng là phòng anh, trong đầu nó lúc này chỉ có anh. Mở cửa phòng anh, mắt nó bắt đầu tìm kiếm khắp phòng, nó cố gắng neho mắt lại để có thể nhìn rõ hơn. Kia rồi, anh đang đứng ở cửa sổ phòng mình.

Anh đang miên man suy nghĩ ngắm khung cảnh bình minh, lúc đầu anh định gọi nó dậy để có thể ngắm bình minh với anh nhưng mà lại thôi. Để cho nó ngủ thật thoải mái, sáng nay có thể bắt đầu công việc hiệu quả. Thì có một vòng tay gấp gấp ôm anh từ phía sau, sau đó còn có tiếng thở mạnh cùng với những giọt nước mắt. Ngạc nhiên, anh quay người lại và nhận ra đó chính là nó, anh thấy nó đang hoảng sợ. Không còn cách nào khác anh ôm chặt nó vào lòng.

__Ngoan, ngoan nào. - Anh đẩy đầu nó vào bờ ngực vững chãi của mình. Dịu dàng dỗ dành

Nó thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, anh vẫn ở đây. Nó sợ nó sợ một ngày nào đó anh sẽ từ bỏ nó như bố mẹ nó vậy.

__Nào...có chuyện gì vậy? - Anh lo lắng thật sự, tại sao nó lại hoảng sợ như vậy chứ....Điều gì đã làm em trở nên thế này?

37. Chương 37

Mọi thứ...mọi thứ đột nhiên tối sầm lại trước mặt nó, chỉ còn một màu đen tối tăm...và theo đó chính là tiếng nói của anh.

_Jen...tĩnh lại...tĩnh lại đi - Hoàng hoảng hốt

Nó ngất trong vòng tay anh mang theo sự sợ hãi. Có một người đứng ngoài cửa phòng, nở nụ cười nửa miệng

_Đáng đời - Nói rồi người con gái đó quay lưng đi trong lòng dấy lên niềm vui

Bệnh viện

_Tôi cần trao đổi với anh một chút, mời vào phòng làm việc của tôi - Vị bác sĩ nói với Hoàng sau khi nó được cấp cứu. Trong lòng anh không khỏi lo lắng, sải bước theo vị bác sĩ ấy

....

_Bây giờ anh chỉ cần trả lời những câu hỏi do tôi đặt ra...vì bây giờ tình hình bệnh nhân khá nghiêm trọng - Vị bác sĩ đẩy gọng kính của mình lên, nhìn thẳng vào HOÀNG và nói, điều đó càng làm anh lo lắng hơn.

_Vâng - Anh đáp

_Gần đây....bệnh nhân có chịu cú sốc nào không?

_Thưa...có - Anh ngập ngừng trả lời khi nghĩ đến lần mình làm tổn thương nó

_Và...có bị tai nạn nào ở đầu không?

_Thưa, không - Lần này thì anh chắc chắn trả lời

_Hừm....vậy là trường hợp này là trường hợp đặc biệt - Vị bác sĩ nhíu mày nói

_Bệnh nhân bị não dị - Bác sĩ nói

_Là sao ạ? - Hoàng

_Bệnh này rất hiếm chỉ 1/1000000 triệu người mắc phải, tuy nhiên hầu hết những người đầy đủ do bị tai nạn và phẫu thuật bị biến chứng. Trường hợp này, quá là khó. Bệnh nhân sẽ chết vào lúc cô ấy đau đớn về tinh thần nhất - Từng lời, từng lời bác sĩ nói làm cho trái tim của anh càng bị siết chặt hơn.

Tại sao những gì đau đớn nhất đều đổ lên đầu nó cơ chứ.

38. Chương 38

Jen tỉnh lại trong trạng thái đầu quay quay. Nhìn quanh, không có ai, nhớ lại về chuyện giấc mơ, bất giác nó giật mình. Thật kinh khủng, rời xa anh là điều nó không thể

_Dậy rồi sao? - Tiếng một người con trai phát lên

Nó nhìn quanh tìm kiếm giọng nói nó, mỉm cười, anh vẫn ở đây

_Làm gì nhìn anh ghê thế? - Hoàng lấy tay quơ quơ trước mặt nó, khi mặt nó cứ dần dần ra nhìn anh. Có phải là khuôn luôn rồi không. Nó nắm lấy bàn tay anh đang quơ trước mặt mình rồi thật nhanh kéo mặt anh sát vào mặt mình, đặt lên môi anh một nụ hôn.

Hoàng lúc đầu còn đơ đơ vì lần đầu bị cưỡng hôn, cảm giác thật mới lạ. Dù rất ngạc nhiên nhưng lòng anh đang vui phơi phới. Rất nhanh anh lấy lại thể chủ động, luồn tay ra sau gáy nó nhiệt tình đáp lại nụ hôn.

Phái rất lâu sau, khi cả hai gần như chết ngạt thì mới buông tha cho nhau.

_Sao anh “sung” thế? - Nó hoảng hồn khi suýt nữa thì đi chầu ông bà vì “cưỡng hôn”

_Hỏi em ý? Tự dưng đi cưỡng hôn anh - Hoàng không kém

_Anh cứ làm như anh hiền...Chả thấy giống bị cưỡng hôn đâu...lại đi làm lại người ta..hừ - Nó ra vẻ giận dữ, khoanh tay lại quay mặt vào tường.

Về mặt của nó lúc này rất dễ thương, nó phồng má lên nhìn là muốn bầu. Anh nhẹ nhàng bước lại gần giường nó.

_Thôi nào công chúa, tiểu nhân đắc tội với công chúa, bây giờ công chúa muốn làm gì tiểu nhân cũng được

_Thật hông đó..ó..ó?- Nó kéo dài giọng ra vẻ không tin

_Dạ thật ạ

_Vậy thì ra kia...ừm...ừ...à....ra giữa hành lang bệnh viện hét “tui bị khủng coi” - Nó vừa nghĩ ra cái hình phạt quái đản. Hoàng nghe xong mà mặt mày nhăn nhó, chỉ vào mặt mình anh hỏi

_Anh á?

_Đúng...đúng...là anh - Nó chỉ thẳng người anh, nói.

_Không.

Vừa dứt lời, anh nhảy bổ vào người nó...cù léc nó. Nhưng anh không biết là nó đứt dây thần kinh nhột từ lâu lâu lắm rồi. Thế là anh cứ cù cù mà nó cứ trơ trơ ra đó.

_Không nhột hả? - Anh què què hỏi

_Không - Nó đáp tỉnh bơ

hồ hồ hồ kế tiếp sau đó là một tràng cười man rợ khiến cho chim chóc xung quanh bệnh viện muốn chao đảo. Quả là nội công thâm hậu.

39. Chương 39

Chủ nhân của tiếng cười man rợ đó không ai khác chính là Hoàng, sau màn cù hựt nó thì anh không ngờ bị nó cù lại. Vừa cười mà vừa chảy nước mắt, cười từ trên ghế xuống dưới sàn, cuối cùng là lết vào nhà vệ sinh. Nội công của nó sao mà thâm hậu quá

_Thôi..thôi, anh xin anh xin mà - Hoàng nói trong hấp hối. Hình như cười nhiều quá nên giờ anh nói không ra hơi luôn.

_Hi' hi, cho anh chết, ai bảo cù tở - Nó nói giọng răn đe, rồi lè lưỡi chạy về giường

Hoàng lúc này trong rất tơi tả, quần áo thì xộc xệch, đầu tóc thì rối tung rối mù. Nó nhìn mà giống như bang chủ cái bang, anh đột ngột đứng dậy, đưa hai tay ra trước vừa đi vừa kêu hừ hừ. Nó nghệt mặt ra, có phải cù nhiều quá thành khủng rồi không? chết rồi. Chưa kịp làm gì anh đã nhào vào nó, tưởng anh làm gì ai ngờ anh ôm chặt nó trong lòng. Nó bây giờ lọt thỏm trong lòng anh. Hơi ấm từ người anh truyền sang nó, làm nó bất giác cũng ôm lại

_Nói anh nghe, tại sao trước khi ngất lại hoảng loạn như vậy? - Hoàng dịu dàng hỏi, anh phải làm vậy để có thể chấm dứt màn “quậy” lúc này để có thể vào chú đề chính

Nghe anh hỏi như vậy, nó sực nhớ về giấc mơ kinh khủng đó. Nó không được trở thành sự thật, nhất định không được. Bất giác người nó rung lên nhưng vòng tay cũng vì thế mà siết chặt hơn.

_Em...mơ...một giấc mơ...rất kinh khủng..- Nó nói tay đưa lên má anh. Anh gỡ tay nó ra khỏi rồi lấy tay mình đan vào tay nó

_Em mơ thấy gì?

_Em mơ thấy....khuôn mặt này...em không được nhìn thấy nữa - Nó nói đồng thời một giọt nước cũng chảy ra, lăn dài trên má. Tim nó đang đau đây, cảm giác thật bất lực, nó cảm giác điều đấy sắp đến rồi, nhanh thôi.

_Nào, ngoan, tất cả chỉ là mơ thôi - Anh lau nước mắt cho nó, rồi áp khuôn mặt nó vào bờ ngực vững chãi của mình. Anh thở dài, đúng là chuyện ấy sắp đến rồi, nhanh thôi. Tránh là điều không thể, vì thế trong vô thức thì anh càng siết vòng tay lại. Mong mỗi có thể giữ nó lại, anh mong thời gian như ngừng trôi, để anh có thể mãi mãi ôm nó trong vòng tay như thế này. Anh tham lam hít mùi hương trên người nó, là mùi oải hương dễ chịu. Nhưng bật cười vì nhận ra nó đã ngủ say trong lòng anh. Đặt người nó xuống giường, đắp chăn cẩn thận, anh rời phòng bệnh của nó. Vừa bước ra khỏi phòng sắc mặt anh đã thay đổi, lạnh lùng, tàn nhẫn..

40. Chương 41

Hôm nay như thường lệ, sau khi tan ca nó về nhà để có thời gian nghỉ ngơi. Với một tâm trạng hết sức không vui vẻ vì khó chịu ông Long, nó bước vào nhà một cách bực dọc. Mở cửa trong trạng thái như muốn gục, sao dạo này người nó lại hay mệt mỏi quá

Bịch - chiếc túi xách từ trên tay nó rớt xuống ngay khi nó vừa bước vào nhà. Một đôi trai gái đang ngồi đó, hôn nhau rất thắm thiết. Một là Dương, một là Hoàng, như có tiếng động, 2 người quay lại, Hoàng với ánh mắt ngạc nhiên. Nó đứng đó, trước mắt nó như sụp đổ. Anh sao có thể làm thế với nó cơ chứ, tìm nó sao lại đau vậy cơ chứ, đầu nó sao lại muốn nổ tung ra thế này, nó không tin đây là sự thật, sao có thể như vậy...từng thớ thịt trên người nó như muốn nứt ra, cơ thể nó làm sao thế này, nó cảm giác như có dòng hơi nóng đang trào trong người nó.

Tách tách...1 giọt, 2 giọt...từng giọt nước mắt lăn dài trên má nó. Cả 3 người cứ đứng nhìn nhau như vậy, một khoảng thời gian đối với mọi người là không dài, nhưng đối với 2 người là nó và Hoàng đây là rất dài. Cảm giác tội lỗi đang xâm chiếm lấy Hoàng, còn Dương thì cười mãn nguyện, ngồi đấy và chờ xem kịch.

Tất cả cứ chìm vào im lặng và nhìn nhau như vậy nếu như từ trong mũi và tai nó xuất hiện một thứ chất lỏng màu đỏ. Và ngay khi thứ chất lỏng đó rơi xuống sàn chính là lúc nó đã không còn trụ nổi, trước mặt nó tối đen. Hơi thở đang tắt dần.

_Jen - Hoàng chạy lại lo lắng. ANh đã làm gì thế này. Câu nói của bác sĩ hôm bữa lại văng vẳng trong tâm trí anh “Bệnh nhân sẽ chết ngay khi cô ấy cảm thấy đau đớn về tinh thần nhất”. Càng thêm lo lắng càng nguy hiểm thì DƯơng ở bên cạnh lại càng cười. Hoàng mau chóng bế nó ra xe đưa đến bệnh viện.

_Jen...anh xin lỗi..đừng ngủ mà - Giọng anh đau đớn. Thật tội lỗi

Đến bệnh viện, anh hốt hoảng

_Gọi Ken...gọi bác sĩ Ken ngay cho tôi - Hoàng la toáng ở bệnh viện

_Thưa anh, xin...l

_GỌI NGAY CHO TÔI - Không để cô y tá nói xong anh đã ngắt lời

Ngay sau đó mọi người cũng nhận ra đó chính là chủ tịch KEY lừng danh. Sau khi bị đạo cho hết hồn...cô y tá cũng gọi cho KEN, người bác sĩ giỏi nhất ở bệnh viện này.

_Cô ấy bị sao? - Ken giọng khó chịu khi thấy nó. Chẳng lẽ Hoàng chưa biết bệnh của nó sao, tại sao lại để ra nông nổi này

_LÀ do tôi - Hoàng buồn rầu đáp

_Cứ để đấy, sau khi cứu Jen xong, tôi sẽ xử tội - Ken răn đe rồi cũng nhanh chóng bước vào phòng cấp cứu

1 tiếng, 2 tiếng, 3 tiếng, thời gian đối với Hoàng lúc này như chính là vật cản giữa anh và nó. Cuối cùng Ken cũng bước ra khỏi phòng cấp cứu với tâm trạng mệt mỏi, nó được đẩy ra ngoài, sắc mặt nó xanh xao,

Hoàng nhìn theo. Ken nhanh như cắt bước đến nắm cổ áo Hoàng lên. Lúc này đây hình tượng bác sĩ hiền dịu, vẻ mặt như thiên thần kia đang bị che khuất bởi con quỷ khát máu

_Cậu...đã...làm gì? - Ken tức giận nói không ra hơi

Hoàng không đáp lấy tay gỡ tay Ken xuống. Nhưng thật không may, điều đó lại càng tăng thêm sự tức giận trong người Ken.

_NÓI MAU - Ken hét lên, tiếng của anh vang vọng hết hành lang bệnh viện rồi tiếng nói đó lại dội lại

_Jen đã nhìn thấy...cảnh tôi hôn người con gái khác - Hoàng chán nản đáp. Câu trả lời đó dường như kích cơn giận của Ken lên đỉnh điểm

Bốp

_Cú này cho Jen

Bốp

_Cú này cho tôi vì đã nhường Jen cho cậu

Bốp

_Cú này dành cho hành động bỉ ổi của cậu.

Ken cứ thế đánh nếu không có một giọng nói yếu ớt vang lên, thu hút sự chú ý của cả hai

_Dừng lại...đi anh! - Là nó, nó trong bộ đồ bệnh nhân, sắc mặt mệt mỏi, phảng phất đâu đó là sự đau khổ. Chả là vừa mới được đưa vào phòng hồi sức thì nó tỉnh lại, dù cho đang rất mệt nhưng nghe thấy giọng của Ken, nó biết là anh đang rất tức giận.

Nghe nó nói, cơn giận của anh cũng nguôi xuống, thay vào đó là vẻ nghiêm nghị. Hoàng cũng vì vậy mà được thả ra, anh nhìn nó, nó cũng nhìn anh. Nhưng ánh mắt của nó không còn vui tươi mà thay vào đó là ánh mắt dành cho kẻ phản bội. Tim Hoàng đau, nước mắt anh chảy ngược vào trong.

_Vào phòng bệnh đi, em mới ngất mà - Ken giọng lo lắng

_Mình đi - Nó khoác tay Ken mặt đi.

Hoàng bật dậy, thật nhanh anh chạy lại ôm nó, mong mỗi có thể giữ nó lại bên mình. Từ đằng sau, nó cảm nhận được một vòng tay quen thuộc, nhưng bây giờ đối với nó vòng tay này, hơi ấm này đã trở nên xa lạ. Nhẹ nhàng gỡ tay Hoàng ra, nhưng như thế thì Hoàng càng siết chặt. Miệng anh đang sưng lên vì bị đánh

_Buông - Nó nói một tiếng lạnh lùng, tảng băng ngàn năm đã trở lại. Nó không chấp nhận người phản bội

41. Chương 42

Chỉ một từ thôi, rất ngắn gọn nhưng đã làm cho Hoàng có cảm giác như vừa rớt xuống địa ngục vậy. Anh đành nới lỏng vòng tay rồi dần dần rời khỏi nó. Cuối cùng thì anh cũng chẳng giữ được nó ở bên cạnh. Nó khoác tay Ken, bước đi thẳng, không một lần quay lại. Hoàng nhìn theo bóng dáng hai người song song với nhau mà lòng quặn thắt. Ngồi thụp xuống anh nén giọt nước mắt chảy ngược vào trong.

Mấy ngày trong bệnh viện, nó không ăn uống gì, chỉ suốt ngày vùi đầu vào công việc. Hôm nào nó cũng chỉ ngủ có 2 tiếng, rồi thức dậy tiếp tục làm việc vì thế nên trông nó đã xanh xao lại càng xanh xao hơn. Ken nhìn thấy rất xót xa nhưng anh không tài nào khuyên được nó, vẫn cho nó uống thuốc đều và truyền đạm.

_Nói...bệnh của em...là bệnh gì? - Nó chất vấn Ken khi thấy hôm nào cũng uống cả đồng thuốc mà không cho xuất viện. Ken đang thay bình nước cho nó mà khựng lại, nhìn nó rồi quay mặt đi

_Chỉ là suy nhược cơ thể - ken không dám nhìn thẳng vào mắt nó mà nói. Vì anh biết được nó có khả năng nhìn nhận được lời nói đó là nói dối

_Có...khả năng chữa được không? - Nó ngả lưng vào đầu giường, giọng rất mệt mỏi. Ken nhìn nó bằng ánh mắt ngạc nhiên, chẳng lẽ nó biết gì rồi

__Em...hỏi gì lạ vậy? - Ken cầm lấy vai nó, và hỏi giọng gấp gáp

__Em hỏi...có chữa được không? - Nó nhìn thẳng vào mắt anh mà nói. Ánh mắt ấy như muốn đánh thức tình yêu trong người Ken lúc này. Ánh mắt ấy hiện rõ sự đau khổ mà mọi người khi nhìn vào có thể sẽ cảm thấy con người này toàn đau thương.

Nó mệt mỏi gỡ bàn tay anh ra, đưa cho anh cái máy tính xách tay của mình. Ken ngỡ ngác không hiểu nhưng tìm anh lại khựng lại, khi trên màn hình hiện chữ...BỆNH EASTU KHÔNG THỂ CHỮA (tác giả chế bệnh). Anh nhìn lại nó

__Em...biết tin này khi nào? - Ken hốt hoảng nhìn về mặt mũi của nó.

__Lúc em nằm viện cách đây 1 tháng rưỡi. - Nó đau đớn nói. Nó biết, nó biết bệnh của nó chứ, nên nó luôn làm mọi cách để tình yêu giữa nó và Hoàng luôn hạnh phúc, không đau khổ. Và luôn giữ ọi người xung quanh nó không ai phải đau khổ. Nhưng đâu ai ngờ được, anh lại là người phản bội như vậy, và nó cũng biết trong suốt mấy ngày nó nằm viện, anh đều đứng ngoài cửa phòng ngó vào trong, những lúc như vậy nó vờ ngủ, mong sao có thể tránh được ánh mắt của anh. Ánh mắt mang sự hối lỗi, nó không thích điều đó

__Em hãy tin anh, anh sẽ tìm ra cách chữa - Ken nói chắc chắn

42. Chương 43

Đôi mắt Ken sâu thẳm, trước mặt anh lúc này là cô gái anh đã yêu bằng cả trái tim của mình, nhưng anh đành bất lực vì tính mạng cô gái này sẽ rơi vào tử thần bất cứ lúc nào. Ken ôm chặt lấy nó, nước mắt nó trào ra, bất lực là tâm trạng của cả 2

__Em...xin lỗi - Nó nói trong nước mắt

__Vì điều gì?

__Vì tình yêu của anh...em không thể đáp trả

__Ngốc à. Em gái yêu của anh, mãi mãi là vậy

Nó mỉm cười trong những giọt nước mắt. Quả thực người con trai trước mặt cô rất tốt, là một mẫu đàn ông lí tưởng ọi cô gái, nhưng nó không thể đáp trả bởi trái tim nó đã thuộc về ai kia từ rất lâu rồi. Hoàng đứng ngoài nhìn thấy tất cả, lòng anh lúc này như bị mũi dao rạch sâu vào. Anh lẳng lặng bỏ đi trên hành lang, nếu nó chọn, anh sẽ thuận theo ý nó

Trong 2 ngày sau, nó được nhận sự chăm sóc nhiệt tình của Ken và đội ngũ bác sĩ tốt nhất. Nhưng tuyệt nhiên lại không thấy sự hiện diện của Hoàng, như mọi lần là anh sẽ làm hòa trước, nhưng có lẽ lần này không vậy bởi anh đã nó người con gái khác. Hôm nay nó xuất viện, trong thời gian nó ở Việt Nam, bệnh viện, là một nơi khá quen thuộc với nó. Nó mỉm cười chua chát, anh không đến. Nhìn lên bầu trời xanh thẳm :“EASTU à! tao không để trái tim tao đau nữa đâu, đừng hành hạ nhau nhé! ”

__Em về nhà rồi qua công ty, có gì em sẽ gọi cho anh sau nhé -Nó quay qua mỉm cười với Ken, nụ cười có phần gượng gạo. Từ bây giờ nó sẽ sống giống những quãng ngày ở Sing, sẽ không còn cảm giác gì nữa

__Có cần anh đưa về không ? - Ken quan tâm hỏi

__Thôi ạ, anh vào làm việc đi, bác sĩ không phải công việc rảnh rang mà - Nó chào tạm biệt anh rồi bước ra chiếc ô tô BMW đen tuyền của nó, chạy thẳng. Phải đến khi chiếc xe của nó khuất khỏi tầm nhìn của Ken, anh mới bước vào bệnh viện.

Về đến nhà, nó vẫn thấy xe anh ở nhà và cả giày con nhỏ kia, đoán chắc 2 người đang ở nhà. Bước vào nhà, không thấy ai cả, một giọt nước mắt tràn mi, rơi xuống bờ má nó, nó nằm vật ra ghế sa lông, căn nhà này, đã không còn là của nó nữa. Nó ngồi dậy đi lại phía bức ảnh to treo ở phòng khách, là hình nó và Hoàng.

Sờ lên mặt Hoàng, bây giờ anh có người con gái khác rồi, nó phải từ bỏ, bởi nó không thích những gì không thuộc về nó nữa. Ngoài mặt là vậy, nhưng có ai biết nó đang bị giằng xé cả thể xác lẫn tinh thần. Nó là vậy luôn tươi cười vui vẻ ngoài mặt nhưng trong lòng khó mà ai hiểu được.

Bước tới tủ lạnh, nó lấy chai nước tu thẳng. Thành linh từ đằng sau vang lên giọng nói

_Sắp đi khỏi nhà chưa? - Dương hắt hàm lên hỏi nó, nhìn từ đầu xuống dưới chân, nó thấy ăn mặc rất sexy, và nhất là nó thấy quần áo nhỏ của cô nàng rút trên cầu thang. Dằn lòng là không được đau, nhưng nghĩ tới sao nó cảm thấy ghen hòng quá

_Câu đó tôi hỏi cô mới đúng - Nó vẫn tiếp tục uống,

_hừ, lo cho cái thân cô đi

_Khỏi nhắc - Tu hết một chai, nó lại tiếp tục uống chai thứ hai bởi cãi nhau với con hồ ly tinh này thì phải uống nhiều nước mới có thể đầu nổi

_Phụ lòng quan tâm nhỉ, có lẽ vì vậy mà Hoàng đã phản bội cô đấy....

_Nói cho cô biết nhé...đêm qua...chúng tôi đã có một đêm ngọt ngào đấy - Dương ghé sát tai nó nói. Nó chết sững, nó đã chuẩn bị tinh thần phải nghe tin ấy khi thấy nhà như vậy, nhưng thật sự trái tim nó đang hành hạ nó đây. Không kìm chế được bản thân, nó hắt nước vào mặt Dương, đúng lúc Hoàng vừa xuống.

Thấy cảnh tượng đó, Hoàng bực bội bởi đêm qua uống rượu còn nhức đầu, sáng ra thì thấy khắp nhà là quần áo và cảnh tượng lúc này

_Em làm gì vậy Jen - Hoàng nắm chặt bàn tay Jen, hôm qua bàn tay này đã ôm Ken khiến Hoàng càng căm tức

_Buông tôi ra - Jen giật mạnh tay mình ra khỏi tay Hoàng

_Tôi hỏi em làm gì? - Hoàng quát lên

_Còn làm gì nữa, hắt nước chứ làm gì - Jen tức giận hét lên, cố gắng vùng vẫy ra khỏi gọng kìm

_Tôi...thật hết chịu nổi với em

_Được, tôi đi...NGAY BÂY GIỜ - Jen hét thẳng vào mặt Hoàng. Dương mỉm cười gian xảo, kế hoạch của cô đã thành công

Jen bỏ đi lên lầu, cứ tưởng mọi chuyện chấm dứt ở đây. Nhưng không, nó lại đi xuống, mở tủ lạnh lấy ra 2 chai nước to lạnh, mở nắp và

Rào...

_Cô...cô làm gì đấy? - Dương đã ăn mặc phong phanh nay còn bị dính nước lạnh nên không khỏi run người

_Đó là cho những gì cô làm với tôi, chưa đủ đâu, cô sẽ còn nhận nhiều - Thật sự lúc này nó đã điên lên rồi đấy, tập đoàn nhỏ bé nhà Dương hả? Được, nó sẽ cho Dương sống không bằng chết. Nước lênh láng ra sàn, và còn rất lạnh, nó bước tới bên anh

_Yêu...rất yêu...nên hận...rất hận..- Và vừa dứt lời

Rào. Một chai nước nữa đổ xuống từ đầu của Hoàng, nước một lần nữa lại lênh láng ra sàn nhiều hơn. Nước lạnh làm bàn chân nó buốt

_Đó...là để...anh tỉnh táo

Nói rồi nó bỏ lên lầu với trái tim thổn thức, 2 người hãy hạnh phúc...còn không hạnh phúc thì tôi sẽ cho 2 người sống không bằng chết

_Gru...con kia...mày...- Dương tức điên người

Hoàng thì nhìn theo bóng nó, hiện tại anh đang rất tỉnh táo đây và biết là một lần nữa anh đã làm tổn thương nó.

Rầm. Hoàng đâm mạnh vào tường, hồi hận, hồi hận đã lôi kéo nó vào chuyện này....

43. Chương 44

_Anh chấp chị ấy làm gì? Anh thấy chị ấy quá đáng thế không? - Dương chạy lại bên Hoàng nói

_Cô. Im đi, cứ xử cho đúng vào - Hoàng tức sấn trong người lại còn nghe nhéo nhéo bên tai

_Anh...

_Nên nhớ, chỉ còn 4 ngày nữa là hết hạn thời gian cô ở đây - Hoàng nói rồi đi thẳng, để mặc Dương đứng đó với cục tức to đùng. Anh chạy thẳng ra cửa bởi nơi đó đang có hình dáng người con gái anh yêu. Nắm chặt tay người con gái ấy mong sao có thể giữ được

_Buông ra - Nó nói nhẹ nhàng, nhưng lời nói của nó tựa như có khí lạnh từ đâu dội về

Nghe giọng nói của nó, Hoàng giật người. Giọng nói này, đã lâu rồi anh không nghe thấy, đúng là kể từ khi về Việt Nam anh chưa bao giờ nghe lại giọng nói ấy. Anh sai, sai thật rồi, nhìn bóng nó khuất khỏi tầm nhìn của mình mà không làm được gì. Chiếc BMW đen tuyền đã chạy khỏi đầu ột chuỗi ngày mới, một hành trình mới và một sự đau khổ mới

She's watching the taxi driver, he pulls away

She's been locked up inside her apartment a hundred days

She says, "Yeah, he's still ing, just a little bit late

He got stuck at the laundromat washing his cape"

She's just watching the clouds roll by and they spell her name lik....

Chiếc điện thoại để ở ghế bên cạnh đang đổ chuông, thu hút sự chú ý của nó. Trên màn hình không hiển thị tên, nó nhúu mày rồi cũng cầm tai nghe vào

_Alo, ai đấy ạ?

_Cưng à? còn nhớ anh không? - Giọng đều giả ở phía đầu dây bên kia

_Không - Nó buông một câu lạnh lùng - Nhấn máy, thằng nào khùng khùng muốn trêu ngươi nhau đây mà

_Ầy, cưng làm mất hứng quá đấy? - Vẫn là cái giọng đó, nó nghe quen lắm, nhưng không tài nào nhớ được

_Ai? Mất thời gian, lẹ

_Hahaha, đúng là phong cách của em,

_Tao là Văn đây, sao còn nhớ không? Người mà mày làm cho sống không bằng chết rồi đây - Cuối cùng người ấy cũng lộ mặt.

KHi nghe đến cái tên ấy, tim nó bất giác trệch đi 1 nhịp. Cảm giác lo lắng bao trùm quanh nó, là Văn sao? tên ấy bây giờ gọi ình làm gì. Nó vội bẻ tay lái vào lề đường

_Haha, không cần kích động vậy, tai nạn giao thông bây giờ - Văn nhắc nhở bởi nghe thấy tiếng phanh xe

_Nói. có chuyện gì?

_À, chả là, thằng anh họ mày đang tìm kiếm...đang trong tay tao. Ta có nên làm một cuộc giao dịch.- Văn

Không thể diễn đạt được cảm xúc của nó lúc này nữa. Phải đúng, anh họ, người bao lâu nay nó tìm kiếm...mong có thể giết chết để trả thù tuy nhiên luôn có một thế lực ngăn lại.

_Giao dịch?

_Phải, tao với cô em làm cuộc giao dịch nhỏ thôi, không lớn đâu

Nở một nụ cười nửa miệng, thằng cha này đúng là không muốn sống mà. Dám ra điều kiện với nó sao

_Làm gì?

_CỔ em chỉ cần đến đây cùng với 30% cổ phần công ty của cô em, thế là đủ

_Được, khá khen cho anh, ở đâu?

_Haha, đồng ý nhanh nhĩ, 30% đấy không ít đâu. Ở bãi đất hoang chân cầu Kw, à quên, mang theo em DƯơng luôn nhé, tao muốn vui đùa cùng em ấy

_QUen Dương?. Nó đang rất lo lắng, chân cầu Kw, là nơi hôm trước nó mơ thấy...

_Phải, bố nó đã làm công ty tao khốn khổ, cũng giống như công ty của cô em

_Được, 30 phút nữa

Nói thật cuộc giao dịch này, người hời chính là nó. Một công đôi việc, nó đang muốn giết Dương và giết cả thằng anh chó chết ấy nữa đây. 30% cổ phần có là gì so với lòng hận thù của nó. Nó vội vã cho xe quay về nơi nó đã bỏ đi cách đây 20 phút. Mọi người nhìn vào có thể sẽ đánh giá hành động của nó là hành động vô lương tâm, nhưng thôi, tất cả để có thể trả thù, nó sẽ làm. Cho dù điều đó có thể làm nó mất tất cả. Thoáng thấy ngôi nhà thân thương đằng xa, nó mỉm cười. Vội vã xuống xe, chìa khóa lúc này nó đã để trong nhà nên chỉ còn cách trèo cổng vào. Thả đôi giày cao gót, nó trèo vào một cách điêu luyện, nhiều đây nhằm nhò gì sao với dân võ

_Sao? giờ quay lại núm kéo à? - Giọng nói hách dịch vang lên ngay khi nó vừa tiếp đất một cách đẹp nhất có thể mà chẳng trầy xước gì

_Không, là tới bắt cô - Nói rồi nó rút trong túi quần ra chiếc khăn đã tẩm sẵn thuốc mê mà nó chuẩn bị cách đây mấy phút

_AAAAAA, ồ..ôi..a (Thả tôi ra)- SAu một phút giãy giụa Dương đã ngất trong vòng tay nó. Nhìn quanh nó không thấy ai., mới dảm mở cửa khiêng Dương ra xe, nào ngờ vừa đặt DƯơng vào trong xe thì có tiếng ai đó thất vọng

_Em..dừng lại đi

44. Chương 45

Tiếng nói đau khổ xen lẫn chút thất vọng, Hoàng nhìn nó bằng con mắt chan chứa bao nhiêu yêu thương, anh không ngờ nó là người như vậy. Bắt cóc, là một hành động không thể tha thứ. Nó quay lại nhìn anh, có chút dao động nhưng mà lòng hận thù của nó bây giờ đang hiện hữu trong người nó mãnh liệt hơn bao giờ hết, đẩy mạnh Dương vào xe rồi đóng cửa xe lại

_Em xin lỗi

Hự - Sau khi nói xong nó đã cho Hoàng ngay một cú vào bụng. Do không có sự chuẩn bị nên Hoàng đã bị cú đá có lực khá mạnh làm cho ngã xuống và văng ra xa 1 đoạn ngắn thôi, nhưng đủ nó hành động. Nó ngồi ngay vào ghế lái xe và cho xe chạy thẳng đến chân cầu Kw.

Hoàng ngồi đó ôm bụng bởi đó là do anh học võ chứ vớ người không học võ chắc tiêu luôn. chiếc điện thoại trong túi quần anh đang rung lên, một cảm giác bất lành xâm chiếm. Màn hình nhấp nháy chữ Diou

_Alo, có chuyện gì

_Thưa anh, Hiếu mất tích rồi ạ

_CÁI GÌ - Hoàng điên tiết. cúp luôn máy và chạy ngay vào nhà lấy xe. Điện thoại lại rung lên lần nữa, không phải do DIOU mà là thư kí của anh

_Alo, anh đang bận xiu - Hoàng vừa nói vừa cố gắng chuẩn bị đồ đạc thật nhanh

_Dạ không được, anh phải tới công ty ngay, ông Trịnh ông Trịnh đang mở cuộc họp cổ đông giành chức của anh đó ạ, họ không cho em vào, bây giờ phải làm sao? - Giọng thư kí gấp gáp

_Nhanh, chuẩn bị văn kiện, anh sẽ đến ngay - Đúng, anh phải giải quyết từ gốc chứ không phải từ ngọn, ông Trịnh ông chết chắc

_Dạ vâng - Thư kí cúp máy, nhanh chóng làm theo những gì Hoàng cần

Hoàng lại cầm điện thoại lên,

_Alo? gì ấy? có chuyện gì sao? - Người đầu dây bên kia chưa kịp để Hoàng nói câu nào đã hỏi một lèo

_Jen không bị gì đâu, tập hợp anh em lại dùm em, có việc cần nhờ - Hoàng nói

_Cái gì? ok ok, lâu lâu giãn xương cốt tí - Người bên đầu dây không ai khác ngoài KEN

Hoàng cúp máy, anh cần phải làm mọi chuyện nhanh nhất có thể, trước khi mọi chuyện vỡ lở. Có lẽ người sai trong truyện này là anh, nhưng chỉ có thể làm thế thì nó mới ít bị tổn thương nhất.

Chiếc Lambor màu đen phóng nhanh trên đường và đích đến là trụ sở tập đoàn KEY

45. Chương 46

Bước vào công ty với ánh mắt sắc lạnh nhất có thể, trong bộ đồ đen, Hoàng trông càng lịch lãm hơn tuy nhiên từ người anh tỏa ra luồng khí lạnh lẽo.

_Thưa anh, em chuẩn bị xong rồi - Anh thư kí hốt ha hốt hải chạy ra, trên tay là một chồng hồ sơ.

_Được rồi, bây giờ cậu giao số tài liệu này cho cô kia. Còn cậu, chuẩn bị cho tôi 1 chiếc mô tô và một khẩu súng, mau lên, tôi cho cậu 30 phút. Tôi sẽ xuống nhanh nhất có thể - Anh nói một lèo để lại cậu thư kí đang ngơ như bò đeo nơ. Hoàng bước vào thang máy nhanh ấn nút tới tầng cao nhất của tòa nhà này.

_Khi nào tôi gọi thì cô hãy vào - Anh ra lệnh, trong khi đó cô nhân viên vẫn đang bay bay trên trời vì được đứng gần anh đến vậy

_Vâng, cô thư kí đáp trong vô thức

Trong phòng họp ông Trịnh đang trong quá trình bỏ phiếu của các cổ đông

_Nếu không còn ai phản đối...tôi xin tuyên bố...- Tiếng của vị luật sư, đang chuẩn bị công bố chức chủ tịch mới nhưng từ ngoài, có một người mở cửa

_Chắc, họp vui thế mà vắng tôi nhỉ - Hoàng đứng giữa cửa, anh dần tiến vào trong phòng họp. Nở một nụ cười nửa miệng với ông Dương, nụ cười ấy sắc hơn con dao trăm lưỡi. Nụ cười ấy làm ông Trịnh và mở hỏi

46. Chương 47

Hoàng bước lại chiếc ghế chính giữa không hề nể sợ ai, bởi bây giờ sát khí anh tỏa ra đang tăng theo cấp số nhân. Anh phải nhanh chóng giải quyết chuyện này, bởi còn chuyện quan trọng hơn đang chờ anh.

_ E hèm, đến bỏ phiếu à. - Hoàng cười khềnh.

Mọi người trong phòng căng thẳng nhìn Hoàng. Về mặt anh lúc này thật đáng sợ, vị chủ tịch hằng ngày đã thay bằng một con ác quỷ thật sự.

_Cô Ly, mang tài liệu vào cho tôi - Hoàng ra lệnh cho cô cầm hộ tài liệu.

Cô ấy nghe theo răm rắp, bởi lần đầu tiên được phục vụ chủ tịch mà.

_Ông Trịnh, ông..có gì nói trước không?

_Nói gì là nọ gì? - Ông Trịnh trong lòng không khỏi lo lắng

_Đây, mọi người xem đi. Đó chính là những đầu vốn đen mà vị chủ tịch mọi người sắp bầu lên đó ạ. Còn đây, là đoạn ghi âm lão ấy nói với bọn xã hội đen. Thật không may người cầm đầu băng đảng xã hội đen đó chính là chủ tịch MIL. - Hoàng nói mà như sét đánh bên tai ông Trịnh. Ông đứng người vội phân bua.

Ở một nơi khác

_Dương đây, đưa người đến cho tôi - Nó một mình xông vào khu nhà cũ nát ở dưới chân cầu. Xung quanh nó bị bao vây bởi những người to con, mặt rất hung dữ. Nhưng đối với nó tất cả đều bình thường và trên tay nó còn đang bế Dương.

_Haha, đúng hẹn. Mau mau mang người - Tên một mắt ấy ra lệnh cho đàn em của hắn vào trong mang người ra. Một người con trai khá tuấn tú, nhưng khuôn mặt đã bị đánh cho đến bầm tím, sưng vù hết cả lên.

Hừ..hừ. Tiếng rên nhỏ nhỏ phát ra từ miệng của người con trai đó.

Bịch, nó thả Dương xuống. và chậm chậm tiến lại người con trai đó. Khuôn mặt nó thay đổi 180°. Sát khí từ nó tỏa ra ngùn ngụt, khiến cho hàng người to con dạt ra làm 2 bên cho nó đi. Quỳ một chân xuống, nó nâng cầm người đó lên.

_Hahahahaha, cuối cùng...cũng tìm được - Nó nhìn người con trai đó ánh mắt cay nghiệt, như thể bao nhiêu hận thù bấy giờ mới được bộc phát. Người con trai gắng gượng mở mắt dậy, ánh mắt anh ngạc nhiên, pha lẫn sự sợ hãi. Vội vàng dùng chút sức cuối cùng bật người dậy và định chạy đi nhưng...

Bịch, Hiếu nhanh chóng ngã xuống. Thấy vậy nó lại nở nụ cười

_Mày, không được chạy, nghe rõ chưa, tính mạng mày đang nằm trong tay tao. Cả mẹ mày nữa. - Nó nói một giọng không thể đáng sợ hơn. Tựa như có hàng trăm mối hận thù thì cũng không thể so bì với nó lúc này. Nổi đau 6 năm trước, chỉ trong một ngày mà nó bỗng mất tất cả, chỉ vì con người này, là người anh họ mà nó vô cùng quý trọng. Nó rút con dao sáng loáng trong túi ra. Kề sát cổ Hiếu

_Nói...6 năm trước, ai sai khiến mày?

_Ư..ư...- Có vẻ Hiếu vẫn chưa hết ngạc nhiên

_Nói...- Nó dí vào cổ Hiếu, những giọt máu bắt đầu chảy. Hận thù, hận thù đang đốt cháy tâm hồn nó.

Người con trai đó, vẫn nhìn nó bằng ánh mắt đó. Anh mắt hối lỗi, ánh mắt cho sự thật đang bị phơi bày.

_Nói- Nó dí con dao mạnh hơn..

_ư ư...là...là..... -

Ở công ty KEY

47. Chương 48 - End

Ở công ty KEY

Mọi người đang bàng hoàng vì người họ sắp bầu lên làm chủ tịch, suýt nữa thì công rắn cắn gà nhà rồi. Thật may mắn là vị chủ tịch hiện thời của họ rất thông minh, mọi người bắt đầu bàn tán và đưa ánh mắt chế giễu vào ông Trịnh.

Ông Trịnh quan sát từ nãy đến giờ thấy tình hình đang dần xấu đi, tính tìm cách chuồn khỏi phòng họp nhưng

_Ông tính đi đâu? - Hoàng lên tiếng lạnh lùng

_Tôi..tôi

_Mọi người không cần phải lo lắng, thư kí của tôi sẽ lo hết mọi việc. Bây giờ mọi người có thể trở về làm công việc của mình đi - Hoàng đưa ánh mắt rắn đe vào mọi người, khiến ai cũng run sợ và tự động đứng dậy và đi khỏi

_Còn ông - Hoàng chỉ tay về phía ông Trịnh

_Ông đi theo tôi.

Nói rồi Hoàng ra lệnh cho 2 vệ sĩ chờ sẵn ở ngoài cửa phòng mà anh đã nhờ thư kí của mình gọi tới. Ông Trịnh nét mặt hoảng sợ, hốt hoảng định van xin nhưng những lời đó chưa kịp thoát ra thì

_Ông muốn cứu con gái của mình thì đi theo tôi

Nói tới con gái của mình, ông Trịnh không khỏi hoảng sợ. Vị chủ tịch này thật không thể dễ dãi, làm thế nào mà có thể bắt con gái ông làm con tin cơ chứ nghĩ thầm trong đầu ông đưa cái nhìn khinh bỉ về phía Hoàng. Hoàng biết điều đó chứ, nhưng thực trạng bây giờ là không thể để mọi chuyện vượt khỏi tầm kiểm soát của cậu được. 2 người vệ sĩ ấy nhét ông ta vô xe, và tiến thẳng đến căn nhà hoang, nơi có một thiên thần sa ngã

_Sao rồi? tới chưa? - Hoàng cầm điện thoại và hỏi

_ok rồi, sao ông lâu tới thế

_Đợi đấy . Nói rồi cậu cúp máy vẫn để ông Trịnh với nỗi sợ

Đi qua bao nhiêu cánh đồng thì căn nhà hoang cũng hiện ra trước mắt mọi người. Và xung quanh ngôi nhà đang xảy ra một cuộc hỗn chiến. Hoàng bước xuống xe, hất mặt bảo ông Trịnh ra ngoài

_Ông đứng ở đây, khi nào con gái ông chạy ra...thì hãy cùng con gái ông đi

_Rốt cuộc có chuyện gì? - Ông Trịnh quát lớn

_im miệng - hất một câu lạnh lùng, Hoàng trên tay cầm một cây gậy bằng chất liệu đặc biệt. Không rõ là làm gì gì, chỉ biết nó có một màu đen và rất nặng. tiến thẳng vào căn nhà hoang.

_Hà hà, lâu rồi không đụng chân tay, hơi mệt đấy ông à - Người con trai cao ráo nói khi vừa mới hạ một tên cầm dao.

_Ông lo ngoài này, tôi vào trong - Hoàng đi thẳng. Anh dùng vũ khí chuyên dụng của mình đánh thẳng tay vào những tên định cản đường anh. Mỗi nhát là một người nằm xuống, không ai có thể cản đường anh.

Căn nhà cuối cùng cũng hiện ra trước mặt anh, chỉ cần 1 cái đá nhẹ thôi là anh có thể vào rồi. Nhưng tại sao anh thấy có cảm giác không muốn phá cái cửa ra quá, anh sợ mất tất cả.

Á.....

Tiếng hét thôi thúc anh phải đập cánh cửa ấy ra

Rầm...Những mảnh gỗ vỡ vụn, bên trong tối om, vì vừa đi giữa trưa nắng nên khi vào trong tối, mắt Hoàng hơi nhòe đi. Thấp thoáng cuối căn phòng có bóng một người con gái đang dựa lưng vào tường, một chân để lên tường, một chân duỗi thẳng, đầu hơi cúi xuống khoanh tay lại. Dáng vẻ này làm cho người nhìn vào có cảm giác rất cô độc khi bóng cô trải dài trên sàn, nhưng sự cô đơn ấy lại bị át đi bởi lòng hận thù. Hoàng giết mình, bóng hình này sao mà anh quên được chứ, đột ngột cô gái ấy ngẩng mặt lên.

Quả thật rất đẹp, khuôn mặt cô ấy rất đẹp, đẹp nhất là đôi mắt cô ấy nó chứa sự thù hận, nhìn thẳng vào Hoàng như muốn xuyên sâu con người anh vậy.

_Đến...rồi sao? - Nở một nụ cười nửa miệng, cất giọng lạnh lùng, quả thật tim nó lúc này rất đau, nỗi đau mà không ai có thể cảm nhận được

_Ngọc à...

_ĐỪNG GỌI TÔI BẰNG CÁI TÊN ẤY - Người con gái hét lên, nước mắt tràn khỏi khóe mi.

Cộp, cộp cộp. Tiếng giày của nó vang lên trong phòng tối. Nó hiện giờ đang đứng trước mặt Hoàng

_Anh...không...đủ...tư cách...đồ sát nhân

Hoàng nghe thấy thì như sét đánh vào tai, nó..nó biết rồi sao. Nắm lấy cổ áo anh

_Tại sao..tại sao lại là anh. Tại sao tôi đi một quãng đường trả thù...cuối cùng anh là đích cuối...tại sao???? Anh...đang thương hại tôi sao? Tại sao ngày ấy...không giết luôn tôi đi...mang tôi đi làm gì. - Nó vừa nói

vừa khóc. Trái tim nó đang vỡ vụn, nó nghe thấy từng tiếng rạn nứt, Hoàng không thể làm gì hơn ngoài việc đứng yên để nó dày vò, anh đáng bị vậy

Flash back

_nói...ai đã sai mà...- Chiếc dao càng ngày càng lún sâu hơn

_là...là...Hoàng...vì...bố mẹ..anh ta..chia tay vì...mẹ em - Hiếu hoảng sợ nói. Nghe xong nó thất thần, ngồi thụp xuống. Rồi lại chạy lại

_Anh...nói dối, anh nói dối phải không? - Nước mắt nó trào ra

_anh ta không nói dối đâu, ông Trịnh bố Dương chính là bố của Hoàng đấy - Văn nói sau khi nhìn thấy nó như vậy. Quả thực anh đã một thời yêu người con gái này.

nó liếc mắt sang Dương, rồi lại nhìn Văn, ánh mắt tuyệt vọng

_Vậy..anh bắt Dương làm gì?

_À..chẳng qua, bố cô ta, à không phải là bố của người yêu cô, chính là người làm gia đình tôi phá sản. Rồi thêm cô, cô lại đẩy tôi xuống thành cặn bã xã hội. Tôi đã từng yêu cô, thực sự là vậy vì thế tôi định sẽ một mũi tên trúng 2 đích, tôi đã thành công. Tạm biệt, tôi chỉ cần Dương thôi, tụi bây mang vào, tao sẽ làm thịt con này.- Văn kết thúc một câu dài. Nó thì bất động, là sự thật sao

Quay lại

Á....Tiếng hét lại vang vọng trong căn phòng. Hoàng giờ mới tỉnh, Dương, còn Dương. Anh định bước đi nhưng nó lại lên tiếng

_Đi đâu? - Nó rút trong người một thứ vũ khí khá giống với Hoàng nhưng nó lại là màu đỏ.

_Em..em..định..

_Phải, muốn cứu con nhỏ đó, phải qua xác tôi

_Em..thay...đổi

_Haha...tôi thay đổi, đúng, là nhờ các người hãy nhìn xem trước kia tôi thế nào nhờ các người tôi bây giờ trở thành như vậy! - Ánh mắt nó chĩa thẳng vào Hoàng.

_Không...anh không muốn

_Nhân từ quá nhỉ, ra tay đi - Nói rồi nó rút trong ống ấy ra một thanh kiếm bằng vàng, dát mỏng. nhìn thì cứ tưởng rất nhẹ nhưng không phải nó rất nặng, nặng như chính tâm hồn nó bây giờ. Nó nhanh chóng ra đòn về phía Hoàng, Nhưng Hoàng tránh được

_Được, em gái anh...anh phải bảo vệ- hoàng cũng rút trong ống ra cây kiếm, nó cũng bằng vàng nhưng lại được trạm trổ tinh xảo. 2 cây kiếm này mà được để gần nhau có lẽ rất đẹp.

Nó cứ đánh, anh cứ đỡ, anh không ra đòn. Anh chỉ nghĩ làm sao để nhanh chóng

Keng....Trong lúc không để ý cây kiếm của anh đã rơi xuống sàn. Và ngay lập tức, thanh kiếm bằng vàng đã đâm thẳng vào bụng anh.

Vút....

_Mất tập trung là điều không cho phép. Cầm kiếm lên và tiếp tục đi. - Nó nói rồi hất cây kiếm về phía anh. Nhưng trong lúc nó sơ suất

bịch...nó ngã xuống sàn và bị cột chân và tay. Anh đã thấy sợi dây thừng dưới gầm bàn

_Xin lỗi - Rồi anh đi thẳng vào trong. Đúng lúc quân của Hoàng đã tiến thẳng vào trong, dẫn đầu là Ken. Và rồi một cuộc hỗn chiến bắt đầu xảy ra, Dương đã bị Văn làm nhục, đó là điều không chối cãi. Hoàng lao vào mà đánh, đánh đến lúc mà Văn ngất đi và mọi người cũng dần tản ra để thu dọn chiến trường. Dương được đưa ra xe cho ông Trịnh.

Hoàng đến cỡi trời cho nó, lòng hận thù vẫn sôi trong nó, nhanh chóng nó cầm luôn cây kiếm đâm thẳng vào Hoàng. Nhưng anh không chống trả, anh chỉ nở nụ cười âm ảm, khi rút kiếm ra thì dường như Hoàng chẳng còn sức lực, anh ngã gục xuống. Anh ngã xuống và nắm lấy tay nó, nắm chặt lắm

_C..h..chỉ...cần...e..m..v..muốn thì..anh chết cũng không sao. Nhưng...anh.yêu..em..là sự thật...sống.hạnh phúc..em nhé. Đừng làm cái chết này phí...- Anh ho lên từng đợt máu. Nó nhìn anh xót xa, nó đã trả thù được rồi nó đã biết ngọn ngành câu chuyện rồi này. Nhưng sao nó không thấy vui thế này, tại sao tim nó lại đau thế này, nước mắt nó chảy ra hòa cùng với máu của anh.

_Đừng..khóc - Một tay anh đưa lên lau nước mắt cho nó rồi ngắt luôn. Tại sao...đến cuối anh vẫn có những cử chỉ yêu thương nó như thế này, nó hoảng loạn

_Hoàng...Hoàng...đừng..đừng mà..em sai rồi..mở mắt ra đi - Nó lay anh, lay mạnh lắm, tim nó à không khấp ngủ quan đều đau. Đau như có dao xắt từng thớ thịt vào vậy, sao nó thấy khó thở quá rồi nó cũng thấy một màn đen, người nó sụp trên người anh, máu thấm đẫm cả 2 người.

_Hoàng ơi, tôi lo xong rồi, ông ra được rồi - Ken bước vào gọi, anh bàng hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt. Nơi ấy 2 thiên thần đã ngủ....

_Mau gọi cấp cứu, nhanh lên - Chạy nhanh lại chỗ đó anh hỏi mọi người.....

.....

Chuyện năm ấy không biết xảy ra thế nào, nhưng người ta chỉ biết 2 vị chủ tịch lừng danh đều mất tích trên thương trường. Không một ai có thông tin của họ, có người bắt gặp chủ tịch MIL trên sân bay, nhưng tất cả đều là giả thiết bởi vì cô gái ấy có khuôn mặt không giống so với nó. Phải chăng cả 2 người bọn họ đều chết, 2 tập đoàn sẽ ra sao? Báo đài đưa tin rất nhiều về vụ việc ấy. Và chuyện đời không ai lường trước được là tổng giám đốc tập đoàn KEY và con gái đã tử nạn trên đường về nhà vì nổ xe. Mọi người liên quan tới vụ việc ấy đều chết....

THE END

Tác giả rất cảm ơn tất cả các bạn đã theo dõi truyện. Chắc hẳn các bạn rất bức bối khi mà có một cái kết như vậy nhưng mà tác giả xin giải thích ntn. Lúc đầu tác giả chỉ định viết đến đây thôi nhưng mà hiện giờ tác giả thấy chưa đủ, rất đau khổ nên mình quyết định sẽ viết tiếp phần 2. Mong mọi người đón đọc!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/so-phan-cua-nhoc>